

1 மாணிக்க நாகம்

2 மூன்றாவது கண்

இந்திரா
சௌந்தர்ராஜன்

www.pustaka.co.in

மாணிக்க நாகம்!

Maanikka Naagam

Author:

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

Indira Soundarrajan

For more books

<http://www.pustaka.co.in/home/author/indira-soundarajan>

Digital/Electronic Copyright © by Pustaka Digital Media Pvt. Ltd.

All other copyright © by Author.

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

பொருளடக்கம்

[அத்தியாயம் 1](#)

[அத்தியாயம் 2](#)

[அத்தியாயம் 3](#)

[அத்தியாயம் 4](#)

[அத்தியாயம் 5](#)
[அத்தியாயம் 6](#)
[அத்தியாயம் 7](#)
[அத்தியாயம் 8](#)
[அத்தியாயம் 9](#)
[அத்தியாயம் 10](#)
[அத்தியாயம் 11](#)
[அத்தியாயம் 12](#)
[அத்தியாயம் 13](#)
[அத்தியாயம் 14](#)
[அத்தியாயம் 15](#)
[அத்தியாயம் 16](#)
[அத்தியாயம் 17](#)

மாணிக்க நாகம்!

1

அன்று சித்திரை பெளர்ணமி. வானில் சந்திர ராஜ்ஜியம்!
வெள்ளிக்கதிர் மழை எங்கணும்.
பொலபொலவென்று சிந்தும் வெளிச்சமான
இரவுக்காலம். அந்த வேளையிலும் மைய வானில் ஒரு
நாரைக் கூட்டம் கிழக்கு திக்கை குறி வைத்து இலகுவாக
பறந்து கொண்டிருந்தது.

இலேசாய் குளிர் வாட்ட, காதோரம், மடலுக்குள் மோதிக்
குசுகுசுக்கும் ஊதல் காற்றில் உச்சந்தலை முடியெல்லாம்
கலைந்து பறக்க, எதிரே தெரியும் அந்த மலை நாட்டின்
சமதள வயல்பரப்பையும் பலா மரம் கூட்டத்தையும், ஒரு

பத்து டிகிரி சரிவில் முள்ளுக் கொண்டையோடு கொழித்துக் கிடைக்கும் அன்னாசித் தோட்டத்தையும் ஒரு சேர பார்த்தபடி பாறை ஒன்றின் மேல் நின்றுவிட்ட ஃபாரஸ்டர் சிவகுருநாதனுக்கு அந்த இயற்கை சூழ்நிலை மிகப் பிடித்திருந்தது. ரெய்டு வந்த இடத்தில்.

"என்ன ஒரு இன்பமான சூழ்நிலை?" என்ற சிலாகிப்போடு அண்ணாந்தார். உருட்டி விட்ட வெள்ளித்தட்டு மாதிரி நிலவு உடனேயே நினைவில் ஏக தூரம் பின்னோக்கி செல்லத் தொடங்கி விட்டது அவர் மனது.

இந்த கொல்லிமலைக்கு ஃபாரஸ்ட்ரேஞ்ச் ஆபீஸராக வந்த நாளிலிருந்தே இந்த மலைநாடு ஒவ்வொரு நாளும் அவரை இப்படி வியக்க வைத்துக் கொண்டோதானிருக்கிறது.

எவ்வளவோ மலைப்பிரதேசங்களில் இந்த உத்தியோகத்தில் காலம் கடத்தியிருந்த போதிலும், கொல்லிமலை மட்டும் சார்ஜ் எடுத்துக்கொண்ட அன்றே தனது வித்தியாசத்தை அவருக்கு உணர்த்தி விட்டது.

சேலத்து ஹெட் குவார்ட்டர்ஸில் உயர் அதிகாரிகளைப் பார்த்து பேசி முடித்துவிட்டும் ஜீப்பிலேயே ராசிபுரம், காளப்பநாயக்கன்பட்டி என்று முப்பது நாற்பது கிலோ மீட்டர்களை ஓடிக் கடந்தும் வளைந்த மலைப்பாதையில் ஏறும் வரை வித்தியாசமாய் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

மலையில் ஒரு பதினைந்து கிலோ மீட்டர் வரை ஏறிக் கடந்தாயிற்று. பாய்லரின் அதீத கொதிப்போடு தண்ணீர் தந்தால்தான் மேற்கொண்டு ஏறுவேன் என்று அடம்பிடித்து அவரது ஜீப் நின்று போன போதுதான் அந்த மலைநாடு தனது வித்தியாச முகத்தை அவருக்கு காட்டியது.

ஜீப் நின்றுபோன இடத்திற்குச் சொல்ப தொலைவில் ஒரு குட்டி அருவியாட்டம் தென்பட கார்பாய் சகிதம் அந்த அருவியோட்டத்தை குறிவைத்து நடந்தார்.

அருவியை நெருங்கியபோதுதான் அதில் அனேக மூங்கில்கள் ஊறப்போட்டிருப்பதே தெரிந்தது. அதற்கு காவலாய் ஒரு சிறுமி.

குடைபோல் கவிழ்ந்து கிடைக்கும் பாறை ஒன்றின்
இடுக்கில் ஐயப்ப சாமி போல் காலைக் கட்டிக் கொண்டு
உட்கார்ந்திருந்தாள்.

சிவகுருநாதன் கார்பாய் சகிதம் வருவது பார்த்து சற்று
மிரண்டாள். அவரின் காக்கிச்சட்டையும் கணத்த ஷூவும்
அந்த பெண்ணை இலேசாய் கலக்கின.

எங்கே இந்த மனிதர் மூங்கிலை தொட்டுத் தூக்கிப்
பார்ப்பாரோ என்ற கவலை அவள் கண்ணில் படபடப்பது
நன்றாகத் தெரிந்தது.

ஆளரவமற்ற பிராந்தியத்தில் நூற்றுக்கணக்கில் மூங்கில்
கழிகள் மிதப்பதைப் பார்த்து சற்று ஆச்சரியப்பட்டு அதில்
ஒரு மூங்கிலை தொட்டுத் தூக்கியவருக்கு தூக்கிவாரிப்
போட்டது.

மூங்கிலின் முகப்புறத்து துவாரத்திலிருந்து ஒரு அடி
நீளத்திற்கு குறையாத பாம்பு மீன் ஒன்று துள்ளிக்குதித்து
அருவி நீர் ஓட்டத்தில் விழுந்து ஓடி மறைந்தது.

"ஐய்ய..... அந்த மூங்கிலை எடுக்காதீங்க....."
சிறுமியும் கூட அதைப் பார்த்து கத்திவிட்டாள்.
அப்பொழுதுதான் அவரேகூட அந்த சிறுமியைப் பார்த்தார்.

"பாம்பு மீன் பிடிக்க மூங்கில போட்டுக்கோம். மூங்கிக்குள்ள
பாசியும் பொரியும் இருக்குது. பாம்பு மீன் தூண்டிலுக்கோ,
வலைக்கோ அம்புடாது. நீர்ச்சந்துகளால் நுழைஞ்சுகிட்டு
வெளியே வராத சாதி மீனுங்க அதுங்க....."

மூங்கிப் பொத்துல ஆப்பிட்டுக்கிட்ட மீனுங்களை அப்படியே
பாந்தமா தொட்டுத் தூக்கி நெருப்புல மூங்கிலோட போட்டு
சுட்டுப் பொரிச்சுத் தின்னா அவளோ ருசியா இருக்கும்.
குறிப்பா, மாலைக்கண் வியாதி உள்ளவங்களுக்கு இதான்
மருந்தே!"

சிறுமி விளக்கத்தோடு அந்த பாறை நிழலைவிட்டு
வந்தபோது அவளோடு கூட வந்த விளக்கம் சிவகுரு
நாதனுக்கு சிலிர்பையே உண்டு பண்ணி விட்டிருந்தது.

"மாலைக்கண் நோய்க்கு இப்படி ஒரு மருந்தா?"
ஆச்சிரியத்தில் புருவம் அம்பில்லாத வில்லாக
உருமாறியிருந்தது.

அந்த ஆச்சரியம் இன்று வரை ஒவ்வொரு கட்டத்திலும்
படிப்படியாக கூடிக் கொண்டேதான் இருக்கிறது.

இயற்கைக்கு ஈடுசொல்ல உலகில் எதுவுமில்லை என்கிற
கருத்து அவர் மனதில் ஆழப் பதிந்துவிட்டது.

அடர்ந்த மலைக்காட்டை சுற்றி வரும் சமயங்களில்தான்
எத்தனை ஆச்சரியமான அனுபவங்கள்! வீசும் காற்றின்கூட
உன்னிப்பாய் முகரும் பட்சத்தில் மூலிகை மணம்
இழையோடுவது புரிபடுகிறது.

இந்த மலையில் ஏறிய நாளிலிருந்தே தேகம்
வியர்ப்பதேயில்லை. வியர்த்தால் வந்து ஒட்டிக்கொள்ளும்
களைப்புக்கும் இடமில்லாமல் போய்விட்டது. தலைவலி,
காய்ச்சல், குளிர் என்று ஏழைக்கு வரும் வரிசையான
இடைஞ்சல்களும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

இலேசாய் ஒரு நாள் காலில் காயம் பட்டது.
ஆயின்மெண்டை வாங்கி தடவ வேண்டும் அல்லது டிஞ்சர்
போட வேண்டும் என்று நினைத்தவரை அந்த மலைக்
காட்டை சேர்ந்த உப்பில் என்கிற விறகுவெட்டி தடுத்து
நிறுத்தி ஒரு உதிய மரப்பட்டையை வைத்து கட்டி அனுப்பி
வைத்தான்.

எண்ணி இருபத்து நாலு மணி நேரத்தில் அந்த காயம் செத்து
அங்கே வலியற்ற சகஜ நிலையைப் பார்த்த போது
சிவகுருநாதன் குதுகலித்துப் போனார்.

"ஏம்பா! இங்க இங்கிலீஷ் வைத்தியமே யாரும் பார்த்துக்க
மாட்டீங்களா?:" கேட்டார்.

"அதுக்கு அவசியம் என்னங்க வந்தது? காச்ச குளிரே
முதல்ல வராது வந்தாலும் துளசிச்சாறு. பிரண்டைக்
கஷாயம்னு எத்தையாவது ஒண்ணைக் குடிச்சாலும்
சரியாயிடும்.

அதுக்கும் மீறின உபத்திரவம்னா பெளர்ணமிக்கு பெளர்ணமி
நம்ம அறப்பள்ளிசுவர் கோயிலுக்கு சில சாமியாருங்க
வருவாங்க. அவங்களை போய்ப் பார்ப்போம். அவங்க பொடி
மாதிரி எத்தையாச்சம் தருவாங்க. அதை ஆட்டுப்பால்ல
தட்டிப் போட்டு சாப்பிட்டா வியாதியாவது
வெக்ககையாவது....."

"நாட்டு மருத்துவம் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கேன். ஆனா,
அதனால ஆபரேஷன் பண்ணாத்தான் சரியாகும்ங்கற
கேஸையெல்லாம் ஒண்ணும் பண்ண முடியாதுப்பா.
முட்டாள்தனமா இருந்துடாதீங்க" என்று சற்று கண்டிப்பான
குரலில் பதில் சொன்னபோது? ஆதை கேட்ட அந்த
விறகுவெட்டிக்கு கோபம் முன்மண்டையைப் புடைத்துக்
கொண்டு வந்தார்.

"செத்து அடக்கம் பண்ணின உடம்பை வெளியே எடுத்துப்
போட்டு உசுர் கொடுத்துருக்காருங்க ஒரு சாமியார். பெரிசா
சொல்ல வந்துட்டீங்க. ஆபரேஷனாம் ஆபரேஷன்."
உலகத்துக்கே சவால்விடும் ஒரு அசாதாரண செய்தியோடு
சிவகுருநாதனை எதிர் கொண்டான் இந்த விறகுவெட்டி.
முதலில் அதை கேட்க சிவகுருநாதனுக்கு சிரிப்புதான்
வந்தது. அவன் மிகையாக பேசுவதாக உணர்ந்து..... "உம்,
அப்புறம்! " என்று நிமிண்டினார்.

"இந்த மலைக்கரடி ஒண்ணு ஒருத்தனை அறைஞ்சு காதைப்
பிச்சுடிச்சு. துண்டான அந்த காதை மறுபடியும்
ஒட்டவெச்சுருக்காரு அந்த சாமியார்!" என்று உப்பிலி
என்னும் அந்த விறகுவெட்டி தொடர்ந்து போது
சிவகுருநாதன் சற்று பலமாக சிரித்துவிட்டார்.

"நீ பேசறதை எல்லாம் கேக்கச்சே எனக்கு சிரிப்புத்தாம்ப்பா
வருது. நீங்கள்லாம் பேப்பர், புஸ்தகம்னு படிக்காதோட
எதிரொலிதான் இப்படிப் பேசற விஷயங்கள். இந்த
மலைக்கு பள்ளிக்கூடம் வந்துருக்கறது போதாது. காலேஜ்,
ஆராய்ச்சிக்கூடம்னு நிறைய விஷயங்க வரணும்னு
ஆண்டவனை வேண்டிக்கிறேன்," என்று சொன்னார். ஏனோ
அதை கேட்க, அந்த விறகுவெட்டி முகம் வாடிப்போனது.

"நீங்க சொல்ற விஷயங்க பொய்யுங்களை வேணும்னா பிரிச்சு மேயப் பயன்படும். ஆனா, உண்மைகளோட உண்மையா வாழறங்க நாங்க" என்று ஏக பொருள்பட பேசிவிட்டு சென்று விட்டான் அவன்.

அன்றே அவன் குறிப்பிட்ட சாமியாரை கட்டாயம் பார்க்க வேண்டும் என்கிற ஆசை ஊற்றுநீர் மாதிரி சிவகுருநாதன் மனத்தில் கொப்பளிக்க தொடங்கிவிட்டது.

"அவரை அத்தனை சுலபத்தில் பார்க்க முடியாது. இந்த மலைல அவர் எங்க இருக்காருன்னே எங்களுக்கு தெரியாது. எப்பவாவது வருவாரு. நீராகாரம் வாங்கிக் குடிப்பாரு. பிறகு போய்டுவாரு. ஆனா, அவர் கட்டாயம் இந்த மலையோட அபாயமான அருவிக்கு பெளர்ணமிக்கு பெளர்ணமி ராத்திரி வேளைல குளிக்க வருவாருன்னு பேசிக்கிறாங்க."

என்று ஒரு சுள்ளி பொறுக்க வந்த பெண் சாவதானமாக சொன்னது மெல்ல சிவகுருநாதன் நினைவில் அலையடித்து. பழைய எண்ணங்களுடன் வட்ட நிலுவை பார்க்க அண்ணாந்த சிரம் "அருவிப்பக்கம் போய் வந்தால் என்ன?" என்ற நினைப்போடு திரும்ப கீழிறங்கியபோது தொலைவில் ஏதோ அரவம்.

ஐந்தாறு பேர் கைகளில் தீப்பந்தம் சகிதம் பரபரப்பாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

குழாயடிப் பெண்கள் போல ஒரே இரைச்சலாக பேசிக் கொண்டு படபடப்பாகத் தென்பட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன் பருத்த மகுடி ஒன்றை கழுத்தில் மாட்டியிருந்தான். இன்னொருவன் "டேப்" போன்ற காளைத்தோல் வாத்தியக் கருவியை கையில் பிடித்திருந்தான். அதில் உரசி உறுமத்தோதாக வழவழப்பான கழி ஒன்றையும் சேர்த்துப் பிடித்திருந்தான்.

அவ்வளவு பேரும் சிவகுருநாதனை நெருங்கின நிலையில் சற்றே விதிர்த்து நின்றனர். காக்கி உடுப்பில் கைவசம் ரிவால்வர் சகிதம் அரசாங்க அதிகாரி தென்பட்டால் யாருக்குத்தான் விதிர்காது?

"கும்புடறோங்க....." என்றான், அவர்களில் வயதான ஒருவன்.

"யார் நீங்க? இந்த அர்த்த ராத்திரியில் இந்த காட்டு பக்கம் எங்க போறீங்க....." தீப்பந்த வெளிச்சம் முகத்தில் பட்டு மஞ்சள் பூசின மாதிரி சிவகுருநாதனைக் காட்ட அதனூடே அவர் உதடு அசைந்து கேள்வி கேட்ட விதத்தில் கொஞ்சம் சந்தேகம் கலந்த போலீஸ் தனம் தென்பட்டது.

"ஐயா!" நாங்க இருளருங்க. இன்னிக்கு சித்திரைப் பெளர்ணமிங்களா..... அதான் பாம்பு பிடிக்கலாமுன்னு கிளம்பிட்டோம்." என்றான் ஒருவன் மெலிசாக.

"ராத்திரியிலயா பாம்பு பிடிப்பாங்க?"

"பெளர்ணமி ராவுலதாங்க நாகராஜனுங்க வெளிய வருவாங்க. இரை தேடி அன்னாசி வயல்பக்கம் அலைவாங்க. ஒவ்வொரு ராஜனும் ஏழடி எட்டடி நீளம்கூட இருப்பான்." இன்னொருவனின் விடையில் சிவகுருநாதனுக்குள் பயம் நுழைந்தது.

"ஆமா. உங்களைப் பார்த்து ஓடாதா? பிடிக்கும்போது கடிக்காதா? பிடிச்ச அந்த பாம்பை என்ன பண்ணுவீங்க? தோலுக்காகத்தானே பிடிக்கறீங்க?"

ஒட்டுமொத்த வினாக்களை ஒரே மூச்சாகப் கேட்ட சிவகுருநாதனை அவர்கள் சற்று பெருமிதத்தோடு பார்த்தார்கள்.

"எங்க குலத்தொழிலே பாம்பு பிடிக்கறதுதானுங்களே. அவ்வளவு நேக்கு போக்கு இல்லாமலா பிடிப்போம்? மீறிக் கடிச்சாலும் அந்த விஷத்துக்கு முறிமருந்து எங்களுக்கு தெரியும். கடிச்ச இடத்துல கத்தாழையை வெச்சு கட்டி கடிச்ச இடத்துக்கு பத்தங்குல தூரத்தில் கத்தியால துவாரம் போட்டு ரத்தத்தை உறிஞ்சிருவோம். உறிஞ்சிட்டு முறிமருந்தை கொடுத்தா எருமை ஏறிவந்த எமன் எங்களைப் பார்த்தவாறு வவுறு எரிஞ்சி திரும்பிப் போயிடுவான்?"

அவர்கள் தந்த விளக்கம் அந்த காட்டிலாகா அதிகாரியின் சிந்தனைமையமான மூளையில் ஒரு புதிய வி~யமாக பரிணமித்த வேளை, அந்த இருளர் கூட்டத்தில் ஒருவன் சட்டென்று கூர்மையாக்கி விட்டிருந்தான்.

முகத்தை கூம்பலாக வைத்து கண்களை அகட்டி விரித்தபடி மூச்சுக்காற்றை வேகவேகமாக உள்ளிழுத்தான்.

எதையோ அவன் மோப்பம் பிடிக்கிறான் என்பதை சிவகுருநாதனால் உடனே அனுமானிக்க முடிந்தது. அவனுக்குத்தான் அந்த கூட்டத்திலேயே அதிக வயதாகியிருந்தது. முகத்தில் கண்டுக் கண்டாய் சதை கறுத்தும் போய் சற்று விகார கதியில் அவனை விட்டிருந்தது. அந்த கறுத்த பரப்பு அவன் மோப்பம் பிடிப்பது போல் முகத்தை இயக்கவும் தந்திக்காம்பி மாதிரி துடித்தது.

"எலே மாடா! என்ன ஆச்சு? பக்கத்துல எங்காவது நம்ம பங்காளி நுழைஞ்சிட்டானா?"

ஒருவன் கேட்க, மாடன் என்னும் அவன் முகம் அதற்கு பதில் சொல்லாமல் சூழ்நிலையை சலிக்கும் விதமாக சுற்றிச்சுற்றிப் பார்த்தது. சிவகுருநாதன் ஒன்றும் புரியாமல் நிற்கவும், அவர் தவிப்பறிந்து ஒருவன் பதில் சொன்னான்.:

"மாடன், எங்க கூட்ட தலைவனுங்க. பல ஆயிரம் பாம்பு பிடிச்சு அனுபவசாலி. ராஜநாகத்துக்கிட்டயே கடி வாங்கி உசுர் பொழைச்ச ஆளு. பாம்புகளை மோப்பம் பிடிக்கறதுல பலே கில்லாடி! மாடனோட நாங்க கிளம்பி வெறுங்கையோட திரும்பினதே கிடையாது தன் வாழ்க்கையில் சாகறதத்துக்குள்ள எப்படியாவது ஒரு மாணிக்க நாகத்தை பிடிக்கணும்கறததான் மாடன் லட்சியம். ஆதான் எப்பவும் பேசிக்கிட்டிருந்தாலம் காரியத்துல கண்ணா இருப்பான். இப்பகூட ஏதோ ஒரு நாகத்தை மோப்பம் பிடிச்சுட்டுதான் அது எங்கன்னு தவிச்சுக்கிட்டிருக்கான்....." என்று அவன் சொல்லி வாய் மூடவும், உற்சாகமாக கத்த வாயெடுத்தான் மாடன் எனும் அந்த இருளன்.

"டேய்!..... சங்கிலி, வீரமுத்து. பேச்சிராசு..... நான் கால

காலமாக தேடிக்கிட்டிருந்த மாணிக்க நாகம்
அம்புட்டுகிச்சிடா, முயலை விழுங்கிட்டு பெரளக்கூட
முடியாம அவஸ்தைப்பட்டுக்கிட்டு அதோ அந்த
புதர்ல....."

-மாடன் கைகாட்டிய திக்கை நோக்கி எல்லோர் பார்வையும்
குவிய, தீப்பந்தங்கள் ஒன்றுகூடி அங்கே வெளிச்சத்தைக்
கூட்ட புதிய வெளிச்சத்தைப் பார்த்து அகண்ட தனது படத்த
விரித்து ஒரு அடிக்கு குறையாமல் உடலை மேலெழுப்பி
சின்ன மைப்பொட்டு போன்ற கண்ணாமல் கூர்மையான
அத்தனை பேரையும் வெறித்தது அந்த மாணிக்க நாகம்.

2

நிமிர்ந்த அந்த மாணிக்க நாகத்தைப் பார்த்த அந்த
இருளர்கள் பரவசமடைய, சிவகுருநாதன் தொடை
நடங்காத குறையாகப் பயந்தார்.

"ஏய்! இப்ப என்ன பண்ணப் போறீங்க..... அதை கொல்லப்
போறீங்களா?" நல்ல பாம்பை கொன்றது பாவம்,
தோஷம்....." அடித்தொண்டை செரும அலறினவரை
மாடன் அலட்சியமே செய்யவில்லை.

"பேச்சிராசு. நீ பின்னால வாடா! நான் போக்கு காட்டறேன்."
என்று மகுடியை கையில் வைத்த ஊதியபடி ஒவ்வொரு
படியாக அதை நோக்கி முன்னேறினான். அதற்குள்
பேச்சிராசு என்பவன் பாம்பின் பின்புறமாய் போய் நின்று
அதை நோக்கி முன்னேறினான்.

இடக்கையால் மகுடியைப் பிடித்து ஊதியவுடன்
வலக்கையை ஒரு மாதிரி அகட்டிவிட்டு படம் எடுத்து
நிற்கும் அதன் எதிரே கொண்டு சென்றான்.

அந்த நாகத்தின் பார்வை தன் முன்னே வரும் அகட்டி
விரித்த கையின் மேல் ஊன்றியது. மெல்ல அந்த கையும்
அது கொத்த நடத்த எல்லைக்குள் நுழைந்து விரல்களை
குவித்து குவித்து முடியது.

ஒரு கட்டத்தில் குவியும் அந்த கை மேல் முதலான தனது

படம் விரித்த முகத்தை சீற்றத்தோடு குவித்த தனது இரட்டை பற்களை சிருட்டென்று தைக்க நினைத்த அந்த நாகம், தான் அவ்வாறு செய்ய முனைந்த அந்த வினாடிக்கும் குறைவான காலத்தில் பின்புறம் வந்த பேச்சிராசுவின் கைக்குள் கழுத்து நசுங்க பிடிபடுவோம் என்று நினைக்கவேயில்லை.

அந்த நாகத்தை நெருங்கிப் பிடித்த பேச்சிராசு மாடனை சந்தோஷமாய்ப் பார்த்தான்.

"மாடா!" கை வழுவழக்குது. உடம்பை தூக்குனா வாலால அடிக்கும்.... என்ன செய்யட்டும்? என்று கேட்டான். மாடன் இதற்கு பதிலை சொல்ல விரும்பாமல் தனது தலை உருமாவை துண்டை அவிழ்த்தவன் சட்டென்று அந்த நாகத்தின் மேல் போர்த்தி பேச்சிராசுவின் கையிலிருந்து அதை விலக்கி தன் வசப்படுத்தி முயலை விழுங்கிய அதன் பரத்த உடலோடு அதை உயரத் தூக்கி மொத்த உடலையும் துண்டுகள் சுருட்டி அடக்கி ஒரு பந்து போல் கையில் எடுத்தபடி நிமிர்ந்தான்.

"ஐயா! உங்களை பார்த்த முகராசி என் வாழ்க்கையில் அம்புடவே அம்புடாதுன்னு நினைச்சுகிட்டிருந்த மாணிக்க நாகம் அம்புட்டுக்கிச்சுங்க?" என்றான்.

இங்கு அது வரையில் நடைபெற்ற அவ்வளவையும் பார்த்த சிவகுரநாதன் முகத்தில் வியர்வை பந்தல் போட்டிருந்தது. கண்கள் வெளிறிப் போயிருந்தன. நாவண்ணம்கூட வறண்டு போயிருந்தது.

"ஆமா..... மாணிக்க நாகம் கிடைக்கறது என்ன அவ்வளவு கஷ்டமா? அது என்ன மாணிக்க நாகம்.." ஆர்வத்தோடு கேட்டார்.

ஒரு நாகம் யாரையும் கொத்தாம மூணு மண்டலம் குளிர்ப் பிரதேசத்தல் உயிர் வாழ்ந்தா அது மாணிக்க நாகமாயிடும். அதன் விஷம் மாணிக்கக் கல்லா உருமாறிடும். உலகத்தின்மிக உயர்ந்த ஒரு கல் உண்டுன்னா அதுதான் அந்த மாணிக்கக் கல். பல சோதனைகளுக்கு பயன்பற்ற மகா மருந்துகூட. அது கிடைக்காம எத்தனை

சித்தர்கள் அல்லாடறாங்க தெரியமா?' மாடன் சொன்ன
பதிலை தொடர்ந்து அடுத்த கேள்வி கேட்டார்
சிவகுருநாதன்.

"சித்தர்களுக்கு எதுக்கு அந்த மாணிக்கக் கல்?"

"யாருக்கு தெரியும்? இந்த மலையில் கூட ஒரு சித்தர்
இருக்காரு.... உங்களுக்கே அவரைத் தெரியாது. ஒரு
பௌர்ணமி சமயம், இதே மாதிரி பாம்பு பிடிக்க கிளம்பின
சமயம்..... ஒரு கோதுமை நாகம் எங்கள்ல ஒருத்தனை
தீண்டிடுச்சு. என்ன பண்ணியும் விஷம் இறங்கலை. அப்ப
எதிர்பாராத விதமான அந்த சித்தர் அங்கே வந்தார்.
வந்தவர்தான் ஏதோ மூலிகையை மூக்கில் அறைச்சு விட்டு
எங்க ஆளை காப்பாத்தினாரு. நாங்க அவரைக்
கையெடுத்துக் கும்பிட்டோம். எங்களைப்பத்தி கேட்டாரு.
சொன்னோம். நல்ல பாம்புகளை பிடிச்சு கொல்லாதீங்கன்னு
சொன்னாரு. நாங்க எங்க வயிற்றுப் பிழைபாச்சேன்னு
சொன்னோம்.....

பாம்பை பிடிச்ச அதன் தோலை உரிச்ச அதன் உயிரை
வாங்கிப் பிழைக்கறதைவிட அந்த பாம்போட விஷத்தை
எடுத்து பிழைங்க. நான் வேணும்னா நீங்க கொடுக்கற
விஷத்தை வாங்கிக்கிறேன். பதிலுக்கு உங்களுக்கு விலை
மதிப்பில்லாத பொருளை தரேன்னு சொன்னார்..."

"சித்தர்கிட்ட எது விலை மதிப்பில்லாத பொருள்?"

"அப்படிச் சொல்லாதீங்க. அவங்க விலை
மதிப்பில்லாதவங்கதான். அவர்களை பார்த்த நிமிஷம் எங்க
மனசு லேசாயிடிச்சு. எங்கள்ல ஒருத்தனுக்கு தீராத
ஆஸ்துமா தொந்தரவு, இன்னொருத்தனுக்கு வயித்துவலி,
ஏன் ஒரு ஆளுக்கு தொழுநோய் வந்திருந்தது. இப்ப எங்க
உடம்புல வியாதி கிடையாது. எதுன்னாலும் அவரை
பௌர்ணமிக்கு பௌர்ணமி போயப் பார்ப்போம். நிறைய
மருந்து தருவாரு கூட எங்க நெத்தியில கையவெச்சு ஏதோ
மந்திரம் சொல்லுவாரு. கிட்டத்தட்ட பத்து நாளை
எங்களுக்கு ஒரே சொகம்மா இருக்கும். தூக்கம் எங்களைப்
படுத்தாது. சார்! இந்த இனுபவத்தை வர்த்தைல சொன்னா

உங்களுக்கு புரியாது சார்..... வந்து பாருங்க புரியும்"

இலேசாய் நிலவு இடம்பெயர்ந்திருந்த அந்த
வனாந்திரத்தில் இந்த நள்ளிரவில் எதார்த்தமாய் ரெய்டு
வந்த இடத்துக்கு எத்தனை அமானுஷ்யமான விஷயங்கள்
இந்த காதில் நுழைந்து விட்டது?

சிவகுருநாதன் சிலிர்த்துப்போய் விட்டிருந்தார் "நான் கூட
உங்களுக்கு முன்னாடியே அவரைப் பற்றி நான்
கோள்விப்பட்டிருக்கேன். இன்னிக்குகூட பெளர்ணமி! உங்க
பேச்சை கேட்ட பிறகு கட்டாயம் அவரைப் பார்க்கணுங்கற
எண்ணம் வந்திருச்சு. ஆமா, இப்ப போனா பார்க்கலாமா?"

'உம்' கொட்டியபடி அவர்கள் நடந்தார்கள். தீப்பந்தங்கள்
வீசும் காற்றில் அணையாதபடி திசுதிசுத்தன. அதையும்
மிறி வழியும் பெளர்ணமிக் கால வெள்ளி ஒளிக்கதிர் அந்த
மலைநாட்டின் பாதைத் தடங்கள் துல்லியமாகக் காட்டிக்
கொண்டிருந்தது.

ஆதில் ஒருவர் பின் உருவராக நடக்கின்றனர்.

"சார்..... நாங்க பல வருஷமா இந்த மலைப்பக்கம்
திரியறோங்க. உங்களை ஒரு தடவைகூட
பார்த்ததில்லீங்களே...." ஏன்றான் பேச்சிராக்.

"நான் புதுசா வந்துருக்கற ஆபீஸர். மலைல
சந்தனத்திருட்டு அதிகம் புகார் வந்தது. பழைய
ஃபாரஸ்டரும் அதுக்கு உடந்தைன்னு வதந்தி அடிப்பட்டது.
அதான் அவரை மாத்திட்டு என்னைப் போட்டுருக்காங்க?"
என்றார் சிவகுருநாதன்

"ஆமா சார்.. செங்காளியப்பன்னு ஒருத்தன். ராசிபுரத்தான்.
மோசமான ஆள். இந்த மலைல சாராயம்லாம் காய்ச்சப்
பார்த்தான். ஊர்க்காரங்க விடலே. அடிக்கடி இந்த
காட்டுப்பக்கம் அவனை பார்ப்போம். அவன் கூடவே
எப்பவும் நாலு ரவுடிங்க... போன தடவை பார்த்தப்ப தோட்ட
தப்பாக்கி எல்லாம் வெச்சிருந்தான்." வீரமுத்து
சொன்னபோது சிவகுருநாதன் சற்று திகைத்துப் போனார்.

"ஆயுதம் வெச்சுக்கற அளவுக்கு முன்னேறிட்டாங்களா?"
அவர் உதடு கொடூரமாய் முணுமுணுத்தது.

"உங்களை பார்த்த நல்ல மாதிரி தெரியுது. ஜாக்கிரதை சார் நீங்க. அந்த செங்காளியப்பன் மகா மோசமான ஆள். புழைய ஃபாரஸ்ட்ரோட சேர்ந்து பாம்பு பிடிக்க நாங்க போகையில். ஏண்டா சந்தனம் திருடத்தானே போறீங்கன்னு கேட்டு முறைப்பான். புழைய ஃபாரஸ்டர் அய்யாவும் எங்களைக் காட்டுக்குள்ள மேற்கொண்டு போகவிடமா மறிப்பார். பலதடவை இப்படி நடந்துருக்குது. இப்பதான் மொத தடவையா ஒரு ஆபீஸரோட துணையோட நாங்க காட்டுக்குள்ள பாம்பு பிடிச்சுப் போறோம். நீங்க நல்லா இருக்கணும்." என்றான் சங்கிலி என்ற இருளன்.

சிவகுருநாதன் அதைக் கேட்டு மந்தகாசமாய் சிரித்துக் கொண்டார். மனது இந்த சித்தரைச் சுற்றியே வட்டம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

'பாம்பின் விஷம் இவருக்கு எதற்கு? அதிலிருந்து ஏதாவது மருந்து தயாரிப்பாரோ? இந்த நூற்றாண்டிலும் சித்தர்கள் வாழுவது சாத்தியம்தானா? இல்லை ஏதாவது தில்லுமுல்லா?'

கேள்விப் பந்து மனப்பிராந்தியத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் விழுந்து எழுந்தது. பதில் தேடி ஒரு குறுகுறுப்பு உடம்பின் உறுப்பில் அங்காங்கே கிளளிவிட்டது.

அவன் கை காட்டிய இடத்தில் ஒரு நாகம் சாரையோடு பணைந்து கிடந்தது. மிருதுவான புல்தரைப் பரப்பில் இரண்டும் பிணைந்து புரண்ட ஒன்றையொன்று கல்விக் கவிழ்ந்த விதம் பார்க்க அச்சமூட்டியது.

"பாம்பு கூடறத பார்த்தா ஐஸ்வர்யம் கிடைக்கும்பாங்க...." மாடன் பரவசமாய் கருத்துச் சொன்னபடி புணரும் அந்த ஸீவன்களை உற்றுப் பார்த்தான். சிவகுருநாதனும் பார்த்தார்.

ஏவ்வளவோ காடுகளில் எத்தனையோ இரவுகளில் சுற்றித்

திரிந்தும் கண்டிராத அபர்வ காட்சியல்லவா அது.

'உஸ்ஸ்... ஸ்ஸ்.....!' சீறும் நாகங்கள் தீப்பந்தமேந்திய இருளர்களைப் பார்த்து கூடுதல் இன்பத்தை தவிர்க்க நிலையில் தனித்துப் பிரிந்து கோபமாய் நிமிர்ந்தன அதிலும் அந்த சாரை வால் துடிக்க பக்கத்து மரத்தின் அடித்தண்டை சுற்றி வளைத்தக் கொண்டு கூர்மையான தனது முகத்தை முடிந்த மட்டும் மேலே தூக்கி இரட்டை நாக்கை சிருட் சிருட்டென்று நீட்டி காற்றை சப்தமாய் இறைத்தது.

"அடேங்கப்பா! என்ன கோவண்டா உனக்கு. கவலைப்படாதே. உங்களுக்கு நாங்க இடைஞ்சல் பண்ண மாட்டோம்" என்று அவைகளை பார்த்து எகத்தாளமாய் பேசின மாடன். "டேய் நகருங்கடா..... நகருங்கடா...." ஏன்றான்.

"ஏன் இந்த நிலைல பாம்புகளை பிடிக்க மாட்டீங்களா?" கேட்டார் சிவகுருநாதன்.

"மகா பாவங்க..... பாம்பு கூடும்போது அதைப் பிரிச்சா வாய்கற பொண்டாட்டி ராட்சஸியா இருப்பா. அதுமட்டுமில்ல நம்ம வாழ்க்கைல இந்த சுகம் ஒரு வில்லங்க விஷயமாயிடுங்க. நான்; சொல்றது உடனே நடக்குதோ இல்லியோ, அடுத்த ஜென்மத்துலயாவது நடந்தே தீரும். சேவ்வாதோஷப் பிறப்பெல்லாம்; எதனாலங்க? இந்த மாதிரி நேரத்துல நிதானமிழந்து பாவம் பண்ணதாலதான்....."

மாடன்தான் விளக்கமளித்தான். விட்டால் தேவ ரகசியங்களைக்கூட பிட்டு வைப்பான் போல தோன்றிது.

அருவிக்கரைக்குச் செல்லும் ஆபத்தான பாதை மெல்ல தலைகாட்டத் தொடங்கியது. ஒரு அடி அகலத்தில் ஏக வளைசல் நெளிலோடு ஒற்றையடிப் பாதையாக அந்த வனத்தில் அது ஒழுங்கில்லாமல் கிடந்தது. பாதையோரமாய் நிறைய பலா மரங்கள்.

மார்பை பிடித்துக்கொண்ட தூங்கும் குழந்தை போல் அதன் அடிவாரம் முழுக்கபலா மரங்கள். தடுமாறி விழுந்தால்

அதன் மேல்தான் விழ வேண்டும் எனும்படியாக கொத்துக் கொத்தாய்ப் பழங்கள்.

"ஆமா. ஆந்த சித்தர் இந்த மலைல எங்கே தங்கி இருக்காரு?"

பழங்களைப் பார்த்தபடி நடக்கும் சமயம் சிவகுருநாதன் இலகுவாகப் கேட்டார்.

"யாருக்குத் தெரியும்? வேங்கைப்பாறை பக்கமா வருவாரு. ஆதிகம் பேச மாட்டாரு...."

"வேங்கைப்பாறை பக்கம் நாங்களே ரெய்டு போக மாட்டோமே..... மிருகங்க ஜாஸ்தியாச்சே!"

"அவரை மிருகங்க ஒண்ணும் பண்ணாதுங்க. அவரைப் பார்க்கறாப்போ நீங்க புரிஞ்சிப்பீங்க"

"கொஞ்சமாவது நம்பும்படியா பேசுங்க. அவர் சாதாரண ரக மனிதர் இல்லன்னு நாம் பேசலாம். நம்பலாம். மிருகத்துக்கு ஏதுப்பா பகுத்தறிவு?"

"எல்லா கேள்விக்கும் அவர்கிட்டேயே விடை கேட்டுருவோம்."

பேசியபடி பாறைகள் சிலவற்றில் ஏறி துண்டுபட்ட பாதையை எட்டிப் பிடித்து நடந்தார்கள். குறுக்கிட்ட மரங்களை கட்டி வளைத்து சுற்றி வந்து ஏறினார்கள். சில இடங்களில் குனிந்த சில இடங்களில் தாவி சில இடங்களில் அமர்ந்து சறுக்கி என்று பல மாதிரிகளில் அருவியை நெருங்கவும், அதன் "ஹோ" என்ற வீழ் இரைச்சல் அவர்கள் காதுகளை எட்டியது.

"இந்தமலை அருவிக்குப் போய் வற்றதே ஓர வித்தியாசமான அனுபவம்மா? என்று ஊடே வாய்விட்டு சலித்துக் கொண்டான் சங்கிலி.

திகுதி குதீப்பந்தங்களில் வெளிச்சம் குறைந்து கொண்டே வந்தது. எண்ணெய்த் துணி சாம்பலாகும் கட்டத்தில் இருந்தது.

"கொஞ்சம தூரம்தான். அருவி வந்தாச்சு." என்று மாடன் முன் ஓடினான்.

அவன் பிடியில் பத்திரமாய் மாணிக்க நாகம் துண்டுகுள்ளே சிறைப்பட்டு கிடக்கும் இந்த கிழட்டு நாகம். அனுபவசாலியான மாடன் பிடியில் தூக்குக்கயிற்று சவம் போல் மாட்டிக் கொண்டிருந்தது இருந்தும் கோபாவேச உஷ்ண முச்சை சப்தமாக விட்டுக் கொண்டிருந்தது

"அண்ணன் படுகோபமா இருக்காரு. விட்டா என் உடம்புல நூறு கடி கடிப்பாரு....." மாடன் கிண்டல் செய்தபடி நடந்தான். அவனை நெருங்காமல் சற்று இடைவெளிவிட்ட நடந்தார் சிவகுருநாதன். இனம் காண முடியாத பயமும் பரபரப்பும் அவரைக் கல்விக் கொண்டிருந்தது.

"ஹோ.." அருவி காதை தீர்க்கமாய் எட்டியது. பார்வையிலும் தென்படத் தொடங்கியது. ஒரு மலை மேட்டிலிருந்து அதறாமல் சிதறாமல் ரெண்டு பட்டுநூல் பாவு போல் நீண்ட உயரத்திலிருந்து தரையில் விழுந்து முந்நூற்றி அறுபது கோணத்திலும் சூரியக் கதிராய் சிதறி, சாரலாய் பரிமளித்து ஓடையில் கலந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது அதன் நீர்.

ஊசிப் பருமனில் நீர்ச்சிதறல் உடம்பை தைக்கும் விதமாக அங்கங்கே பாய்ந்து கொண்டிருக்க, யாருமற்ற அந்த நள்ளிரவு வேளையில் அனைவரும் தேடி வந்த அந்த சித்தர், அந்த நீர் விழும் பரப்பில் ஆடாமல் அசையாமல் ஒற்றைக் காலில் "சுவாச பந்தல் தண்ணீர் தியானம்" எனும் யோகத்தில் இருந்தார்.

"டேய்! அதோ சாமி..... நமக்கு முந்தியே வந்துட்டாரு" என்று கண்ணத்தில் போட்டுக் கொள்ளாத குறையாக முன் ஓடினான் பேச்சிராசு.

"முட்டாப்பயலே. சாமி யோகத்துல இருக்காருடா. அவரா தண்ணிய விட்டு வெளியே வரும் வரைக்கும் மூச்சிவிடாதீங்கடா?" என் பேச்சிராசுவை வைதான் சங்கிலி.

சிவகுருநாதன் கூர்ந்து கவனித்தார்.

நீர் விழும் பரப்பில் துளிகூட நடுக்கமின்றி சிலைப் போல்.
அதுவும் ஒன்றை காலில் நிற்கும் அந்த சித்தரின் முதல்
தரிசனமே சிவகுருநாதனை சிலிர்க்க வைத்தது..

வாழ்வில் மிக வித்தியாசமான மனித நாட்டத்தை தாண்டிய
ஓர் ஆத்மாவை சந்தித்து விட்டோம் என்கிற பரவச
நினைப்பில் அவர் மனதில் உற்சாகம் கோலம் போட்டது.
சிவகுருநாதனின் நினைப்பு வீண்போகாதபடி, தியானம்
கலைய நீர்ப்பரப்பை விட்டு வெளியே வந்தார் அந்த சித்தர்.

கண்டு கண்டாய் சிக்கெடுத்த தலைமுடி இடுப்பை மீறி
வளர்ந்து கிடந்தது. அருவி நீர் கொட்டியது. தாடி மார்பை
மீறி வளர்ந்திருந்தது. அதன் வெண்ணிறத்தில் நாரைச்
சிறகுகள் தோற்றன கண்களில் ஒரு அசாத்திய மெல்லிய
வெளிச்சம். பெளர்ணமி இரவிலும் ஏற்றிய தீபம் போல் ஒரு
ஜொலிப்பு அதில் தெரிந்தது. அகண்ட நெற்றி, சுருக்கமே
விழாதபடி தீர்க்கம் காட்டியது.

தீப்பந்த வெளிச்சத்தில் தங்கமேனியாய் நிர்வாணத்தோடு
நெருங்கிய அவரைப் பார்த்து ஷூக்களை நசுநசுத்தது
சப்திக்க பணிவாக நிமிர்ந்தார் சிவகுருநாதன்.

ஏதோ பாண்ட்டும் சூட்டுமாய் சிவகுருநாதன் பார்க்க அந்த
சித்தர் முகம் சிவுசிவுத்தது.

ஏதும் பேசாமல் விறுவிறு என்று திரும்பி நடந்தார்.

"சாமி..... சாமி....." மாடன் அவரை கூக்குரலுடன்
பின்தொடர்ந்தான். சற்று தள்ளிச் சென்று நின்றவர்

"யாருப்பா அந்த புது ஆளு?" கேட்டார்.

"இந்த மலையோட ஃபாரஸ்ட் அபீஸருங்க கவர்மெண்ட்
ஆளு...."

"இங்க எப்படி வந்தாரு?"

"நாங்க அழைச்சு வந்தோம்....."

"நான் எந்தவொரு நகரவாசியையும் பார்க்க மாட்டேங்கறது உனக்குத் தெரியாதா?. சூதுவாது தெரியாத காட்டு ஜனங்கன்னுதான் உங்ககூட பேசறேன் பழகறேன்....."

"மன்னிக்கணும் சாமி? அவர் ரொம்ப நல்ல மாதிரி உங்களைப் பத்தி கேள்விப்பட்டு பார்க்கணும்னு வந்திருக்காரு....."

"முதல்ல அவரைப் போகச் சொல்லு. அவர் போனாத்தான் உன்கூட நான் பேசுவேன்."

"சாமி....."

"போகச் சொல்லப் போறியா. இல்ல நான் போகவா?"

"வேண்டாம் சாமி. நானே சொல்றேன்" என்ற மாடன் திரும்பி வந்தான். சிவகுருநாதனை நெருங்கி "ஐயா" என்று பரிதாபமாய் குரல் எடுத்தான்.

"என்ன மாடா?"

"நீங்க இங்கிருந்து கிளம்பினாதான் சாமி எங்ககூட பேசுவேங்கறாரு?"

"ஏன்?"

"நகரவாசிகளை அவருக்குப் பிடிக்காது?"

"விடு.... நானே அவர்கூட பேசறேன்."

"வேண்டாம். அவர் கோபமா இருக்காரு."

"ஸ்டுப்பிட்! நான் என்ன சிங்கமா புலியா?" என்னைப் பார்த்து மிரள?"

"ஐயா? ஐயா! தயவுசெய்து சத்தம் போடாதீங்க சாமி எது சொன்னாலும் அதுல அர்த்தம் இருக்கும். நான் அவர் கோபம் தணிஞ்ச உடனே அழைச்சிக்கிட்டுப் போறேன். நீங்க திரும்பிட்ட மாதிரி நடங்க....."

மாடனின் கெஞ்சலில் இலேசாய் கரைந்த சிவகுருநாதன்

சுற்று ஆத்திரத்துடனும் பதட்டத்துடனும் திரும்பி நடப்பது போல் நடந்தார்.

அவர்கள் சித்திரை நெருங்கிச் சென்று நின்றனர். நிலா ஒளி நெட்டுக்குத்தாய் விழும் சமதளப் பாறை பரப்பு மேல் ஒருவருக்கருகில் ஒருவராய் நின்று கொண்டிருக்க, சித்திரின் தேகம் அவர்கள் நடுவில் முழு நிர்வாணமாய் பார்க்க முடிந்த அளவு துல்லியமாய் தெரிந்தது.

மாடன் சந்தோஷம் பொங்க, "சாமி, மாணிக்க நாகமே இன்னிக்கு கிடைச்சிடிச்சங்க..... என்றபடி அந்த நாகத்தை அவர் எதிரே வெளியே எடுத்தான்.

அவர் அந்த சீறும் நாகத்தை ஊன்றிப் பார்த்தபடி அதன் விரிந்த படம் மேல் தனது கைகளை கொண்டு சென்று வருடினார். சீறின அது அமைதி அடைந்த மாதிரி சப்தமிடுவதை நிறுத்தியது. ஏல்லோருக்கும் ஆச்சரியம்!

பின் அது மெல்ல அந்த சித்திரின் கரத்தில் தவழ்ந்து அவர் கழுத்தில் ஏறி சிவபெருமானாய் அவரைக் கருதி வளைத்துக் கொண்டு படம் எடுத்தது.

ஒளிந்திருந்து பார்க்கும் சிவகுருநாதனுக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது.

3

அந்த சித்தர்வசம் ஒரு குழந்தை தவழ்ந்து சென்று மார்பணைத்துக் கொள்வது போல் அந்த மாணிக்க நாகம் செயல் பட்டவிதம், அந்த இருளர் கூட்டத்தோடு சேர்த்து சிவகுருநாதனையும் ஆச்சரியத்தில் போட்டு அமுக்கியது.

கண் எதிரே தெரியும் இந்த அதிசயத்தை கனவாக கருத முடியாத படி அந்த பெளர்ணமி இரவில் வீசும் பனி பூசிய காற்றும், அதன் மூலம் வேசாய் நடுங்கத் தொடங்கியிருந்த தேகமும் தடுத்தன.

சிவகுருநாதன் மனில் லேசாய் கலவரமும் மூளத்

தொடங்கியது. தன்னைப் பார்த்தவிட்டு அந்த சித்தர் திரும்பி நடந்த வேகமும் மாடன் ஓடிச்சென்று சாமாதானம் செய்து திரும்பின சம்பவமும் தன்னைக் கேவலப்படுத்தி கிள்ளின மாதிரி ஒரு வலி வேறு!

ஒரு வினாடி நடந்தவைகளை நினைத்துவிட்டு நடப்பதைப் பார்க்க விரும்பி அந்த மரத்தின் பின்னாலிருந்தபடி அருவிக்கரைப் பகுதியை ஊன்றி பார்க்கத் தொடங்கினார் சிவகுருநாதன்.

அருவி குத்திட்டு விழும் இடத்திற்கு சற்று தள்ளி நீர் வளைத்து கூட்டி வழுக்கி ஓடும் ஒரு பாறை மேட்டின் மேல் தீப்பந்தம் சகிதம் நிலவொளியில் தெளிவாகத் தென்படும் அவர்கள் ஏதோ ரகசியமாக விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது போல் தோன்றியது. ஹோவென்று அருவி இரைச்சல் வேறு!

எல்லொருமே கை கட்டியிருந்தார்கள்.

அணைந்து விடுவது போல் சடசடக்கும் தீப்பந்தத்தைப் பற்றி கவலைப்படாமல் அந்த சித்தரைப் பார்த்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் கழுத்தை சிவபெருமானாய் நினைத்து வளைத்திருந்த மாணிக்க நாகம் முடித்த அளவு படத்தை விரித்து அனைவரையும் மிரட்டவது போல் முறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மாதுளம் மொட்டு போல் அதன் விழிகள் தீப்பந்த சுடர்களை அப்படியே கிரஹித்து வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

"இந்த காட்டுப்பக்கம் நான் வந்து வருஷம் அறுபதைத் தாண்டிச்சு! எவ்வளவோ மிருகங்களை, பாம்புகளைப் பார்த்துருக்கேன். ஆனா, மாணிக்க நாகத்தை நான் பார்த்தில்லை. அதை பிடிச்ச மாடன் ஒரு அதிர்ஷ்டசாலி! இந்த பிரபஞ்சத்துல ஜனக்கூட்டத்துக்கு நடுவுல ஒரு சரப்பம் ஆயிரத்து எண்ணூறு பௌர்ணமிகளை கண்டா அது மாணிக்க நாகமாயிடும்னு சித்தவிலாசம் சொல்லுது. நடுவுல அது வெப்பத்தாலயோ, மழை காற்றாலோயே,

இரை கிடைக்காமலோ, இல்லை மனுஷர்கள் வசம்
அகப்பட்ட சாகாம இருக்காவோ சிவன் அருள் வேணும்.
இந்த சர்ப்பத்துக்கு அது நிறைய இருக்கு...."

கழுத்தை வளைத்துக் கொண்டு கிடக்கும் நாகத்தைப்
பார்த்தபடி அந்த சித்தர் பேசிய பேச்சு அவர்களுக்கு ஒரு
புதிய விஷயமாய் தோன்றியது.

"சாமி, இதோட விஷம்தான் மாணிக்க ரத்தினமாக
உருவாகுதுன்னு சொல்றாங்களே. நிஜமா அது?" மாடன்
கேட்டான்.

"என் வரையில் அது உண்மை கிடையாது. இப்ப திரவ
நிலையை தாண்டி திட நிலையைத் தொட்டிருக்கும் என்
போன்ற சித்தர்கள் ரசமணி போல அதைப் பயன்
படுத்தலாம். மகா மருந்து தயாரிக்கவும் மூலாதாரமே இந்த
விஷம்தான். இதக்கு மேல் சொன்ன உங்களுக்குப் புரியாது."

"நல்லது சாமி. போன தடவை நீங்க தந்த மருந்துல எங்க
கூட்டத்துக்கு இருந்த கொஞ்சநஞ்சு வியாதியும் தீர்ந்த
போச்சு. நடக்கமாட்டாம இளம்பிள்ளைவாதம் வந்து
சுருண்டு கிடந்த என் அக்கா மகன் இப்ப எழுந்திரிச்சு
ஓடறான்.... அதைப் பார்த்துட்ட அக்கம் பக்கம் உள்ளவங்க
பலர் வந்து நீங்க கொடுத்த தைலத்தைப் பத்தி கேக்கறாங்க
உங்களைப் பத்தியும் விசாரிச்சாங்க. உங்களை நேரில்
பார்க்க ரொம்ப ஆவலா இருக்காங்க" என்றான் மாடன்

ஏனோ அதை கேட்க அந்த சிறுவன் முகம் சற்று கடுரித்தது.
சட்டென்று பதில் கூற பிரியமில்லாதபடி வானத்தை
அண்ணாந்தார். வெள்ளித்தட்டாய் உருண்டு ஜொலிக்கும்
பூரணிசந்திரனின் வாரிதியில் நனைந்து சற்றே குளிர்ந்து
திரம்பவும் சிரம் தாழ் மாடனை வெறித்தார்.

"என்னைப் பற்றி வேற யார்கிட்ட எல்லாம் பேசி
வெச்சிருக்கீங்க?" கோபமாய் கேட்டார்.

"எதுக்கு சாமி அப்படிக்கேக்கறீங்க?"

"என்னைப் பற்றி உங்களை தவிர யாருக்கும்

தெரியக்கூடாதுன்னு நான் விரும்பறேன். உங்களோட கூட இனி நான் தொடர்பு கொள்ள மாட்டேன்! என்னைப் பார்க்க இனி எந்த ஒரு பெளர்ணமிக்கும் இந்த அருவிப் பக்கம் நீங்க வரக்கூடாது....." கட்டளையாய் வெடித்து அவர் குரல்.

"சாமி.... ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க.?...." சங்கிலி மிகப் பணிவாய் கேட்டான்.

"என்னுடைய நாற்பத்தியோராவது வயசுல இந்த வனம்பக்கம் வந்தவன் நான். ஜனசந்தடியோ லௌகீகமோ எனக்கு கட்டோடு பிடிக்கலை. எதோ ஒரு சக்தி என்னை இந்தப் பக்கம் தள்ளிக்கிட்டு வந்தது. அசுத்தமில்லாத இந்த இயற்கையும் மனித தொடபற்ற எனது மௌனமும் தியானமும் தான் நான் இன்னமும் தள்ளாடாம ஆரோக்கியமாக வாழக் காரணம்.

என் வாழ்க்கைக்க ஒரு லட்சியம் இருக்கு. அது இன்னமும் என் கைவசப்படலை. ஆதிகட்சம் நூறு வயசுல மரணத்த சந்திக்கிற மனிதப் பிறப்புல நான் வித்தியாசமானவன். இல்லேன்னா நூறைக் கடந்துட்ட நான் இந்நேரம் கோல் பிடிச்ச நடக்கத் தொடங்கியிருக்கணும். இன்னும் நூறு வருஷம் இளமை குன்றாம வாழ நான் விரும்பறேன். முக்தி மோட்சமெல்லாம் எனக்கு இதுக்குப் பிறகுதான்.

இடைக்காலத்துல நான் எந்த ஒரு மனுஷன் கண்ணுலயும் பட்டதில்ல. முதல் முதலாக ஒரு மாறுதலா உங்களைத்தான் விரும்பி சந்திச்சேன். அதுவும் பாம்புக்கடி பட்டு மரணவாசலுக்குள் நுழைஞ்சிட்ட உங்க கூட்டத்தவனை காப்பாத்தற மனிதாபிமானத்துல. உங்க கபடு சூதற்ற பேச்சும் பழக்கமும்மன் உங்ககூட நான் தொடர்ந்து பேசக் காரணம். ஆனா, நீங்களோ எனக்கு புகழ்மாயை போட்டு பிரபஞ்ச மாயைக்குள்ள என்னை சிக்கவெச்ச சராசரி வைத்தியன் ஆக்கிடுவீங்க போலத் தெரியுதே....?"

வெகு நீளமாய் பேசிய அந்தச் சித்தரின் பேச்சில் பல இடங்களில் அபூர்வமாய்ப் பல உண்மைகள் தலை காட்டின. சில இடங்கள் அந்த இருளர் கூட்டத்துக்கு புரிந்தது. பல

கட்டங்கள் அவர்களுக்குப் புரியவேயில்லை.

'பிரபஞ்சம் மாயை, சராசரி வைத்தியன்' என்றெல்லாம் அவர் பயன்படுத்திய சொற்கள் அவர்களுக்கு தமிழையே புதிதாய்க் காட்டின.

"சாமி! நாங்க எங்களுக்கு தெரிஞ்சு எந்தத் தப்பும் பண்ணலை. ஊங்களை அந்த சிவனாகத்தான் நினைக்கிறேம். நீங்க எங்களைச் சந்திக்க மாட்டேன்னுல்லாம் சொல்லக்கூடாது. உங்களை சந்திச்ச பிறகுதான் வாழ்க்கைய நாங்க புரிஞ்சுக்கவும். தெரிஞ்சிக்கவும், ஆயிரம் விஷயம் இருக்குங்கற நினைப்பே எங்களுக்கு வலுத்திரக்குது. வாஸ்தவத்துல வெந்ததை தின்னுட்ட வேளை வந்தா சாகற சராசரி தற்குறிக்க நாங்க. நீங்க பெரியவங்க கோபத்துல எங்களைத் தண்டிச்சுடக் கூடாது." மாடன் மிகவும் கழிவிரக்கப்பட்டுப் பேசினான்.

அவன் பேச்சு அந்த சித்தரை சற்று சாந்தப்படத்தியது சங்கடமும் படத்தியது. நெடுநேரம் பேசாமல் நின்றார்.

அருவிச் சப்தம் மட்டுமே அங்கே எதிரொலித்தது.

மர ஒளிவில் இரக்கும் சிவகுருநாதனுக்கு ஒன்றும் பிடிப்படவில்லை. என்ன நடக்கிறது அங்கே? என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள்? வினாடிக்கு இடையே அலை மோதினார்.

அதே சமயம் அந்த சித்தர் மௌமாய் மாணிக்க நாகத்துடன் திரும்பி நடப்பது தெரிந்தது.

"சாமி....." மாடன் திரும்பி நடப்பவரை பதிலுக்காக அழைத்துப் பார்த்தான். அவர் கைகளை உயர்த்தி "சற்றே நில்" எனும் பாவனை காட்டினார்.

அவர்கள் நிற்கத் தொடங்கினார்கள்.

வினாடிகளும் நிமிடங்களை கைப்பற்றி நீண்டன.

பூர்ணசந்திரன் இடம்பெயர்ந்து சற்று சரிந்திருந்தான். கூடிய சீக்கிரம் விடிவதற்கு அறிகறியாய் முதல் கட்டத்தில் மைனர்க்களம் வாலாட்டி குருவிகளும் உறக்கம் நீங்கி

கொட்டாவி விட்டு கூச்சலிட தொடங்கின.

சிவகுருநாதன் தனது ரேடியம் கைகடிகாரத்தைப் பார்த்தார். மணி மூன்றைத் தாண்டியிருந்தது.

நேரம் போனதே தெரியாதபடி இரவுப் பொழுது பரபரப்பாக ஓடிக் கழிந்த விதம் அவரை திரும்ப ஆச்சரியப்படுத்தியது.

கண்களை கசக்கி விட்டுக்கொண்டு திரும்பவும் அருவிப் பாறையை பார்க்கத் தொடங்கினார். அவர் பார்த்த அதே வினாடி அந்த சித்தர் திரும்பவும் அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்தார்.

தோளில் மாணிக்க நாகம் அகலாமல் படுத்திருந்தது. ஆனால் அவர் கைகளில் பெரிதாக பை போல் ஏதோ ஒன்று கணத்தது. சிவகுருநாதனால் அதை துல்லியமாய் பார்க்க முடியவில்லை.

இந்த இருளர் கூட்டத்தவர்கள் அதை துல்லியமாய் பார்த்துவிட்டு 'என்ன அது?' என்ற கேள்வியைப் புருவத்தில் தூக்கி வைத்து வளைத்துக் கட்டி அந்த சித்தரை வெறித்தனர்.

மாடனை அழைத்தது சித்தர் பார்வை

"சாமி...." கூவலோடு அவரை நெருங்கினார் நெருங்கின அவன் வசம் அந்த பையை தந்தவர் அவளை நிதானமாக ஏறிட்டார்.

மடன் அந்த பையைப் பார்த்தான். மான் தோலில் ஆலவேர்களால் கட்டப்பட்டு பை போல் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது அது. அதன் உள்ளே மஞ்சபொடி போல் ஏதோ ஒன்று தெரிந்தது.

"சாமி! ஏன்ன சாமி இது?" மாடன் கேட்டான்.

"தங்கம்!" சித்தரிடமிருந்து ஒற்றைச் சொல்லாய் பதில் தெரிந்தது.

"தங்கம்மா?" வாய் பிளந்தான் மாடன்.

"ஆமா..... உங்க கூட்டத்துக்கும் உனக்கும் பல காலத்துக்குப் பசியில்லாம இத சோறும் போடும். என் ரசவாத வித்தையில நான் உருவாக்கின ஒரு சாதாரண விஷயம் இது. இதை எடுத்துக்கிட்டு இந்த மலைநாட்டை விட்டே போய்டுங்க. யார்கிட்டையும் இதை நான் தந்ததா பிரஸ்தாபிக்கக் கூடாது. மீறி பிரஸ்தாபிச்சா பிரஸ்தாபிச்ச நபர் எண்ணி ஒரு மண்டல காலத்துல நாகத்தாலேயே மரணமடைவான் எச்சரிக்கை!"

மாடன் பயத்துடன் அந்த தோல்பையை மார்போட அணைத்துக் கொண்டான்.

"அப்ப இனிமே நாங்க உங்களை வந்த பார்க்க கூடாதா சாமி?" பரிதவிப்பாக கேட்டான்.

"பார்க்க வேண்டிய அவசியம் உங்களுக்கு இருக்காது மிறி என்னை பார்க்க நினைக்கறதும் தப்பு. நீங்க கிளம்பலாம். உங்க அவ்வளவு பேருக்கும் என் ஆசி! போய் வாங்க."

பேசிவிட்டு விடுவிடு என்று திரும்பிப் பார்க்காமல் நடக்கத் தொடங்கி விட்டார் அந்த அதிசய மனிதர்.

மாடனும் மற்றார்களும் நெடுநேரம் அவர் போவதையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தனர். அடர்ந்த வனத்தின் செடி கொடிகளுக்குள் அவர் நுழைந்து மறையவும், பெருமூச்சுடன் திரும்பத் தொடங்கினர்.

"மாடா!" சாமி தத்துருக்கறது தங்கமா, எங்க காட்டுப் பாப்பம்?" எட்டியிருந்தவர்கள் பக்கமாய் வந்து தீப்பந்த வெளிச்சத்தை ஒன்றுபடுத்தி பாய்ச்சி தோல் பையை ஆர்வமாகப் பார்த்தார்கள்.

ஜெகஜ்ஜெகவென மின்னி டாலடித்தத அந்த தங்கத்தூள்.

மாடன் கைகளால் அந்தப் பொடியை அள்ளி பரவசமான பரவசத்தோடு பார்த்தபடி திரும்ப பைக்குள் போட்டான்.

இதற்குள் சிவகுருநாதன் வந் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.

"என்ன பை இது? என்ன சொன்னார் அந்த சாமி?"
படப்படப்பாகக் கேட்டார். மாடன் விதிர்த்துப் போனான். அந்த
சித்தர் விடுத்த எச்சரிக்கை உடனேயே அவனுள் ஊர்வலம்
போய் வாயைக் கட்டியது.

"ஒண்ணுமில்லை..... இது ம..... ம..... மருந்து?" என்று மிடறு
விழுங்கினான்.

"என்ன மருந்து?" குரலில் கடுரத்தை கூட்ட சிவகுருநாதன்
கேட்கவும், "ஆஸ்துமா மருந்து? என்று பக்கத்திலிருந்து
சமாளிப்பாய் பதில் வந்தது.

"எனக்கும் கொஞ்சம் கொடுங்க. ஆமா, நான் பார்த்து
பேசணும்னு சொன்னேனே. சுமாதானப்படுத்தி என்னை
பத்தி சொன்னீங்களா?"

எல்லாரும் அந்த கேள்வி முன் மௌனத்தை சொட்ட விட.
"ஏன் யாரும் பேச மாட்டேங்கிறீங்க?" அதட்டலாய் அவர்
கத்திய கத்தலை தொடர்ந்து பக்கத்து மரத்துப் பறவைகள்
எல்லாம் கூட சற்று பயந்து வானம் ஏறி திரும்ப கிளை
இறங்கின.

"சார்..... வாங்க நடந்துகிட்டே பேசுவோம். நீங்க
மட்டுமில்ல, இனி நாங்க கூட அவரைப் பார்த்தப்
பேசக்கூடாதுன்னு உத்தரவு போட்டிருக்காரு. மீறிப் பார்க்க
வந்தா எங்க உசுரு எங்க உடம்புல தங்குமாங்கறது
சந்தேகம். அவர் சகல காரியத்தையும் சாதிக்கிற சித்தர்.
நாம சாதாரண மனுஷங்க. ஏதோ இந்த மாட்டிலும் பேசி
பழகினதுக்கு சந்தோஷம்னு சொல்லிவிட்டு நாங்க
அவர்கிட்ட உத்தரவு வாங்கிட்டோம்."

திரும்பி நடக்கும்போது மாடன் சற்று நைச்சியமாக
சிவகுருநாதனை சமாதானப் படுத்தினான். ஏதோ அவன்
பதில் சிவகுருவை சமாதானப் படுத்தாமல் மேலும்
போட்டுக் கிளறியது.

'இது என் ஆளுகைக்குட்பட்ட நிலப்பரப்படி இங்க இப்படி
மர்மமான ஒரு மனுஷனா? இவர்கள் சொல்லுகிற மாதிரி
நிஜமாலுமே அந்த மனிதர் சித்தர்தானா? இல்லை,

எவனாவது போலியா? உண்மையான மனிதராக இருந்தால் எதுக்கு மனித கூட்டத்தை பார்த்து ஒதுங்க நினைக்கணும்? ஒருக்கால் எவனாவது தலைமறைவு கொலைக் குற்றவாளி, இப்படி சித்தர் போர்வையில் நடிக்கிறானோ?

ஏகப்பட்ட கேள்விகள் அவரைக் குடைந்ததெடுக்க.. தீப்பந்தங்களும் நிலா ஒளியும் வழகாட்ட ஆபத்தான அருவிப் பாதையில் அவர்கள் திரும்பி மேலேறி நடக்கத் தொடங்கி இருந்தனர்.

"சார்..... இப்ப நாம பார்த்த சித்தருக்கு வயசு எவ்வளவு இருக்கும்னு நினைக்கறீங்க?" மாடன் சிவகுருவின் சிந்தனையைக் கலைக்கும் முகமாக கேள்வி கேட்டான்.

"என்ன ஒரு அறுபது இருக்குமா?" அனுமானமாக கேட்டார் சிவகுரு.

"அறுபதா? அதைப் போல இரண்டு மடங்கு சார்!?" மாடனின் பதிலில் இசேலாய் கிறுகிறுத்துப் போனார்.

"நிஜமாவா?"

"ஆமா சார்! அவரே சொன்னது. அவர் ஒண்ணும் சாதாரண சராசரி மனுஷர் இல்ல சார். மிகப் பெரிய தெய்வீக மனிதர். அவர் பேசினதுல பாதி எங்களுக்குப் புரியலை. மாணிக்க நாகம் தெரியுமா? அதுவே அவரை பார்த்து படிஞ்சு போயிடுச்சுன்னா பார்த்துக்குங்களேன்!"

"வாஸ்தவம்தான்!" என்பது போல் சிவகுருநாதன் சிரம் மேலும் கீழும் அசைத்தது. அவரைப் பற்றிய அவநம்பிக்கை மெல்ல அழிய ஆரம்பித்தது.

"இன்னும் நூறு வருஷம் அவர் உயிரோட இருப்பாராம். மோட்சம் பத்தி அப்புறம் யோசிப்பாராம். அவரே சொன்னார் இதை!" இன்னொருவன் எடுத்து வைத்த அடுத்த கருத்து அவரைப் பற்றிய மொத்த தப்பு கருத்தையும் போட்டு அழித்தது.

யோசனையோடு வெகுதூரம் நடந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. கீழ்வானத்தில் அலுமினிய நிறத்தில்

வெளிச்சம் தெரியத் தொடங்கி இருந்தது.

குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் அந்த இருளர் கூட்டத்தவர்கள்.
"சார், நாங்க உத்தரவு வாங்கிக்கிறோம்" என்றபடி அவரைப்
பிரிய ஆரம்பித்தனர். சிவகுருநாதன் ஆமோதித்த கையோடு
மாடன் மார்போடு அணைத்திருக்கும் மான் தோல்பையைப்
பார்த்துவிட்ட சற்றே துள் கொட்டியவராக? "எங்கே அந்த
ஆஸ்துமா மருந்தை காட்டுப் பார்ப்போம்" என்றபடி அந்த
தங்கப் பையை நெருங்கத் தொடங்கினார்.

4

அந்த தோல் பையை நோக்கி சிவகுருநாதனின் கை
நீளவும் மாடன் விதிர்த்துப் போனான். ஆந்த சித்தர்
தந்த தங்கத் தூளை சிவகுருவின் பார்வையிலிருந்து
எப்படி மறைப்பது என்று புரியாத கலவரம் அவன்
விழிகளில் படபடத்தது.

அவனின் தவிப்பு சிவகுருவுக்கு ஆச்சரியத்தையும்
எதிர்பார்ப்பையும் அதிக மூட்டியது.

"ஏ.... மாடா..... நான் பார்க்கக்கூடாதா?" வேகமாகக்
கேட்டார்.

"அதுக்கில்லீங்க.... இந்த ஆஸ்துமா மருந்தை
வியாதியில்லாதவங்க பார்த்தா கூட இதுக்கு பலன்
போயிடும்." மாடனுக்கக பேச்சிராசு சமாளித்தபடி
அவர்முன் வந்தான்.

"இது என்னய்யா புதுக்கதையா இருக்குது. மருந்து யாராவது
பார்த்தா அதோட பவர் போயிடுமா என்ன? உங்களை அந்த
சாமியார் நல்லாதான் 'பிரெய்ன்வாஷ்' பண்ணியிருக்கான்!"

"ஐயோ. அப்படி எல்லாம் சொல்லாதீங்க! அவர் மகா மனிதர்!
நீங்ககூட கொஞ்சம் முந்தி அவரைப் பத்தி
உயர்வாகத்தானே நினைச்சு எங்ககூட வந்தீங்க?"

"வாஸ்தவம்தான்..... என்னைப் பார்க்க
முடியாதுன்னுட்டானே அந்த ஆளு நானும்

மனுஷன்தானே?’

"இதுக்குப் பதில் எனக்குத் தெரியாது. நீங்களே அந்த சித்தர்கிட்ட கேட்டுப் பாருங்க."

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும் எனக்குக் கொஞ்சம் அந்த மருந்தை கொடு. என் மனைவி ஒரு ஆஸ்துமா பேஷ்டன்ட்டுய்யா."

‘உங்களுக்க எத்தனை குழந்தைங்க?’

"மூணு பொண்ணு. ஒரு பிள்ளை."

"பார்த்தா அப்படி தெரியலையே. சின்னவயசு மாதிரி தெரியது. ஆமா, அவங்கல்லாம் எங்க இருக்காங்க?"

"சேலத்ததுல. நீ பேச்சை மாத்தாத, எனக்குக் கொஞ்சம் அந்த மருந்தை தரப்போறியா? இல்லியா?"

சிவகுருநாதனின் குரலில் கடுரம் கூடவும்? மாடன் உள்பட இந்த இருளர் கூட்டம் கலவரப்பட்டது. கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாதபடி ஆகிவிடுமோ என்று அடிவயிற்றில் பள்ளம் விழும் அளவு பயந்தது.

சங்கிலி சமயோசதிமாக மாடனின் காதைக் கடித்தான்.

"அண்ணே..... கொஞ்சம் போல தங்க தூளை மருந்துன்னே சொல்லி பொட்டலம் கட்டி கொடுத்துட்டு கிளம்பிடுவோம். ரொம்ப பிகு பண்ணா முதலுக்கே மோசம் வந்து மொத்தமும் பறிபோயிடலாம். ஆள் சாதாரண மனுஷனில்ல. போலீஸ்!"

"அது சரிடா.... பின்னால தங்கம்னு தெரியவந்து அந்த ஆளு நம்மளைத் தேட ஆரம்பிச்சுட்டா?"

"இந்த மலையில நாம இருந்தாதானே? வருசநாட்டு பக்கம் போயிடுவோம். அதுவுமில்லயா வடக்கே போயிடலாம்."

"இருவரும் குசுகுசுப்பது சிவகுருநாதனுக்கு எரிச்சல் மூட்டியது.

-அதேசயம் அந்த அழகிய மலையின் அறப்பள்ளிசுவரர்
ஆலயத்தை அவர்கள் நெருங்கிவிட்டதும் தெரிந்தது.

கோயிலின் இடிந்து சிதைந்த கோபுரம் நிலவொளியில் ஒரு
சரித்திர அழகு சின்னமாய் பளீரிட்டது.

கோயிலை ஒட்டி வளைத்துக் கூட்டி ஓடும் மீன்பள்ளி
அற்றில் மீன்கள் துள்ளுவதெல்லாம்கூட தெளிவாகத்
தெரிந்தன.

"அங்க என்ன குசுகுசுன்னு?" சூழ்நிலையின் ரம்மியத்தை
உடைத்தபடி சிவகுருநாதன் கேட்டார்.

மாடன் சுதாரித்தபடி திரும்பினான். தோள் பைக்குள்
கையைவிட்டு ஒரு கைப்பிடி நிறைய தங்கத்துளை அரை
மனாதா அள்ளினான். சில துளிகள் தரையில் சிந்தின.
அதனால் மனதில் பரபரப்பு மூண்டது.

"ஐயா? கர்ச்சீப்பு வச்சிருக்கீங்களா?" என்று எதிர்க்கேள்வி
கேட்டான்.

"உம்... இருக்கு" என்றபடி சட்டைக்காலரை ஒட்டி கழுத்தில்
படரவவிட்டிருந்த கர்ச்சீப்பை எடுத்து அவன் எதிரே
விரித்தார்.

அவன் தூளை இலேசாய் கைநடுங்க அதில் கொட்டினான்.

அதன் இளமஞ்சள் சிவகுருவுக்குள் ஆச்சரியமூட்டியது.

"இது என்னய்யா மருந்து..... மஞ்சளா தங்கம் மாதிரி
ஜொலிக்குது.

-மாடன் அதற்கொல்லாம் பதில் சொல்ல இஷ்டமில்லாத
மாதிரி உடனேயே கையை உதறிக் கொண்ட."அப்ப நாங்க
கிளம்பறோங்க?" என்றபடி அகலக் காலெடத்தான்.

"ஏய்.... ஏய்! இதை எப்படிச் சாப்பிடறது? அதை
சொல்லலையே நீ?..." கேட்டார்.

"தண்ணியில் கரைச்சு...." அவசரத்தில் வாயக்கு வந்ததை

சொல்லிவிட்டு அவர்கள் வேகமானார்கள்.

விட்டால் போதும் என்பது போல் இரவென்றும் பாராமல் அன்னாசிக் காட்டுக்குள் நுழைந்து வளைந்து நெளியும் ஒற்றையடிப் பாதையில் மறைந்து போனார்கள்.

சிவகுருநாதன் கைகளில் அந்த தங்கத்தூள் இலேசான கனத்தோடு குந்தியிருந்தது. அதன் வாடையை முகரும் ஆவலோடு மூக்கருகே. ஆந்த தூளைக்கொண்டு சென்றார். துளிகூட வாசமில்லை. "இப்படிக்கூட ஒரு மருந்தா?" என்று அதை அப்படியே கட்டி பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டார்.

ஷூக்கள் சரசரக்க நடக்கத் தொடங்கினார்.

மலைச்சாரங்கள் அவருக்கு வணக்கம் சொல்லின.

எதிரே வாட்சர்கள் வையாபுரியும். வேணுவும் தட்டுப்பட்டார்கள்.

"ஐயாவைத்தான் தேடிக்கிட்டு வர்றோம்." ஏன்றபடி ஒரு சேரக் குரலெடுத்தார்கள்.

"என்ன வேணு?"

"செம்மேட்டுல இருந்து தகவல் வந்துச்சு. இன்னிக்கும் நாளைக்கும் காவல் ஜூரா இருக்கணுமாம். ராசிபுரத்து செங்கோட்டையனும் அவன் ஆட்களும் சந்தனம் கடத்த மாஸ்டர் பிளான் போட்டிருக்காங்களாம்." என்றான் வேணு.

"அதான் ராத்திரி பூரா தூங்காம காட்டை சுத்திச் சுத்தி வர்றோமே. வரட்டும், அந்த செங்கோட்டையன் ஹெட்குவார்ட்டர்ஸுல ஸ்பெஷல் பர்மிஷனே வாங்கி வெச்சுருக்கேன். அவசியப்பட்டா நீங்ககூட அவனை எங்க கண்டாலும் சுடலாம். பழைய பாரஸ்ட் அபிஸர் மாதிரி கண்டும் காணாம விட்டுட்டு காச வாங்கிப்பேன்னு நினைச்சுட்டாம் போல அருக்கு."

"ஐயா, ஜாக்கிரதையா இருக்கணும் நாம! அந்த செங்கோட்டையன் மகா மோசமான ரவுடி! எனக்குத் தெரிஞ்ச இந்த மலையில மாசம் ஒரு கொலை பண்றவன்

அவன். சுள்ளி பொறுக்கப் போற பெண்களை எல்லாம்
வளைச்சுப்பிடிச்சு கர்ப்பிணி ஆக்கியிருக்கான்! இந்த
மலையே அவனைக் கண்டா நடுங்குங்க....!"

மூவரும் நடந்தபடியே பேசினார்னகள். அதிலும்
வேணுவின் எச்சரிக்கை சிவகுருநாதன் சற்று
கடுமைப்படுத்தவே செய்தது.

விசேஷமான சித்திரைப் பெளர்ணமி இரவுக்காலம் இப்படி
எதிரும் புதிருமான விஷயத்தோடு கழியும் என்று அவர்
எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

கிழக்கில் இப்பொழுது லேசாய் வெளிச்சம் பரவியிருந்தது.
செம்பழுப்புப் பாவாடையின் நிறம் அதில் மேவியிருந்தது.

பறவைகள் சிறகு விரித்து குதூகலித்து உயரக்
கிளம்பியிருந்தன. கறுப்பு போர்வைக்குள் உடம்பைப்
பதுக்கியிருக்கும் மலையாளக் கவுண்டர்கள் தோட்டக்
காவலை முடித்துக் கொள்ளும் நிலைக்கு வந்த ஜரிகை
மேட்டு அன்னாசி மணியின் டிக்கடையைக் குறிவைத்து
நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தென்படும் அத்தனை பேரும் சிவகுருநாதனைப் பார்த்து
கையெடுத்துக் கும்பிட தவறில்லை.

சரியாக ஆறு மணிக்கு அலுவலகத்து கட்டடத்தை அடைந்த
சிவகுருநாதன் அங்கு கடந்த பிரம்பு நாற்காலியில் முதலில்
உடம்பைக் கிடத்தினார்.

"ஐயா, போய் டீ வாங்கிட்ட வரவா?" வையாபுரி கேட்டான்
"உம்" கொட்டிய சிவகுருநாதன் சிரம் அப்படியே
இரவெல்லாம் நிகழ்ந்தவைகளை அசைபோட்ட உடம்பை
நெட்டிமுறித்து சோம்பலை வெளிப்படுத்தினார். வையாபுரி
டீ வாங்கிவரக் கிளம்பினான்.

"ஐயா.... அருவிக்கரை பக்கம் போய் வந்த மாதிரி தெரியதே?
பக்கமாய் நின்று கொண்டிருந்த வேணு கேட்டான்.

"ஆமாம் வேணு,"

"பகல்ல அந்த பக்கம் போறதே ஆபத்தாச்சே. ராவுலையா போனீங்க?" குரலில் 'பயம், எச்சரிக்கை' என்று அனேக உணர்வுகளை கலந்து கேட்டான்.

"போகவேண்டிய அவசியம் வந்தது. போனேன். அப்படிப் போய் வந்ததுனால்தான் எவ்வளவோ விஷயம் தெரியவந்தது இந்த மலையில் ஒரு மர்ம சாமியார் இருக்கிறது உனக்குத் தெரியுமா?"

"யாரு.... சமுத்திர சித்திரை சொல்றீங்களா?"

"சமுத்திரசித்திரை அவர் பேரு?" நிமிர்ந்தபடி கேட்டார் சிவகுருநாதகன்.

"ஆமாங்கய்யா உண்மையிலேயே பெரிய மகான் அவரு!"

"அவரை உனக்கெப்படி தெரியும்?"

"இந்த மலைவாசிங்க பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கேன்."

"மத்தவங்க சொன்னதை வெச்சே மகான்னு முடிவுக்கு வந்துட்டியா?"

"இல்லை நடந்த சில சம்பவங்களை நேரில பார்த்து"

"எப்படி?"

"மகோதரம்ங்கற வயித்துவலில பட்ட பாடு நாய்படாதய்யா. ஆபரேஷனெல்லாம் பண்ணியும் தீரலை. டாக்டருங்க என் வலிக்கு காரணம். பெப்டிக் அல்சர்னு சொன்னாங்க. சரியாக வருஷக்கணக்காகுன்னாங்க வருஷக்கணக்கா மாத்திரை சாப்பிட்டும் தீராத வியாதியை ஒரு துளி சூர்ணத்துனால திர்த்தது அவர்தான். பாம்பு பிடிக்க வர்ற இருளர்களுக்கு அவர் நல்ல பழக்கம். அவங்க மூலமாகதான் எனக்கு மருந்து கிடைச்சிச்சு."

"வேணு தனது அனுபவத்தை சொன்ன மறுவினாடியே பேண்ட் பாக்கெட்டில் கையைவிட்டு கர்ச்சீப்பில் கட்டி வைத்திருத்த தங்கத்தூளை. ஆஸ்துமா மருந்து என்று நம்பி வெளியெ எடுத்தது. சிவகுருநாதனின்; வலது கை.

துல்லியமாக இதற்குள் விடிந்துவிட்டிருந்தது.

காலையில் அந்த சுள்ளென்ற கதிர்கள் அவர் கர்ச்சீப்பை விரிக்கவும். தங்கத்தூள் வெயில் பட்டு ஜொலித்தது கண்களையே கூச வைக்கும் ஜொலிப்பு.

"என்னய்யா இது?"

"நீ சொன்ன சமத்திர சித்தர் கொடுத்த ஆஸ்துமா மருந்து...."

"ஆஸ்துமா மருந்தா... அவரை நீங்க பார்த்திங்களா? மருந்துங்கறீங்க இப்படி தங்கமா மின்னுதே?"

"கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டபடி அதைத் தொட்டு ஸ்பரிசித்துப் பார்த்தான். உடனேயே. "மருந்துப்பொடி மாதிரியே தெரியலையே. மருந்துன்னா வாசம் அடிக்குமே?" என்று சிலாகித்தான்.

"எனக்கும் அதுதான் சந்நேதம். நீ போய் தண்ணி கொண்டு வா" என்றார் சிவகுருநாதன் போய் எடுத்து வந்தான்.

கைப்பிடி அளவு தூளையும் அதில கொட்டி கலக்கினார்.

கரைய மறுத்தது அந்த தங்கம்.

"இது மருந்து இல்ல.... ஏதோ உலோகம்" என்றது அவர் உதடு.

"ஏதோ உலோகமில்ல ஐயா? தங்கம் இது!"

"தங்கமா?"

"ஆமா. சித்தர்கள் இரும்பை தங்கமா மாத்தற ரசவாத வித்தை தெரிஞ்சவங்கன்னு கேள்விப்பட்டதில்லையா நீங்க?"

"கேள்விப் பட்டிருக்கேன். ஆனா, அதெல்லாம் துளி கூட சாத்தியமில்லாத பரபரப்பான வெறும் கற்பனை மூட்டையாச்சே?"

"யார் சொன்னா? செத்தவனுக்கே உயிர்

கொடுக்கறவங்களுக்கு இரும்பை தங்கமாக்கறது ஒரு விஷயமா?"

வேணு பேசப் பேச சிவகுருநாதனுக்கு சிலுசிலுத்தது. காதலுக்குக் கீழே நிலப்பரப்பு சல்லடையால் அரிபடுகிற மாதிரி தோன்றியது.

"அப்ப இதை தங்கம்கிறியா?" சற்று நடுக்கத்துடன் கேட்டார்.

"சோதிச்சுதான் பார்த்துடுவோமே. சேம்மேட்டல எனக்கு தெரிஞ்ச ஒரு ஆசாரி இருக்கான். போய்ப் பார்ப்போமா?".

மறுவினாடியே அவர்கள் இருவரையும் ஏற்று கொண்டு ஜீப் சிறியது. காபி டியுடன் வந்த வையாபுரி, இருவரும் ஜீப்பில் பறப்பதைப் பார்த்து குழம்பிப் போனான்.

வளைந்த பாதைகளில் வழக்கிச்சிறிய அந்த ஜீப் செம்மேட்டின் குறுகலான தெரு ஒன்றில் சீற்றத்தை அடக்கி நின்றது. வேணு ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி கூரை ஒன்றின் உள்ளே நுழைந்து பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்த சிவகுருநாதனை அழைத்தான்.

சிவகுருநாதன் இறங்கி உள்ளே நுழைந்தார். நடுத்தர வயதுள்ள மனிதன் ஒருவன் பெரிதாக அவரைப் பார்த்து கும்பிடு போட்டான்.

தங்கத் தாளில் ஒரு சிட்டிகையை அவன் எதிரே காட்டினார்.

வாங்கிப் பார்த்தவன் கூழாங்கல்லைப் போன்ற ஒன்றை எடுத்து வந்து உரசிப் பார்த்துவிட்ட வாய் திறந்தான்.

"இது சொக்கத் தங்கத்துக்கும் ஒரு படி மேலான தங்கம். பசுந்தங்கம்னு சொல்வோம். இந்த மாதிரி தங்கம் மார்க்கெட்டுக்கு வரவே வராத. உங்களுக்கு எப்படிக்கிடைச்சுச்சு?"

அவன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் மளாரென்று திரம்பி ஜீப்பைக் கிளப்பினார் சிவகுருநாதன்.

வேணு ஓடிவந்து ஏறிக் கொண்டான்.

"நான் அப்பவே சொன்னேன்தானே?" என்று ஜீப்பில் வழக்கும் சமயம் கேட்டான்.

"வேணு! என்னால நம்பவே முடியலை. நான் உடனடியா அந்த சாமியாரைப் பார்த்தாகணும்." என்றார்.

"அவரை நாம நினைச்சப்பல்லாம் பார்க்க முடியாதுங்களே!" வேணுவின் பதில் அவருக்கு சலிப்பை தந்தது.

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. இந்த மலைக்காட்டுல ஒரு மூலை முடுக்கு விடக்கூடாது. துப்பாக்கி தோட்டா கத்தி கபடா கயிறு எல்லாத்தையும் தயார் பண்ணு. டெலஸ்கோப் இருக்குதானே?"

"ஐயா.... வேண்டாம்யா? சமுத்திர சித்திரை பிறகுகூட பார்த்துக்கலாம். சேங்கோட்டையன் சந்தனத்தை கடத்த வந்துட்டா நமக்கு சிக்கல்."

"சந்தனம் போனா திரும்ப வளர்ந்துடும். தங்கம் போனா வராது. வேணு! ஒரு சாதாரண இருளர் கூட்டத்துக்கே மூட்டை கணக்குல தங்கம் கிடைச்சிருக்கு. இந்த மலையோட ஆபீஸர் நான். எனக்கு எவ்வளவு கிடைக்கணும்? நீ ரைடுக்கு அரேஞ்ச் பண்ணு!"

சிவகுருநாதன் விழிகளில் பேராசை பால் பொங்கும் தினுசில் பொங்குவது தெரிந்தது. உடம்பில் துறுதுறுப்பும் படபடப்பும் போட்டி போட்டன.

வேணுவுக்கு அது சங்கடத்தை உண்டு பண்ணியது.

அந்த அடர்ந்த வனத்தின் வேங்கைப் பள்ளமும் கரடிக் குகைகளும் அவனுக்குள் பயத்தை மூட்டின.

பல மலையாள கவுண்டர்கள் சாதாரண தேன் எடுக்க ஆசைப்பட்டு அந்த பகுதிக்குள் போய் உயிரோடு திரும்பி வாரத நிஜத்தில் அவன் மனதில் நடுக்கம் பரவியது.

ஜீப்போ சிட்டாய் பறந்து கொண்டிருந்தது.

கலவரத்தோடு சூழ்நிலையில் நழுவும் மரம் செடி

கொடிகளைப் பார்த்தபடி வந்தவன், ஒரு கட்டத்தில் விக்கித்துப் போனான். ஆதற்குக் காரணமான அந்த "சமுத்திர சித்தர்" ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மலைப் பாதை ஒன்றில் எங்கோ போய்க் கொண்டிருந்தார்!

"ஐயா! அந்த சித்தர்...." உடனே அலறினான். பிரேக்கில் குதிகாலை வைத்த அழுத்தியபடி கிரீச்சிட்ட நின்று ஜீப்பில் இருந்த வெளியெ எட்டிப் பார்த்தார் சிவகுருநாதன்.

ஏனோ அவர் பார்வைக்கு அந்த சித்தர் தென்படவில்லை. மாறாக அங்குள்ள அறிவிப்பு பலகைதான் தன் முகத்தை சுண்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

'எச்சரிக்கை.... அடர்ந்த இந்த வனப்பரப்பில் மூலிகை தேடியோ, தேன் எடுக்கவோ யாரும் செல்லக்கூடாது. மீறினால் மரணமடையக்கூடம். மிருகங்களும், சேறு குழிகளும் நிரம்பிய அபாயப் பகுதி இது.'

-அதன் வாசகங்கள் இருவரையும் புரட்டு புரட்டியது.

5

எச்சரிக்கை பலகையைப் பார்த்து மிடறு விழங்கியபடி தன்னைப் பார்த்த வேணுவை சிவகுருநாதன் சற்று கோபத்தோடு பார்த்தார்.

"எங்கே அந்த சித்தர்?" என்று கேட்டார்.

"இந்த பக்கமாதான் போனார்."

"என் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லையே?"

"நான் பார்த்ததுனால்தான் சொன்னேன்."

"இந்த அபாயகரமான பகுதியில் நடமாட அந்த ஆள் என்ன முட்டாளா?" சற்று கடுமையாகக் கேட்டார். வேணு பதில் சொல்லத் தயங்கினான்.

"எதையோ பார்த்துட்டு உளறியிருக்கே." என்றபடி அவர் திரும்பவும் ஜீப்பை கிளப்பவும், வேணுவும் ஏறிக்

கொண்டான்.

"அவர் எங்க இருக்காருன்னு தெரியாம எப்படிய்யா அவரைக் கண்டுபிடிப்பீங்க." ஜீப் சிட்டாய் பறக்கும் சமயம் கேட்டான்.

"காடு முழுக்க, மலை முழுக்கத் தேட வேண்டியதுதான். கண்ணுல படாமலா போய்டுவார் அந்த ஆள்?"

"மலை முழுக்க தேடணும்னா இப்படி அபாயமான இடங்கள் வருமே எப்படி அங்கெல்லாம் போய்...." வேணு தனது பயத்தை மெல்ல வெளிக்காட்டவும், சிவகுருநாதன் முகம் இசேலாய் இறுகியது.

"வேணு. நீ ஆரம்பத்துல இருந்தே இந்த விஷயத்துல தொடை நடுங்கறே.. குளிருக்குப் பயந்தா குளிக்க முடியாதும்பாங்க.... உனக்கும் தங்கம் வேணும்னா என் கூட வா. இல்லைன்னா பரவால்லா." வெட்ட ஒண்ணு துண்டு ரெண்டு என்று சிவகுருநாதன் பேசவும், வேணு ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

"சரிங்க... நானும் உங்ககூட வர்றேன்! நம்ம வையாபுரிய...." ஏன்று இழுக்கவும், பட்டென்று பதில் வந்தது சிவகுருவிடமிருந்து.

"அவன் வேண்டாம். இது உலக மகா ரகசியமான ஒரு விஷயம். ரசவாதம்கறது என்ன சும்மாவா?" ஆகையினால் கூட்டம் சேர்க்க வேண்டாம்.

"ஐயா! அந்த ரசவாதம் எப்படிங்கறது நமக்கு தெரிஞ்சு போச்சுன்னு வெச்சுக்குங்க. எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்!" உற்சாகமாய் கேட்டான் வேணு.

"எவ்வளவா? அப்புறமா நீயும் நானும்தான் உலகத்தின் மதல் இரண்டு பெரிய பணக்காரங்களா இருப்போம். அமெரிக்கா, ரஷ்யா கூட நாம சொல்றதுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும்யா."

மன இறுக்கம் குறைந்துபோக, உள்ளே பதுங்கிக் கிடக்கும் பேராசையானது வார்த்தைகள் வடிவில் சிவகுருவின் நாக்கின் வழியாக வெளியேறியது.

வேணு அதை நினைத்து பரவசப்பட்டு போனான்.

"நம்ம ஆளுங்க ஒண்ணுக்கும் லாயக்கில்லை.
மூளையெல்லாம் மேல் நாட்டவங்களுக்குத்தான்னு
சொல்றாங்களே. இந்த மாதிரி அதிசயத்தை செய்ய ஒருத்தர்
உண்டா மேல் நாட்டுல?"

"நம்ம நாட்டு சித்தர்களுக்கு இணையா ஒரு
விஞ்ஞானியைக் கூட சொல்ல முடியாதுய்யா."

இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் கருத்துகளைப்
பரிமாறிக்கொள்ள, ஒரு வழியாக அலுவலக
குவார்ட்டர்ஸுக்கு நுழைந்தது அந்த ஜீப்.

"குளிச்சி டிபன் சாப்பட்டு ரிப்போர்ட் எழுதிக் வெச்சுட்டு
பத்து மணிக்கெல்லாம் நான் தயாரா இருக்கேன். நீயும்
தாயரா வா. வரும்போது பிஸ்கட் பாக்கெட். பிரெட்டு
பாக்கெட்லாம் வாங்கிட்டு வா...." என்று ஒரு நூறு ரூபாய்
நோட்டை அவன் எதிரே நீட்டினார்.

வாங்கிக் கொண்ட கிளம்பினான் வேணு.

குவார்ட்டர்ஸுக்குள் நுழைந்து சிவகுரநாதன். முதல்
காரியமாக சட்டையைக் கழட்டிவிட்டு மேஜை டிராயரை
திறந்து டைரியை வெளியே எடுத்தார்.

முந்திய நாள் இரவில் இருந்து அந்த நிமிடம் வரை அலை
மோதும் அத்தனை அனுபவங்களையும் சுருக்கமாக எழுத
ஆரம்பித்தார்.

எழுதி திரும்ப டிராயருக்குள் டைரியை வைத்துவிட்டு
திரும்பியவரை ஒரு அரை டிராயர் சிறுவன் எதிர்
கெண்டான்.

ஓடி வந்திருந்தான்.

மூச்சுக்காற்று மூக்குத் துவாரங்கள் போதாது என்று
வாய்வழியாக வெளியேறியபடி அவனது மார்பை
ஊஞ்சலாக ஆக்கி ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது.

தலை கலைந்து சிக்குப் பிடித்திருந்தது.

"யார்ரா நீ ? என்ன வேணும்?" கேட்டார்.

"ஒரு அண்ணை இந்த லெட்டரை உங்களுக்கு குடுக்கச் சொல்லிச்சு" என்று ஒரு கடிதத்தை அவர் எதிரே நீட்டினான். நீட்டிவிட்டு குதிக்கால் பிடறியில் பட திரும்ப ஓடினான்.

வேகமாக கடிதத்தை வாங்கிப் பரித்துப் பார்த்தார் சிவகுரநாதன்.

"புதிய ஆபீஸருக்கு!

புது விளக்குமாறு எப்பவும் நல்லா கூட்டும்னு சொல்லுவாங்க. நீங்க மட்டும் எப்படி விதிவிலக்காக முடியும்? வந்த நாள்ல இருந்து ஆபீஸுல குந்தி இருந்து முடிஞ்ச வேலையை பாக்காம மலைக்குள்ள அலையோ அலைன்னு உடம்பை கெடுத்துக்கிறீங்க.

சுந்தனக் காட்டுக்கு மட்டும் எமனா இருப்பீங்கன்னு நினைச்சா ஜாதிக்கா, சுருமருது, ஏலக்காய்னு ஒரு மரக்கட்டைகூட விட மாட்டீங்க போல தெரியுதே?

நல்லா இல்ல நீங்க செய்யறது. பேரிய குடும்பஸ்தர்னு கேள்விப்பட்டேன். உங்களுக்கு முணு பொண்ணு. ஒரு பையனாமே? பையனக்கு கூட வயசு நாலோ அஞ்சோன்னு கேள்விப்பட்டேன். இவ்வளவு பேத்தை வெச்சுக்கிட்டு என்கிட்ட மோதி பரலோகம் போகணுமா என்ன? யோசிங்க ஆபீஸர் சார்.

இன்னிக்கு நீங்க உங்க இருப்பிடத்தை விட்டு எங்கேயும் வெளிய போக் கூடாது. காய்ச்சல்னு லீவு லெட்டர் எழுதி மேலிடத்துக்கு அனுப்பிடுங்க

ஒரு லாரி லோடுக்கு சுந்தனமும் ஜாதிக்காயும் நான் ஏத்திக்கிறேன். காரியம் கச்சிதமா முடிஞ்ச கையோடு காலைல ஐயாயிரம் ரூபாயை இதே மாதிரி யார்கிட்டயாவது கொடுத்து விடறேன். இதுதான் உங்களுக்கும் நல்லது. எனக்கும் நல்லது இல்லேன்னா.....

-செங்கோட்டையன்

-செங்காளியப்பன்.'

கடிதத்தை படித்தவர்க்கு லேசாய் தலையைச் சுற்றியது. ஒரு வினாடி பார்க்கும் தனது பணியின் மேலேயே ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

திரும்பவும் நாற்காலியில் விழுந்தர்

"என்ன செய்யலாம்?" கேள்வி கேட்டு மூளையை குடைந்தார்.

"இதுபோன்ற மிரட்டல்களுக்குப் பயப்படுவதெல்லாம் சுத்தவடுவாத்தனம் என்று மனது கேலி செய்தது. அதே சயம் ஒரு மாபெரும் ஐஸ்வர்யம் ரகயத்தோடு சமுத்திரசித்தர் அவரை, 'வா வா..... என்னைத் தேடி வா?' என்று அழைப்பது போல் பிரமை தட்டியது.

நாற்காலியில் மல்லாந்த நிலையில் உள்ள மனசோடு கட்டிப் புரண்டவர், ஒரு முடிவோடு துணிந்து எழுந்தார்.

"காடு முழுக்க அலைந்து சித்தரை தேட வேண்டியர், இடையே செங்கோட்டையனும் செங்காளியப்பனும் தட்டுப்பட்டால் அவர்களையும் விட்டுவிடக்கூடாது" என்ற முடிவுக்கு வந்தார். ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய்.... மனது குழப்பம் நீங்கி குதூகலிப்பிற்கு வந்தது.

திரும்பவும் ஆசை ஆசையாய் தங்கப் பொட்டலத்தை திறந்து பார்த்தார். டாலடித்தது அந்த தங்கத்தூள்!

"இதை நாங்க பசுந்தங்மனு சொல்லுவோம் சொக்கத் தங்கத்ததுக்கும் ஒரு படி மேல!" செம்மேட்டு ஆசாரி சொன்னது மூளை செல்களை கிள்ளியது.

'விடக்கூடாது அந்த சித்திரை.....' கிள்ளப்பட்ட செல்கள் உறுதி எடுத்துக் கொண்டன.

சரியான அந்த வினாடி பார்த்து வந்து சேர்ந்தான் வேணு. காட்டில் அலைய தோதாக காக்கி உடுப்பில் கனத்த

ஊவில் கம்பீரமாகத் தென்பட்டான். தோளில் ஒரு ஜோல்னா பை அதில் பிரெட்டும் பிஸ்கட்டுகளும் பிதுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

"ஐயா!" நான் ரெடி! நீங்க?" கேள்வியோடு ஏறிட்டவனை "ஒரு நிமிஷம்" என்றபடி உள்ளோடினார் சிவகுருநாதன்.

ஆனால், ஆறு நிமிஷம் கழித்துதான் புதிய காக்கி உடுப்போடு வெளிப்பட்டார். வையாபுரியும் வந்திருந்தார்.

"அவையாபுரியை எப்படி கத்தரிப்பது?" அவனைப் பார்த்த நிமிஷத்தில் கேள்வி துளை போட, "செங்கோட்டையன் கடிதம் நானிருக்கிறேன்" என்று ஃபேன் காற்றில் சடசடத்தது.

"வையாபுரி! எனக்கு ஒரு மிரட்டல் கடுதாசி வந்திருக்கு அந்த செங்கோட்டையனும் செங்காளிப்பனும் தான் எழுதியிருக்காங்க. நீ இந்த கடிதத்தோட ராசிபுரம் போய் இன்ஸ்பெக்டர் ஐயாவைப் பார்த்து கடிதத்தை கொடு. ஆப்படியே இவங்க விஷயமா முன் எச்சரிக்கையா இருக்க சொல். அவசியப்பட்டா சேலம் ஹெட்குவார்ட்டர்ஸுக்கு வயர்லெஸ் மூலம் இன்ஃபார்ம் பண்ணச் சொல். நானும் வேணுவும் ரெய்டு போகப் போறோம். என்ன ஆயிடுதுன்னு பார்த்துடுவோம்" என்றபடி கடிதத்தை அவன் எதிரே நீட்டினார். வாங்கிக் கொண்ட வையாபுரி, சற்று மிரண்டுபோய் அவரைப் பார்த்தான்.

"ஏன் அப்படிப் பார்க்கறே வையாபுரி?" கேட்டார்

"ஒண்ணுமில்லய்யா, செங்காளியப்பன் ஆளுங்க வந்தா கூட்டமாகத்தான் வருவாங்க. நீங்க மலை ஆளுக ஒரு அஞ்சாறு பேரை வேணும்னா கூட்டிக்கிட்டு...."

எச்சரிக்கையாக யோசனை சொன்னவனை சற்று நைச்சியமாக பார்த்தார். சிவகுருநாதன். புன்னகையோடு அவன் தோளில் தட்டியவர். "நான் பார்த்துக்கறேன் கிளம்பு வையாபுரி" என்று அவன் கருத்துக்கு இழைத்த மாதிரி பதிலளித்தார்.

வையாபுரி கடிதத்தோடு கிளம்பவும்..... வேணு சிவகுருவை வெறித்தான்.

"என்னய்யா. மிரட்டல் கடுதாசியா வந்திருக்கு?" குரல் பதற கேட்டான்.

"ஆமா வேணு. இன்னிக்கு நமக்கு இரண்டு வேலை. ஒண்ணு, அந்த சித்தரை கண்டுபிடிக்கறது. இன்னொண்ணு, இந்த செங்கோட்டையன் குருப்பை பிடிக்கிறது."

வேணுவின் முகம் பேயறைந்த மாதிரி கலங்கத் தொடங்கியது. அரை மனதாய் அவரோடு கிளம்ப ஆயத்தமானான்.

ஜீப்பில் இருவரும் ஏறி அமர்ந்தார்கள். சீறிக்கொண்டு ஜீப் நகரவும் அது புறப்படுவதை எவனோ ஒருவன் கூர்மையாகப் பார்த்துவிட்டு உடனேயே வேகமானான்.

"மலைல அந்த சித்தர் எந்த இடத்தில் இருப்பார்னு நீ நினைக்கறே?" ஜீப்பில் செல்லும் சமயம் சிவகுருநாதன் கேட்ட கேள்விக்கு வேணுவிடமிருந்து பதிலில்லை. அவன் செங்கோட்டையனைப் பற்றிய பயத்தில் புதைந்து போயிருந்தான்.

"வேணு!: கேக்கறேன்ல?" உசுப்பினார். பிரக்ஞை திரும்பிய வேணு? ஒரு வினாடி தடுமாறிவிட்டு அவர் கேள்விக்கு வந்தான். "வேங்கைப்பாறை பக்கம் இருக்காலம்யா. ஆள் நடமாட்டம் அறவே இல்லாத பகுதி அது. அந்தப் பக்கத்துலதான் சில வேட்டைக்காரங்க அந்த சித்திரை அடிக்கடி பார்த்ததா வதந்தி" என்றான்.

ஜீப்பை வேங்கைப்பாறையை ஒட்டிய பரப்பில் நிறுத்திவிட்டு இருவரும் நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இலேசாய் மழை செய்து ஓய்ந்திருந்தது. வானம் அலம்பிவிட்ட மாதிரி துப்புரவாய் தென்பட, சுள்ளிட்டுக் கொண்டிருந்தான் கதிரவன்.

கரும்பச்சை நிறத்தில் ஊட்டமாய் சகல தாவரங்களும் தென்பட, காலில் மிதிபடும் புல்லின் நுனியிலிருந்து

மழைப்பொட்டு குந்தியிருந்து அவர்கள் நடக்கும் சமயம் சிதைந்து ஒழுகியது.

மரங்களில் சிறகுகளை அலகால் குடைந்தபடி சில பறவைகள் இருக்க. ஒற்றைக் காலை தூக்கி முகத்தைச் சொறிந்தபடி இருந்த ஒரு மரங்கொத்தி அவ்விருரையும் அடர்த்தியான அந்த மலைப்பிராந்தியத்தில் பார்த்து ஆச்சர்யமாய் வெறித்தது.

பழுத்து தானாய் பிளந்து கொண்டுவிட்ட ஒரு வேர்ப்பலாவின் சுளைகளை சுவை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சில சிவப்பு மூஞ்சிக் குரங்குகள் சிவகுருநாதனையும் வேணுவையும் பார்த்த மாத்திரத்தில் அந்த பலாமரத்தில தாவி ஏறி பாதுகாப்பாய் ஒரு கிளை மீது நின்று கொண்டு விழித்தன.

ஒரு பாம்புப் புற்றுக்கு வெளியே ஒன்றிரண்டு குஞ்சுகள் பதட்டமின்றி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. சிவகுருநாதன் அவைகளை சட்டை செய்யாமல் முன்னேறி கொண்டிருந்ததார். வேணு பயந்து அவரை பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

வழியில் ஒரு அருவி நீரோட்டம் குறுக்கிட்டது. அருவியில் தண்ணீர் அலைபுரண்டு கொண்டிருந்தது. அருவியின் அகலம் ஏறத்தாழ இருபதடி இருக்கும் அருவிக்கும் அப்பால் நீண்ட சமதள நிலப்பரப்பு நாற்பத்தைந்து டிகிரி சரிவாய் ஒரு பலா தோட்டம் வரை சரிந்திருந்தது. அற்புதமான ஒரு வாசம் அங்கு அந்து சேர்ந்த அந்த வினாடியில் அவர்கள் நாசியை ஊடுருவின.

"என்னய்யா வாசம் இது?" வேணுவைப் பார்த்து கேட்டார் சிவகுருநாதன்.

"கற்பூரவல்லியை காற்று தழுவிக்கிட்டு வருது சார். அதான் இந்த வாசம்" என்றான் வேணு. ஆவலாக உறிஞ்சினார்; சிவகுரு. இதயம் 'நச்'சென்று சுத்தப்பட்டு சுவாசம் ஒரு அற்புத விஷயமான மாதிரி தோன்றியது. உடம்பு நரம்பெல்லாம்கூட ஒரு உற்சாகப் படைப்பு.

ஆனந்தமாய் சிலாகித்து நிமிர்ந்தவரை உடனேயே பயம் கல்லியது. அதற்கு காரணமாய் அவர்கள் உயரத்துக்கு சற்றும் குறையாத சிவ கரடிகள் எங்கோ போய்க் கொண்டிருந்தன..

"வேணு, சட்டுன்னு மரத்துப்பின்னால ஒளி....."
கட்டளையோடு கூடி ஒரு பருத்த வேங்கைமரம் பின்னால் போய்ப் பதுங்கினார் சிவகுரு. வேணுவும் பதுங்கினான்.

நல்லவேளை கரடிகள் அவர்களைப் பார்க்கவில்லை.

வேணு ஏனோ மிக பயந்து போயிருந்தான். "ஐயா.... ரொம்ப ஆபத்தான இடம் இது. இங்கெல்லாம் அந்த சித்தரால எப்படி இருக்க முடியும்? வாங்க திரும்புவோம். முலை அருவிக்குப் பின்னால்தான் அவர் எங்கயாவது இருக்கணும்."

நாக்கு வறள பேசினவனுக்கு உடனே தூக்கிவாரிப் போட்டது.

"என்ன ஆச்சி வேணு?" சிவகுருநாதன் கேட்கவும் வலக்கையை பதிலுக்கு உயர்த்தி ஒரிடத்தை காட்டி நீட்டினான். அந்த மலையின் ஒரு வெட்டவெளியை காட்டிய அந்த விரல்கள் கூடவே அந்த வெளியில் விசுராந்தியாய் நடந்து கொண்டிருந்த அந்த சித்தரைக் காட்டின. அவரைப் பார்த்த அந்த வினாடியில் தன் விழிகளை மெர்க்குரி விளக்காக்கிக் கொண்டார் சிவகுருநாதன்.

"பலே வேணு! வா. இந்த முறை அவரை விட்டுட கூடாது." எதைப் பற்றியும் யோசிக்காமல் அந்த வெட்டவெளியை நோக்கி வேகமானார் சிவகுருநாதன்

கால்களில் அசுரகதி குரல். "சாமி!" என்று அவரை நெருங்கிவிட்ட சில அடி இடைவெளிகளில் அழைத்தது.

திரும்பின அந்த சித்தரின் முகம் முதலில் அஷ்ட கோணலாகி பின்னர் சகஜ நிலைக்கு திரும்பியது.

"சாமி!" உங்களைத் தேடிதான் அலைஞ்சிகிட்டிருக்கோம் நேற்று ராத்திரி அந்த இருளர் கூட்டத்தோட வந்தது

நான்தான் என்னை ஏன் சாமி பார்த்து பேச முடியாதுன்னு சொன்னீங்க!?"

தந்தி அடிக்கிற மாதிரி ஒரு படபடப்போடு கேட்ட சிவகுருநாதனை எதுவும் பேசாமல் வெறித்தார் அந்த சித்தர்.

"நீங்க அந்த இருளர் கூட்டத்துக்கு கொடுத்த தங்கத்துல எனக்கும் கொஞ்சம் கிடைச்சது. அது தங்கம்னு தெரிஞ்ச மறு நிமிஷமே உங்க பேரில எனக்கு இருந்த கோபம் போய் மரியதை மதிப்பு ஜாஸ்தியாயிடுச்சு. சாமி! உங்களுக்கு ரசவாதம் தெரியுமனு கேள்விப்பட்டேன். நீங்க கொடுத்தது ரசவாத தங்கத்தையா சாமி?"

சிவகுருநாதன் எண்ணியிருந்ததையெல்லாம் வார்த்தையாகக் கொட்டும் அதே சமயம். இந்த சித்தர் முகம் ஏனோ கடுரப்பட்டது.

"அவங்களுக்குக் கொடுத்தது உனக்கு எப்படிக் கிடைச்சது?" மெல்ல தனது இதழ்களைப் பிரித்தார் அவர்

"நான் மருந்துன்னு நெனைச்சு கேட்டேன். ஒரு கைப்பிடி அளவு கொடுத்தாங்க" சிவகுருநாதனின் பதில் தொடர்ந்து வானத்தை அண்ணாந்தார் அவர்.

"சாமி!" ஏன் பேசமாட்டீங்கறீங்க. அவர்களுக்கு மேல நான் உங்களுக்கு மதிப்பு தர்றவன். இந்த மலைக்காட்டே என் கட்டுப்பாட்டுலதான் இருக்குது. நான் மனசுவெச்சா உங்களுக்கு சகல வசதிகளையும் செய்து தர முடியும். கரடியும், புலியும் நடமாடுற இந்த காட்டுல உங்களுக்குப் பாதுகாப்பான இடத்துல ஆஸஸ்ரமம் கூட அமைச்சுத் தர முடியும் சாமி....."

சிவகுருவின் பதிலில் தொனித்த "நான்" என்னும் ஆங்காரமும் ஆசை வெறியும் அந்த சித்தர் முகத்தை சற்று கடுரப்படுத்தியது.

பேசாமல் நடக்கத் தொடங்கினார்.

"சாமி.... சாமி.... என்ன சாமி. இவ்வளவு சொல்றேன் கொஞ்சம்கூட பொருட்படுத்தாம....." அவர் முன்னால்

ஓடிச்சென்று கையை அகட்டி விரித்து மறித்தார்
சிவகுருநாதன்.

சித்தரின் கரூரம் கூடியது.

"இப்ப நீ வழவிடப் போறியா இல்லையா?" அதட்டலாகக் கேட்டார்.

"முடியாது என்னை கண்டா ஏன் இப்படி ஒதுங்கறீங்க நான் என்ன இந்த இருளர்களை விட கேவலமா?"

"என்வரையில் ஆசை பாசத்துல மூழ்கிக்கிடக்கிற லௌகீக மனிதர்கள் எல்லாம் கேவலமானவங்கதான்."

"எல்லாரும் எப்படிச் சாமியாரா இருக்க முடியும்? நாம கும்புடுற ஈஸ்வரன்ல இருந்த நாராயணன் வரை பெரிய குடும்பிங்கதானே?"

"உங்ககிட்ட தர்கக்கம் பண்ண நான் விரும்பலே என் கோபத்துக்கு ஆளாகாதே.

இருவருடைய தர்க்கத்தையும் வேணு பயத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"நானும் தர்க்கம் பண்ண வரலை சாமி. எனக்குத் தங்கம் வேணும்." சிவகுருநாதன் விடாது வாதிட்டார்.

"தங்கம் என்னா கல்லா, மண்ணா அள்ளிக் கொடுக்க!"

"உங்களைப் பொறுத்தமட்டல அதைவிட மலிவானது அது"

"யார் சொன்னது?"

"நான் சொல்றேன். நான்தான் அந்த இருளர்கிட்ட பார்த்தேனே?"

"சிவகுரு அடைவிடாது வாதிடும் அதே சமயம் அவரது நெற்றியை ஊன்றிய அந்த சித்தரின் முகத்தில் ஏனோ ஒரு கலவரம் பரவியது.

"என்ன சாமி?" குரல் நடுங்கக் கேட்டார் சிவகுருநாதன்

சித்தர் முகத்தில் ஒரு மந்தகாச சிரிப்பு தேங்கியது.

"சாமி? சொல்லிவிட்டு சிரிங்க....." சிவகுருநாதன் ஓங்கலாகக் கத்தினார்.

"நீ ஒரு அணையப் போற விளக்கு. அதான் இந்த தவி தவிக்கற...." என்றார் மெலிதாக.

"நீங்க சொல்றது எனக்குப் புரியலை."

"புரிய வேண்டாம். நீ உயிரோடு இருந்தா நாளைக்கு இதே நேரம் இதே இடத்துல என்னை நீ பார்க்காலம். அப்படிப் பார்க்கறச்சே நீ கேட்டதை நான் தருவேன். இப்ப என்னை மறிக்காதே...."

பேசிவிட்டு விடுவிடு என்று நடக்கத் தொடங்கி விட்டார்.

ஸ்தம்பித்த சிவகுருநாதன், அவர் கண்ணை விட்டு மறையும் வரை அங்கே நின்று பார்த்துவிட்டு வேணு பக்கம் திரும்பினார்.

"வேணு, அவர் பேச்சு உணக்கு புரிஞ்சுச்சா?" கேட்டார்.

வேணு உதட்டை சுழித்தான். இருவரும் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினார்கள். "நான் உயிரோடு இருந்தா வந்து பார்க்கறதுன்னா என்ன அர்த்தம் வேணு.. அதுக்குள்ள நான் செத்துடுவேன்னு சொல்றாரா?" கேள்வியோடு குறுக்கிட்ட அருவியோட்டத்தை தாண்டி ஜாதிக்காய் காட்டுக்குள் காலெடத்து வைத்தார்.

காத்திருந்த மாதிரி ஒரு துப்பாக்கி அவர் மார்பை நோக்கி ஒரு மரத்தின் பின்னால் இருந்து நிமிர்ந்தது!

நிமிர்ந்த ரிவால்வரை சிவகுருநாதன் கவனிக்கவில்லை. ஆழந்த சிந்தனையில் இருந்தார் அவர் "மறுநாள் இதே வேளையில் அந்த சித்தரை சந்திப்பதற்குள் அப்படி என்ன பெரிதாக நடந்துவிடும்?"

மனசு அந்த கேள்வி முன்னால் ஆக்ஸிஸ் உடைந்த லாரி போல் முறிந்து கிடந்தது.

பனியை மேனி முழுக்க அள்ளிப் பூசிக்கொண்டு வீசும்
காற்றின் தழுவலில் உடம்பைப் பிறாண்டப் பார்த்த குளர்
கூட அவரது குமைச்சல் முன் தோற்றுப் போயிருந்தது.

மௌனமாக அதேசமயம் சற்று கலவரத்தோடு அவரைத்
தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான் வேணு.

நிசப்தமான சூழ்நிலை ஈரப் புற்கள் புதைப்பட நடக்கும்
இருவரையும் இம்முறை ரிவால்வர் திர்க்கமாக வெறித்தது?
அவன் ட்ரிகரில் கறுத்த பருத்த ஓர் ஆள்காட்டி விரல்
அழுத்தம் கொடுக்க ஆரம்பித்தது.

விரலைப் தொடர்ந்து உருவமும் சற்றுமரத்தை
விட்டுவெளியே வந்தது.

செங்கோட்டையன்!

யதார்த்தமாய் அவனைப்பார்த்த சிவகுருநாதன் ஒரு
வினாடி ஆடிப்போனார்.

கணுக்காலை நடடுவாக்கிளி கல்வி இறுக்கின மாதிரி ஒரு
பதைப்பு அவரிடம் தோன்றியது.

பயத்தில் நெக்குருகி அந்த சித்தர் சொன்னதன் பொருள்
உடனே புரிந்தவாரய் அதிர்ச்சியில் வாயைப் பிளந்தவரின்
பிளந்த வாயைக் குறி வைத்து ட்ரிகரை அழுத்தினான்
செங்கோட்டையன்.

அந்த உலோகம் குண்டு எதிரொலிச் சப்தங்களை
கிளப்பிவிட்டபடி பயணித்தது. ஒரு டேப்-லிஸ்ட்டைப்
போல் திறந்த அவரது வாயினுள் நுழைந்து நாவில்
மேலணத்தைத் துளையிட்டுத் திருகியபடி மூளைக்கு
வெளியேற முடியாதபடி அங்கேயே தங்கி நின்றது.

சுற்றும் தாமதிக்காமல் சரிந்து விழத் தொடங்கிய
சிவகுருநாதனின் நெற்றியில் திலகம் போல அடுத்த
குண்டை அனுப்பி அவரது மரணத்துக்கு உத்தரவாதம்
சேர்த்தான் செங்கோட்டையன்.

வேணு பின்னங்கால் பிடரியில் பட ஓடத்

தொடங்கியிருந்தான். துப்பாக்கி சுட்ட சப்த்தின் எதிரொலி அலைகளை அந்த மலைநாடு கிரகிக்க முடியாதபடி அடுத்தடுத்து திருப்பிவிடும் அந்த ரௌத்ரப் பொழுதில் ஓடும் வேணுவின் முதுகை நோக்கி மூன்றாவது குண்டு விரட்டியது.

குறி தவறாமல் மைய முதகெலும்பை மறித்து நுழைந்த மார்பின் இதயப்பரப்பில் போய் 'நச்'சென்று அமர்ந்து குருதியை ஒரு குழாய்க் கணக்காய் கொட்ட வைத்தது.

"அம்மா....." அலறலுடன் உயிர்ப் புறாவை உயரே பறக்கிவிட தொடங்கினான் வேணு.

உடம்போ நூலறுந்த காற்றாடி துவண்டுபோய் தறிகெட்ட விழும் தினுசில் அலங்கோலமாய் விழத் தொடங்கியது.

ரிவால்வரில் இருந்த இலேசாய் புகை!

சேங்கோட்டையன் முகத்தில் கடுரமாய் ஒரு மெத்தனம்.

சாவதானமாய் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கிய அவனை குண்டு சக்தத்தால் மரநீக்கம் செய்து வானம் ஏறி அல்லாடத் தொடங்கியிருந்த பறவைகள் ஒரு சேர வெறித்தன.

இந்த சித்தரின் காதுகளைக் கூட ஊடுருவியிருந்தது வேட்டுச் சப்தம். அடர்ந்த காட்டில் நடக்கும் சமயம் வேட்டுச் சப்தம் கேட்டு நின்றவர், நீர்மலமாய் முகம் தூக்கி வானத்தை அண்ணாந்து விட்டுத் தொடர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினார்.

இனம்புரிய புன்னகை அவர் முகத்தில் தேங்கத் தொடங்கியது. ஆயிரம் மர்மம் அதில் கைகோத்துக் கிடந்தன. காலம்தான் அதை அவிழ்க்க முடியும் எனும் படியான அழுத்தம் அதில் தொனித்தது.

காலம்.....

காலம்.....

பரபரப்பாகத் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது அந்த வீடு. வீட்டுக் கொல்லையிலிருந்து வாசல் நிலைகால் வரை கூட்டி மெழுகி மாக்கோலம் போட்டு முடித்திருந்தாள் புவனா.

ஒழுங்கில்லாமல் சுவரில் மாட்டியிருந்த படங்களை எல்லாம் கழட்டி மாட்டி தூர நின்று அழக பார்த்தபடி ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் சாந்தி.

கட்டிலின் மேல் கிடந்த படுக்கை மடக்கி வைத்தும் கட்டிலுக்கு கீழே தலையைக் காட்டிக் கொண்டிருந்த விளக்குமாற்றை உள்ளே தள்ளிவிட்டும் பிசிறு தட்டிக் கொண்டிருந்த சொச்ச விஷயங்களைக் கவனித்து நேர்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள் காமாட்சி.

"அடியே புவனா... கணேஷ் வந்துட்டானா பார். மாப்பிள்ளை வீட்டக்காரங்க வரப்போற இந்த நேரத்துல போனா போன இடம்னு இருந்தா எப்படி? இந்த வீட்டுக்குன்னு உள்ள ஒரே ஆம்பளை புள்ளைக்கு இருக்கறதைப் பாருன்னு அக்கம் பக்கம் சிரிக்கப் போவது..."

நடுநடுவே இப்படி ஓர் ஆலாபனை வேறு அவளிடம். புவனாவோ சாந்தியோ அதை லட்சியம் செய்த மாதிரி தெரியவில்லை.

"பொழப்பில்ல இந்த அம்மாவுக்கு.... ஒவ்வொரு தடவை மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க வரும் போதும் இப்படிக் குதிக்கறதே வழக்கமாக போச்சு" என்று புவனா உதட்டைக் சுழித்துக் கொண்ட பேச சாந்தியின் சிரம் அதை ஆமோதித்தது.

"சந்தை மாட்டைவிட கேவலம்டி நம்ம பொழப்பு! எவன் வந்தாலும் விழுந்த கும்புடனும். அழகிப் போட்டில சுத்தி வந்து உடம்பைக் காட்டற மாதிரி ஆடனும். பாடனும். கொலு பொம்மை மாதிரி உக்காரனும். கோன் ஐஸ் சாப்பிடற மாதிரி கண்ணாலேயே நம்மளை சாப்பட்டு,

ஊருக்குப் போய் தகவல் தெரிவிக்கிறோம்னு
சஸ்பென்ஸோட வந்தவங்க கிளம்பிடுவாங்க. நாம இங்க
பரீட்சை எழுதின ஸ்டூடண்ட் மாதிரி ரிசல்ட் டுக்காகக்
காத்திருக்கணும். கடைசியில பதிலே வராது. வழக்கமாக
நடக்கறதுதானே? இன்னிக்கு மட்டும் என்ன புதுசாவா
நடந்துடப் போவுது?"

சாந்தியும் ஒரு பக்கம் மேல் மாதிரி புலம்ப? வாசல் பக்கம்
சைக்கிள் சப்தம் கேட்டது.

எட்டிப் பார்த்தாள். கணேஷ் வந்து கொண்டிருந்தான்.
கையில் ஒயர்க்கூடையுடன் அதில் பிதுங்கி வழியும் பூ
பழங்களுடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தவன் விட்டின்
ஒய்யாரத்தை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு நக்கலாக
சிரித்தான்.

"நானும் தினமும் தலையால அடிச்சிப்பேன். வீட்டை
சுத்தமா வையுங்கடின்னு. ஒரு பொண்ணுக்கு மூணு
பொண்ணுங்க இருக்கற வீடு இது வீட்டுக்கள்ள நழைஞ்சா
கோயிலுக்குள்ள நுழையற மாதிரி இருக்கணும்னு தினமும்
சொல்லுவேன். அப்ப எவளும் கேக்கலை. இப்ப மாப்பிள்ளை
வரப்போறாருன்ன உடனே எங்கேருந்து வந்துச்சி இந்த
சுறுசுறுப்பும் அக்கறையும்?"

கிள்ளுதலான பேச்சோடும் கருத்தோடும் கூடைக்
குள்ளிருந்து பூப்பந்தை வெளியே எடுத்தபடி மைதிலியைத்
தேடினான்.

மைதிலி கல்யாணப் பொண்ணுக்கான வெட்கத்தோடும்
மௌனத்தோடும் பக்கத்து அறையில் ஜன்னலோரமாக
உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

ஜன்னலுக்கு அப்பால் வீதி தெரிந்தது. நினைவு தெரிந்து
நாளாக துளிகூட மாறாத அந்த வீதியின் ஒவ்வொரு
அசைவும் மைதிலிக்கு அத்துப்படி என்றே சொல்ல
வேண்டும்.

அதிலும் நாலு வீடு தள்ளியிருக்கும் நாமகிரி பற்றியும்
திண்ணை வீட்டு சரோஜா பற்றியும் அணுசுத்தமாகத்

தெரியும்.

வம்பு பேசுவதற்காகவே ஒரு ஜென்மம் எடுத்த மாதிரியான பாத்திரங்கள்.

"ஏ மைதிலி! உன்னைப் பெண் பார்க்க வரப் போறங்களாமல்ல. ஆமா, இந்த இடமாவது படிஞ்சுடுமா? இல்லை, போன தடவை வந்தவன் சொன்ன மாதிரி கொஞ்சம் கறுப்பு அதனால் பத்து பவுன் கூடப் போட்டா யோசிக்கலாம்னு சொல்வாங்களா?"

"ஏக்கா நீ வேற.... போன தடவை வந்தவன் மைதிலி கறுப்புங்கறதுக்காக வேண்டாம்னு சொல்லலை. அவனுக்கு மைதிலியை விட புவனாவ ரொம்ப புடிச்சப் போயிட்டீ. அதான் அவன் அப்படி டைவ் அடிச்சிட்டான்."

"புவனாவைப் பிடிச்சிருந்தா மைதிலி வேண்டாம்னுதானே சொல்லிட்டுப் போவா?" ஒண்ணுக்கு மூணு பெண்ணை இவங்க அப்பா பெத்துப் போட்டுப் போயிருக்காரு. மூணு பேருமே வயசு வந்து வருஷமும் அஞ்சாறு ஓடிப்போச்சு. சொத்துன்னு சொல்லிக்க உள்ளதும் இருக்கற ஒரே வீடுதான். அதும் பேர்லயோ ஆளை அழுக்கற கடன். இந்த நிலைல யாரோ ஒருத்தருக்கு முடிஞ்சா வேண்டாம்னா சொல்லிடப் போறாங்க?"

எப்பெழுதோ அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டது இப்பொழுது மைதிலியின் காதுக்குள் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டு இருந்தது.

கண்கள் கூட மன நினைப்பால் ஈரமாகி கன்னத்தில் கோடு போடத் தொடங்கியிருந்தது.

இப்பொழுது பெண் பார்க்க வரப்போகிறவர்களை கணக்கில் எடுத்தால் இருபது இடமோ, இல்லை இருபத்து ஒன்றோ....?

ஒவ்வொரு மாப்பள்ளையும் மைதிலியைப் பார்த்த விட்டு, 'நீ சரியான அதிர்ஷ்டகட்டை. நாங்கள் ராஜகுமாரர்களாக்கும்' என்று சொல்லி சென்ற மாதிரி அவளுக்கு ஒரு பிரமை வேறு.

எனவே, இந்த முறை ஒரு விஷயத்தில் அவள் தீவிரமாக

இருந்தாள். அதன் பொருட்டு பக்கத்து மேஜை டிராயரைத் திறந்தவள் கண்ணில் தென்பட்ட மூட்டைப்பூச்சி மருந்தை அவள் பார்வை பார்த்துவிட்டு திரும்பவும் டிராயரை மூடின சயம், பக்கமாக வந்து நின்றான் கணேஷ்.

கைகளில் பூப்பந்து.

"அக்கா...." மெல்லிய குரலெடுத்து அவளை அழைத்தவனை மைதிலியின் நீர் விழிகள் ஏறிட்டன.

கணேஷிற்கு கொஞ்சம் நெஞ்சை வலித்தது. மைதிலியின் சோகத்திற்கான காரணமும் அவள் சொல்லாமலே புரிந்தது.

"அக்கா! இந்தாக்கா பூ, நல்லா அலங்காரம் பண்ணிக்க. மெலிந்த குரலோடு நீட்டினான்.

விரக்தியாகச் சிரித்தபடி அதை வாங்க கையை நிட்டினாள் மைதிலி வாங்கும்போதே "வெட்டிச் செலவு கணேஷ்" என்றாள்.

"இல்லைக்கா. இந்த தடவை கட்டாயம் முடிஞ்சிடும்" என்றான் கணேஷ்.

"எது?" பொடி வைத்து கேட்டாள் மைதிலி.

"உன் கல்யாணம்தான்!"

உடனேயே கலகலவென்று சிரிக்க ஆரம்பித்தாள். அந்த சப்தம் கேட்டு புவனாவும் சாந்தியும்கூட அங்கு வந்து அவளை வெறிக்க ஆரம்பித்தனர்.

"உன் சிரிப்போட அர்த்தம் எனக்கு தெரியுதுக்கா. என்ன விலை கொடுத்தாவது இந்த இடத்தை நான் முடிக்காம விடமாட்டேன்" என்றான் கணேஷ், சற்று சபதமிடும் தோரணையில்.

சாந்தியும் புவனாவும் கணேஷை சற்று மகிழ்ச்சியுடன் ஏறிட்டனர். அதே சமயம் வாசல்புறம் மாப்பிள்ளை விட்டார் வந்து விட்டதற்கான அறிகுறியாய் டாக்ஸி ஒன்று வந்த நிற்கிறது.

வந்து நின்ற டாக்ஸிக்குள்ளிலிருந்து கம்பீரமாய் இறங்கினாள் ஒரு பெண்மணி. காஞ்சி பட்டு சரசரக்க முடிந்த மட்டும் உடம்பை நகையால் வேய்ந்திருந்தாள்.

பேரிதாக நெற்றிப் பொட்டு பார்க்க மதர்ப்பான தோற்றம். அவளைத் தொடர்ந்து ஒற்றை நாடியில் ஒருவர் ;சாதாரண கதர்வேட்டி உடுத்தி வித்தியாசமாய் பாலியஸ்டர் சட்டை உடுத்தியிருந்தார்.

ஸ்லிப்பர் செருப்பால் சரசரக்க அவர் இறங்கிய தோரணையும், குறுகி நிற்கும் தோரணையும் இந்த நபர் தான் மதர்ப்பான அந்தப் பெண்மணிக்கு கணவன் என்று சொல்லாமல் சொன்னது.

மூன்றாவது இறங்கிய நபர்தான் மாப்பிள்ளை. "சங்கர், இப்படி வா" என்று காரணமில்லாமல் அந்தப் பெண்மணி அழைக்க நாய்க்குட்டி போல் அவள் அருகே சென்றாள் அவன். அவன் பெயர் சங்கர் என்பதிலிருந்து அம்மாவுக்கு மிக அடங்கிய பிள்ளை என்பது வரை துல்லியமாகத் தெரிந்து போயிற்று.

கூடவே இன்னும் சில சொந்தபந்தங்கள்?"

காமாட்சி அவ்வளவு பேரையும் பார்த்து ஆடிப் போனாள்.

புவனாவும் சாந்தியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு இயங்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒருத்தி பாயை விரித்தாள். இன்னொருத்தி பெட்ஷீட்டை விரித்தாள்.

கணேஷ் வாசலுக்கு ஓடிவந்து அனைவரையும் 'வாங்க.... வாங்க.....' என்று வாயமலர அழைத்தான்.

உள்ளே நுழையும் போது மாப்பிள்ளையின் தாய், வீட்டை மிக அழகாக நோட்டம் விட்டாள். தங்க ஃப்ரேம் போட்ட கண்ணாடியை நெகிழ்த்தியபடி வீட்டுக் கூரையை, கதவுகளை, சுவர்களை என்று ஊடுருவியை அவள் பார்வை,

கணேஷை சுற்று சங்கடப்படுத்தியது.

வந்தவர்கள் பாய்களில் அமர்ந்து கொள்ள, மாப்பிள்ளைக்கு மட்டும் தனியாக ஒரு சேரை எடுத்து வந்து போட்டான் கணேஷ்.

"எல்லாரும் உக்கார சேர் கிடையாதா?" என்று குத்தலுடன் பாயில் உட்கார்ந்தாள் மாப்பிள்ளையின் அம்மா.

"மனொரஞ்சிதம்! கொஞ்சம் சும்மா இரு.." அந்த ஒற்றை நாடி மனிதர் காதை கடிக்கவும், அவரை ஒரு மாதிரியாய் பார்த்தாள்.

அனைவருக்கும் காபி தரத் தொடங்கினாள் புவனா

உள்ளே தனி அறைக்குள் இருந்தபடி ஜன்னல் துவாரம் வழியாக அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் மைதிலி.

மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தபோது சற்று கம்பீரமாகவே தென்பட்டான். கணேஷ் ஏற்கெனவே மாப்பிள்ளை பற்றி சொல்லியிருந்தான்.

"மாப்ள பேர் சங்கர். பி.காம். பட்டதாரி. பேங்க் எம்ப்ளாயி! பின்னால நீ சொந்தமா விடெல்லாம் கட்டிக்கலாம். கைநிறைய சம்பளம் பிக்கல் பிடுங்க கிடையாது ஒரே பிள்ளை. கொஞ்சம் அம்மா பைத்தியம் அப்பா ரொம்ப நல்ல மனிதர் அந்த காலத்து சுதந்திரம் போராட்ட தியாகி சொத்தெல்லாம் உண்டு. எல்லாம் மாப்பிள்ளை சம்பாத்தியம்தான்.

அவன் சொல்லியிருந்தது அலையடித்தது மனதில்.

"இந்த இடம் எந்தத் தடையுமின்றி படியுமா?" மனசுக்குள் கேள்வி எழும்பியது!

வெளியே அவர்கள் பேசத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

மாறவே மாறாத இந்தியப் பெண்களில் பிரதிநிதியாய் காமாட்சி ஒரு தூணுக்குப் பின்னாலே நின்று கொண்டு

பிள்ளையின் அப்பா கேட்கும் கேள்விக்கு பதில் சொல்லி
கொண்டிருந்தாள்.

"மைதிலியோட அப்பா ஃப்ராஸ்டர் ரேஞ்சு ஆபீஸரா
இருந்தவர். கொல்லிமலைல டீட்டியில இருந்தப்போ
அநியாயமா செத்துப் போயிட்டார். டீட்டியில் ரொம்ப
கரெக்டா இருப்பார். அதுவே அவருக்கு எமனா மாறிடிச்சு.
அவர் போனதுக்கு அப்புறம் இருபது வருஷமா நான்தான்
இவங்களுக்கு எல்லாம்..."

என் பையன் சம்பாத்தியம்தான் எங்க குடும்பம் இப்ப இந்த
அளவு நிமிருதலா நடக்க காரணம்.

எங்ககிட்ட சொத்து பத்து இல்லாம இருக்காலம். ஆனா,
கண்ணியக் குறைவோ ஒழுக்கக் குறைவோ கிடையாது.

மானம் மரியாதைதான் இந்தக் குடும்பத்தோட முதல்
சொத்து. என் பெண்களை நான் அந்த அளவு அடக்க
ஒடுக்கமாக வளர்ந்திருக்கேன்.

மைதிலி என் மூத்த பொண்ணு. ரொம்ப பொறுப்பானவ
பிரமாதமா சமைப்பா. வீட்டு வேலை எல்லாம் குறிப்பறிஞ்சு
செய்வா."

கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் பதில்கள் கோவையாக
காமாட்சியிடமிருந்து வந்தன.

கணேஷ் பணிவாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஊடே மைதிலி மாப்பிள்ளையும் மற்றவர்களும் தன்னைப்
பார்க்க தோதாக ஒரு முறை கூடத்துக்கு வந்து
வணங்கிவிட்டு போனாள்.

"சரி, லெளகீக விஷயத்துக்கு வருவோம். உங்களால எங்க
எதிர்பார்ப்புக்கு செய்ய முடியாட்டியும் கூட எவ்வளவு
செய்வீங்கன்னு தெரிஞ்சா நல்லது. பணத்தைவிட
குணத்தை பெரிசா நினைக்கறதுனால்தான் இந்த இடத்தில்
பெண் எடுக்க சம்மதிச்சு வந்திருக்கோம். எங்க புள்ளைக்கு
டாக்டரா இருக்கற வரனே வந்திச்சு...."

காமாட்சியைப் பார்த்து மாப்பிள்ளையின் தாய்
மனோரஞ்சிதம் சிலாகிப்பாய்ப் பேசியதைத் தொடர்ந்து
காமாட்சியின் பார்வை கணேஷ் பக்கம் சென்றது.

கணேஷ், மைதிலியைப் பார்க்க விரும்பி அறைப்பக்கம்
சென்றான்.

"எல்லா பெண்களும் இந்த கட்டத்தில் தோண்டப்படும்
குழியில் விழுந்தே தீர வேண்டும். நான் மட்டும் என்ன
விதிவிலக்கா?" என்கிற மாதிரி மைதிலி அர்த்தபுஷ்டியுள்ள
மௌனத்தோடு கணேஷை பார்த்தாள்.

"பதினஞ்சு பவுன்நகை, கைல ஐயாயிரம். மத்தபடி பாத்திரம்
பண்டம்...." இலேசான குரலில் திரும்பி வந்த கணேஷின்
பதிலில் மனோரஞ்சிதம் எந்த பிரதிபலிப்பையும் காட்டாத
போதிலும் அவள் அந்த பதிலால் அதிகம் அதிர்ந்து மாதிரி
நிமிர்ந்தாள்.

"தெருவுல மண்ணெண்ணெய் விக்கற தள்ளுவண்டிகாரன்
கூட பத்து பவுன் போடற காலத்துல.....' வெற்றிலையை
குதப்பலாக மென்றபடி மனோரஞ்சிதம் முணுமுணுத்தாள்.

"எங்க சக்தி அவ்வளவுதான். இதுக்கே நான் பத்தாயிரம்
வரை கடன் பட்டாகணும். பின்னால வேற இரண்டு அக்கா
இருக்காங்க" என்றான் கணேஷ்.

"இருந்துட்டுப் போகட்டுமே. நீ இருக்கிறே! உனக்கே லட்சம்
கேட்கலாமே? அப்படி கேட்டு இப்படி செஞ்சுட்டு போ."

"கல்யாணம் என்ன கொடுக்கல் வாங்கல் வியாபராங்களா?
இது பவித்ரமான விஷயமாச்சே?"

"எனக்குத் தெரியாது பாரு. நீ பெரிசா சொல்ல வந்துட்டே.
கோயில்லகூட சாமி சிலையைவிட பெரிசா
உண்டியல்தான் இருக்கு. எங்கயும், எதிலயும் முதல்ல
காசுதான். மத்தது இரண்டாம் பட்சம்தான்."

விட்டால் குப்புறக் கவிழ்த்துவிடும் குதரை வேகமாய்
பேச்சானது எங்கெங்கோ போகும் போலத் தோன்றியது
கணேஷிற்கு.

வாய்க்கு ஒரு பூட்டை செயற்கையாக போட்டுக் கொண்டான். மனோரஞ்சித்ததை பொருட்படுத்தாமல் மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தான்.

அவன் பார்வை புவனாவையும். சாந்தியையும் துளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

"மாப்பிள்ளை சாருக்குப் பெண் பிடிச்சிருக்கா? முதல்ல அதை தெரிஞ்சுகிட்ட நல்லா இருக்கும்." சங்கரை பார்த்தபடி கணேஷ் கேட்ட கேள்விக்கு சங்கரிடம் இதமான ஒரு புன்னகை பதிலாக அரும்பியது.

'எனக்கு மனப்பூர்வ சம்மதம்' ஏன்று அது சொல்லாமல் சொன்னது.

"மாப்பிள்ளையே இந்த பிரச்சனையில் ஒரு நல்ல முடிவு எடுக்கறது நல்லது. வீட்டுக்குப் பெரியவங்க மாப்பிள்ளை அப்பா.... அவர் என்ன நினைக்கறார்னு தெரிஞ்சா பரவாயில்ல...."

சங்கரின் புன்னகையைத் தொடர்ந்து கணேஷ் பொடி வைத்துப் பேசிய பேச்சும், மனோரஞ்சித்ததை அதில் அவன் ஒதுக்குவதும் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

மனோரஞ்சிதம் அதை உணர்ந்து துள்ளிக் கொண்டு முன் விழுந்தாள்.

"அவங்ககிட்ட கேட்டா போதுமா? குத்துக்கல்லு மாதிரி நான் இருக்கச்சே அவங்க பேச என்ன இருக்கு? முடிவா சொல்றேன். பதினஞ்சு பவுனெல்லாம் எங்க அந்தஸ்துக்கு சரிப்பட்டு வராது. இருபத்தஞ்சு பவுனாவது போட்டாதான் நல்லா இருக்கும். கையிலயும் பத்தாயிரம் கொடுக்கணும் மத்ததை வேணும்னா உங்க இஷ்டப்படடி செஞ்சுக்குங்க."

பட்டுத் தெறித்த மாதிரி பேசின மனோரஞ்சித்ததை எல்லோருமே விதிர்ப்பாகப் பார்த்தார்கள்.

கணேஷ் கைபிசைய நின்றான். மாப்பிள்ளையும் அவன் தகப்பனும் இடையில் புகுந்து மறுப்பாக ஏதாவது பேமசாட்டார்களா என்று எதிர்பார்த்து குமைந்து போனான்.

அவர்கள் மகுடிக்கு கட்டுப்பட்ட நாகம் போல கிடந்தார்கள். ஒரு பெண்ணுக்கு இன்னொரு பெண்தான் எதிரியாய் தடையாய் எல்லாமாய் இருக்கமுடியும் ஆண் வர்க்கத்துக்கு எதற்கு அந்த பாவம்?" என்கிற மாதிரி மௌனம் சாதித்தார்கள். பின்னர் "சொல்லி அனுப்புங்க" என்றபடி விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள்

உள்ளே மைதிலி கண்ணீர் விடத் தொடங்கியிருந்தாள். உள் மனதில் இந்த இடமும் படியாது என்கிற அவநம்பிக்கை முளைவிட ஆரம்பித்தது.

எப்படி படியும்? இருபத்தைந்து பவுனுக்கு கணேஷ் எங்கே போவான்? சட்டியில் இருந்தால் அல்லவா அகப்பையில் வரமுடியும்? புதினைந்து பவுனுக்கே ததிங்கினத்தோம் போட வேண்டியிருக்கும் பாவம்? கணேஷ்!"

அவள் நினைப்பு நீண்டு பெருமூச்சில் கைகோத்துக் கொண்டது. அந்த வேளை பார்த்து உள்ளே அவளை பார்க்க வந்திருந்தான் கணேஷ்.

வந்தவனை சோகமாய் ஏறிட்டாள் மைதிலிட

"பாவண்டா தம்பி நீ....." என்று பாவனை காட்டினாள். "முணு அக்காவுக்கு தம்பியா நீ பிறக்க என்னடா பாவம் பண்ணினே?" வந்தவனிடம் மெலிதாக கேள்வி வேறு கேட்டாள்.

அவன் விரக்தியாக சிரித்தாள். சிரித்துவிட்டு அந்த அறையில் சுவர்மேல் கண்ணாடி சட்டங்களுக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் சிவகுருநாதனைப் பார்த்தான்.

"இவர் உயிரோடு இருந்திருந்தா இப்படித் தடுமாற வேண்டிய சூழிநிலை நமக்கு வந்துக்குமா?" மைதலிலியைப் பார்த்து சிலாகித்தான்.

"சரிடா.... என்ன முடிவு பண்ணியிருக்கே. இருபத்தைந்து பவுனெல்லாம் நம்மால நினைத்துப் பார்க்க முடியாத விஷயம். முடியாதுன்னு சொல்லி என் கல்யாண விஷயத்தை ஒழிச்சு தலைமுழுக்கு" என்று கரோமாய்

பேசினாள்.

தனக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை என்பது போல் பேசாமல்
மௌனமாய் எழுந்து கொண்டான். புவனாவும் சாந்தியும்
அத்தனையும் வெறித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்குள் கவலைப்புயல் மையம் கொள்ளத்
தொடங்கியிருந்தது. கலங்கிப் போன விழிகளில் அதை
வெளிக்காட்ட தொடங்கினார்கள். காமாட்சி இடிந்து போய்
ஓர் ஓரமாய் சரிந்து விட்டிருந்தாள்.

பதில் பேசாமல் கணேஷ் வெளியே செல்ல காலெடுத்து
அதேசமயம் அறைக்கதவை சாத்திவிட்டு மேஜை டிரயாரை
திறந்து மூட்டைப்பூச்சி மருந்தை வெளியே எடுத்தான்
மைதிலி!

8

உள்ளங்கையில் கண்ணாடி குப்பிக்குள் அடைப்பட்டு
கிடக்கும் அந்த விஷம் அவளைப் பார்த்ததும்
புன்னகைத்தது.

'என்னால் மட்டுமே நீ நினைத்த நிம்மதியைப் பெற முடியும்.'
என்று சொல்லாமல் சொன்னது.

"இந்த மனுஷ வாழ்க்கையே இப்படித்தான். எங்கும்,
எப்பொழுதும் யாரையாவது ஒரு பெண் சார்ந்து நின்றே
தீரவேண்டும் அடுத்தடுத்து பெண்ணைப் பெற்றால்
அரசனை ஆண்டியாவான் என்னும்போத உன் தம்பி
எம்மாத்திரம்..... சுண்டைக்காய்!"

அந்த மூட்டைப்பூச்சி மருந்துக்கு உலக நடப்பெல்லாம்
தெரிந்திருந்தது. அது மூட்டிய கலவரத்தில் மைதிலி பாகாய்
உருகிக் கரைந்து தீர்க்கமான ஒரு முடிவோடு
முடியைத்திறந்தாள்.

குப்பென்ற வாடை.....

மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு வாயினுள் அந்த குப்பியை

கொட்டிக் கவிழ்த்தாள்.

தொண்டைப் பாலம் எரிந்து கமற, கபகபவென்று
குணாதிசயத்தோடு குடலுக்குள் நுழையத் தொடங்கியது
அந்த திரவம்.

அவளையும் மீறி அதனால் பாதிக்கப்பட்டு இருமித் தும்மி
சற்று சப்தம் போட்டாள் மைதிலி.

சத்தம் அறைக்கதவுக்கு அப்பால் இலேசாக எதிரொலித்தது.
கதவின் இடுக்குவழியாக அதன் வாடை பின்னரே
ஊடுருவியது.

"என்ன இது மூட்டைப்பூச்சி மருந்து வாடை... எங்க இருந்து
வருது?"

"புவனா யாதார்த்தமாய் மூக்கைச் சிணங்கினாள். அவள்
பேச்சைக் கேட்டு சாந்தியும் மூக்கை உறிஞ்சு.....

"வாடை மைதிலியக்கா ரூம்ல இருந்து வற்ற மாதிரில்ல
இருக்கு...."

மூக்கை உறிஞ்சியபடி அறைக்கதவருகே வந்தபோதுதான்
தெரிந்தது, அது சாத்தப்பட்டிருப்பது.

இசேசாய் பதைத்தது சாந்திக்கு.

"அக்கா.... அக்கா...." அழைத்துப் பார்த்தாள்
மைதிலியிடமிருந்தா பதில் வரும்? அவள் சுருண்டு
விட்டிருந்தாள். அந்த விஷம் குடலுக்குள் ஹைட்ரோ
குளோரின் அமிலத்ததை எல்லாம் சுருட்டி விழுங்கி
சிறுகடலுக்குள் நுழைய முயன்று கொண்டிருந்தது.

இறுதியில் மிகச் சீக்கிரத்தில் கலக்க தாயராகி
விட்டிருந்தது. ரத்த அணுக்களின் உயர் அணுக்களை
ஒவ்வொன்றாக கொல்ல அது வேகப்பட்ட அதே வேளை....

"அம்மா!....அக்கா? ரூம்ல எதையோ குடிச்சிட்டா போல
தெரியுது." அலறினாள் சாந்தி. ஓடி வந்து நின்று பதறத்
தொடங்கினாள் காமாட்சி.

புவனா கதவை மோதத் தொடங்கினாள்.

"டேய் கணேஷ்...." காமாட்சி அலறிய அலறல் வீட்டு வாசலைக் கடந்து வீதியில் நடப்பவர் காதுகளை எல்லாம் கூட கவ்வி இழுத்தது.

"என்ன ஆச்சு? என்ன ஆச்சு?" மனப்பதறலுடன் அக்கம்பக்கம் ஓடிவந்து குவிய, கதவும் ஒரு வழியாக உடைபட புறாகுஞ்சாய் சருண்டு வாயில் நுரை முட்டக் கிடக்கும் மைதிலியைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் காமாட்சிக்கு இதயமே அறுந்து போன மாதிரி ஒரு வேதனை.

9

கணேஷ் எந்திரமாக இயங்க ஆரம்பித்தான்.
மிகப்பெரிய அந்த தொழிற்சாலையின்-

பாஸ்பேட்டிவ் ஆடோமாடிக் செகஷன் ஜூராக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பிளான்டின் ஆசிட் தொட்டிகள். தங்களுக்குள் தலை குப்பற விழும் போல்ட் நட்டுகளில் எண்ணெய் பிசுக்கையும் கசட்டு அழுக்கையும் கரைத்துக் கொண்டிருந்த பக்கமாய் சிறிய அளவில் ஏ.ஸி.கண்ட்ரோல் ரூம். இதனுள் போடப்பட்டிருக்கும் மேஜை, நாற்காலி ஒன்றின் மேல் சோகச் சித்திரமாய் உட்காதர்ந்திருந்தான் கணேஷ்.

இந்த குளிர்ப்பதன அறையில் கண்ணாடிச் சுவர்களுக்கு அப்பால் பிளான்ட்டினுள் ஆபரேட்டர்கள் குறுக்கும் தெடுக்குமாய் வேலை நிமித்தம் போவதும் வருவதுமாய் இருக்கிறார்கள்.

எதையும் கவனிக்காமல், எதிலும் பிடிப்பில்லாமல் மைதிலியின் நினைப்பிலேயே மலங்க மலங்க விழித்துக் கிடந்தவனை பிளான்ட் :போர்மேன் தேவராஜின் கரங்கள் தொட்டு உசப்பின.

"கணேஷ்! வாட் ஹேப்பண்ட்? என்னப்பா பேயடிச்ச மாதிரி

உக்காந்துட்டே?" :போர்மேன் தேவராஜின் கேள்வி வேறு.

பிரக்ஞை மீண்டவனுக்கு சூழ்நிலை நெருடியது. தவறு செய்த பாவனை முகத்தில் தேங்கியது...

"ஸாரி சார்! விட்டு நினைப்புல வேலைய மறந்துட்டேன்.

"அப்படியெல்லாம் வேலைய மறக்கற ஆள் இல்லையே. எனிதிங் ராங்?"

தேவராஜனின் கேள்வி முன்னால் இசோய் கவிழ்ந்த அவன் தலை நிமிர்ந்தபோது கண்களில் நீர்த்திரை.

"என்னப்பா விஷயம்?" நைச்சியமாக அதே சமயம் பதட்டத்தோடு கேட்ட தேவராஜ்.

"ஆமாம் சார்..... என் பெரிய அக்கா பாய்சன் சாப்ட்டுட்டா!"

"எப்போ?"

"நேத்து ஈவினிங்"

"அப்புறம் என்ன ஆச்சு"

"இம்மீடியட் ஆக்ஷன் எடுத்தேன். இப்போ ஹாஸ்பிடல் பெட்ல பிரக்ஞை இல்லாம கிடக்காறங்க. சூய்சைட் கேஸ் வேற போலீஸ் தரப்புல ரெக்கார்டு ஆயிடுச்சு."

"இந்த நிலையிலேயா வேலைக்கு வந்துக்கே?"

"ஹாஸ்பிடல்ல இருக்கப் பிடிக்கலை சார், அம்மா? தங்கை எல்லாம் பக்கத்துலதான் இருக்காங்க. அதனால வேலைக்கு வந்துட்டேன்."

"யூ ஸ்டுப்பிட்! ஒரு அவசரம் ஆத்திரத்துக்குப் பக்கத்துல இல்லாம..."

"ஸாரி சார்! என்னால என் அக்காவைப் பார்த்துக்கிட்டு சும்மா இருக்க முடியாது. அவளைப் பார்த்தாலே அழுகை அழுகையாக வருது"

"பிஹேவ் லைக் எனர்ஜெடிக். பிரச்சனையில் கரையறவன் சராசரி மனுஷன். அதுல நிமிர்ந்து நிக்கறவன் வாழத் தகுதி படைச்ச மனுஷன். எதுக்காக உங்க அக்கா பாய்சன் சாப்பிட்டாங்க?"

"இந்திய இளம்பெண்கள் இரண்டு காரணத்துக்காகத்தான் சார் பாய்சனைத் தொடுவாங்க. ஒண்ணு, காதல் தோல்வி. இரண்டாவது கலயாணத் தோல்வி..."

"ஐஸீ! உங்க அக்காவைப் பெண்பார்க்க மாப்பிள்ளை வீட்டுல வரப்போறதா சொல்லிட்டிருந்தியே..... அப்படி வரேன்னு சொன்னவாங்க வராம போய்ட்டாங்களா?"

"வந்தாங்க சார்! ஆனா, அவங்க வாய்ல இருந்துதான் நிபந்தனை இல்லாத சம்மதம் வாரம போய்டிச்சு."

"என்ன நிபந்தனை?"

"இருபத்தைந்து பவுன் தங்கம் வேணுமாம். நான் எங்க சார் போவேன்? ஏற்கெனவே போட்ட எல்லா லோணும் கழுத்தை நெரிச்சிக்கிட்டு கைல வாங்கற சம்பளமே பத்தாத நிலைல...."

"வாஸ்தவம்தான்! இந்த இடம் படியலைன்னா இன்னொரு இடம். அதுக்காக விஷத்தை குடிச்சுடுறதா.

"கேள்வியில் கேக்கறதும் கருத்து சொல்றதும் இந்த விஷயத்துல ரொம்ப சுலபமான வேலை சார். ஆனா அனுபவங்கள் வேற மாதிரி...."

"புரியும்படி பேசு கணேஷ்.."

"சார்! நேத்து வந்த மாப்பிள்ளை என் அக்காவைப் பொறுத்த வரைல முப்பதாவது மாப்பிள்ளை. இருபத்து ஒன்பது சந்தைகளை அதுக்கு முந்தி சந்திச்சுட்டா. ஒரு கால் கை நொண்டியா இருக்கற மாப்பிள்ளைக்கு கூட பத்து பவுன் தேவைப்படுது சார்! அதனாலதான் வெக்சாயி இந்த முடிவுக்கு வந்துட்டா என் வரைல திருமணங்கள் சொர்க்கத்துல நிச்சயிக்கிறாங்க. எங்கம்மா அப்பா தப்பு பண்ணிட்டாங்க. எங்க அக்காக்கள் பிறந்தப்பவே நெல்லு

பால் கொடுத்து கொன்னுருக்கலாம்."

கணேஷின் நெடிய பேச்சில் தேவராஜ் சற்று அயர்ந்துதான் போனார். சட்டென்று என்ன பதில் சொல்வதென்று பிடிபடவில்லை. சில வினாடி அங்கே மௌனம். இருவரின் இடையே ஊஞ்சல் காட்டியது. ஆதை உடைத்துக் கொண்டு தம்ளருடன் வந்தான் டி வெண்டர்.

"ஓகே! டி சாப்டு. கவலைப்படாதே. என்னால முடிஞ்ச உதவிய செய்யறேன். சாப்டுப்பா."

டி தம்பரை நீட்டிய படி சிலாகித்தார் தேவராஜன்.

"ஆமா , உங்க அப்பா உங்களுக்கு சொத்து ஏதும் வெச்சுட்டுப் போகலையா?" மெல்லக் கேட்டார்.

உதட்டைப் பிதுக்கினான் கணேஷ். உடனேயே "அநியாயமா அவரைக் கொன்னுட்டாங்க. கடமையை வெகுவா காதலிச்ச ஒரு இளிச்சவாயன் எங்க அப்பா.... பி.எஃப் அது இதுன்னு ஒரு பத்தாயிரம் சில்லறை வந்தது. இருபத்து அஞ்சு வருஷத்துல அதை எங்க அம்மா எங்க வளர்ச்சில கரைச்சிட்டாங்க. இப்ப மிஞ்சி இருக்கறதெல்லாம் அவர் உபயோகப்படுத்தின காக்கி உடும்பும் சில சில்லறை பொருட்களும்தான்."

என்று நீண்ட பெருமூச்சு விட்டு அறை ஏ.ஸி.யின் குளுமையையே உஷ்ணப்படுத்தினான்.

பின்னர் இருவரும் மெல்ல வெளியே வந்தார்கள். தொட்டி வடிய ட்ரேக்களில் போல்ட் நட்டுகள் கொட்டிக் கிடந்தன. பக்கத்து டிபார்ட்மென்டில் ஹீட் ட்ரீட்மெண்ட் ஃபான்ஸ் அவ்வப்போது பெரிதாக சப்தம் போட்டு பெட் மூவ்மெண்ட்டோடு போல்ட் நட்டுகளை அவித்துக் கொண்டிருந்தது.

சற்று தள்ளி அந்த தொழிற்சாலையின் உற்பத்திப் பிரிவு பரபரப்பான ஒரு ரயில் நிலையத்தைப் போல் சப்தமாய் உற்பத்தியில் மூழ்கியிருந்தது.

ஊடே நடந்து போய் வர தோதாக கேய்வே மஞ்சற கோடு.

அந்த கோட்டை ஒட்டிய பாதையில் நடக்கும் சயம்
தேவராஜ், கணேஷைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"ஆமா உங்க சொந்தக்காரங்க யாரும் உதவ மாட்டாங்களா?"

கணேஷ் இளக்காரமாய் அதை கேட்டுவிட்டு சிரித்தான்.

"உதவின்னு போய்ட்டாலே சொந்தமெல்லாம்
அந்நியமாயிடுவாங்கன்னு உங்களுக்குத் தெரியாதா சார்?"

தேவராஜ் தோளை குலுக்கி அதை அங்கீகரித்துக்
கொண்டார்.அ

"வாஸ்தவம்தான் கணேஷ் காசு பணம் உறவுகளையே
உருமாத்திடுது. உன் வீடி என் வீடுன்னு இல்லாம இந்தியா
புரா இதுதான் உண்மை."

சப்தம் மிகுந்த புரொக்டக்டனை தாண்டி டூல் ரூமில்
நுழைந்து ஆபீஸுக்குள் நுழைந்தபோது எதிரே மாணேஜர்
தட்டுப்பட்டார்.

இருவரின் வணக்கத்தையும் அங்கீகரித்து பதில் வணக்கம்
சொன்னவர்,, கணேஷின் வாட்டத்தை கவனித்து விட்டு
வாய் திற்தார்.

"அப்பதான் பூத்த மாதிரி இருப்பியே கணேஷ்.... என்ன
ஆச்சு? ஏன் டல்லாக இருக்கே?"

"நத்திங் சார். ஜஸ்ட் ரன்னிங் நோஸ். என்றபடி பொய்யோடு
அவரைத் தாண்டினான்.

"கொஞ்சம் பொறு. டி எம் எம் பாக்கணும்னார். இன்னிக்கி
நம்ம பிளான்ட் டான் ஓவர் எவ்வளவு?" தேவராஜ்
கேள்வியோடு அகலத் தொடங்க குத்துமதிப்பாக. "ஒன் லேக்
ஓவாரயிருக்கும்? என்றான் கணேஷ்.

வேலைக்கு வந்த இடத்தில் வேலைப் பற்றி சிந்திக்க
இயலாதபடி பிரச்சனையில் மூழ்கிப் போனதில் கடமை
உணர்வோடு கொஞ்சம் வருத்தப்பட்டான்.

அந்த தொழிற்சாலை ஊழியர்கள் தத்தம் பணியில்
கர்மசிரத்தையாக இருக்க, தான் மட்டும் 'அக்கா....
கல்யாணம் சமூகம்...., சிக்கல்' என்று ஒர் புறவட்டம்
போட்டுக் கலங்கிப் போய் விட்டது குறித்து கொஞ்சமாய்
வெட்கப்பட்டான்.

தோடர்ந்து இதேபோல் குமைச்சலோடு தொழிற்சாலை
சூழ்நிலையின் பொழுதை கழிப்பதில் குற்ற உணர்வு தலை
எடுத்தது.

10

"வேலை முடிஞ்சு வீட்டுக்கு போய்டு வா.
வரும்போது மறக்காம பரண் மேல் போட்டு
வச்சிருக்க பழைய பித்தளை கூஜாவை வெந்நீரோடு எடுத்து
வா. பார்த்து எடு தேள் இருந்து கடிச்ச வைக்கப்போவது."

-அம்மா சொல்லி அனுப்பியது நினைவில் பந்தல் போட்டது.

வீட்டைத் திறந்து பரணிலிருந்து அந்த கூஜாவை எடுக்கும்
வரை அவன் நினைவில் மனசு நெகிழ்ந்து
கொண்டேயிருந்தது.

"பாவம் அம்மா.... எத்தனை கஷ்டப்பட்டு விட்டாள்
எங்களையெல்லாம் ஆளாக்க?" நினைத்து நினைத்து
வதங்கியது.

இப்படிப்பட்ட அம்மா முகத்தில் புன்சிரிப்பைப் பார்க்க
முடியவில்லையே?" கேள்வி வந்து நெஞ்சை குத்தியது.
அப்பொழுதுதான் பரண்மேல் அந்த பழைய குட்டி
கணைவை பார்த்து வெறிக்கத் தொடங்கியது.

ஏதார்த்தமாய் அதை திறந்து பார்த்த அவன் விழிகள்
முன்னால் சிவகுருநாதன் தன் மரணத்தின் போது
உடுத்தியிருந்த அந்த காக்கி பேண்டும் சட்டையும் பல்லைக்
காட்டின. அதில் குண்டு ஊடுருவிய துளைகள்.

அதைப் பார்த்த வினாடி மேலும் சோகமாகிப் போனான்
கணைஷ்.

ஏதோ முடிவோடு அந்த பெட்டியை கீழே இறக்கி
சிவகுருநாதன். புகைப்படத்துக்குக் கீழே அதை வைத்து
சட்டையை வெளியே எடுத்து உதறினான்.

பொட்டலம் ஒன்று சொத்தேன்று நழுவி கீழே விழுந்தது.
விழுந்த வேகத்தில் இற்றுப் போன அந்த பொட்டலத்தின்
காகிதம் கிழிபட மஞ்சளாய் தங்கத்தூள் அவன் எதிரே துளி
கூட கருக்காமல் தரையில் சிந்தி டாலடிக்க தொடங்கியது.

தூளை ஸ்பரிசித்தவன் துளியும் அது தரையில் தேங்காதபடி
அதை புதிய ஒரு காகிதத்தில் அள்ளிப் போட்டுவிட்டு
அதையே சில வினாடி வெறித்தான்.

பின்னர் அண்ணாந்து தந்தையின் புகைப்படத்தை பார்த்து
ஆழமாய் ஒரு பெருமூச்சுவிட்டான்.

"உன் சட்டை பாக்கெட்ல என்னப்பா இது மஞ்சளா தூள்?"
அவரைப் படத்தின் காய்ந்த மாலை சொத்தேன்று நழுவி
கீழே உள் பெட்டியில் விழுந்தது.

விழுந்த மாலையை எதார்த்தமாய் பார்த்தபோது அது.
விழுந்த இடத்திற்கு சொல்ப சமீபத்தில் சிவகுருநாதன்
1964ல் சித்திரை பௌர்ணமி வரை இறுதியாய் எழுதிய அந்த
டைரி கணேஷை பார்த்து வெறிக்க, கணேஷின் கரம்
ஆவலோடு அதை எடுக்க நீண்டது.

11

அந்த பழைய பெட்டிக்குள் படுத்துக் கிடக்கும்
டேரியை ஆச்சரியத்தோடு வெளியே எடுத்த
கணேஷ், மெல்ல அட்டையைப் புரட்டினான்.

பொல பொலவென்று தூசும் தும்பும் தரை சிந்த பழுப்பு
நிறத்தில் பல்லைக் காட்டிய முதல் பக்கத்தில்
சிவகுருநாதன் தனது கையெழுத்தை ஆங்கிலத்தில்
போட்டிருந்தார்.

அடுத்த சில பக்கங்களில் அவரின் குறிப்புகள் மெல்ல
கணேஷின் வாசிப்பிற்காக அணிவகுக்க ஆரம்பித்தன.

எல்லா நாளும் டைரி எழுதும் பழக்கம் சிவகுருநாதனுக்கு கிடையாது என்பது கணேஷிற்குத் தெரிந்து போனது.

தலைகாட்டும் விஷயங்கள் கூட உப்புசப்பற்று அவனுக்குச் சலிப்பை உண்டு பண்ண, ஏப்ரல் பதினேழு வரை பக்கத்தைப் புரட்டியவன். அடுத்த பக்கத்தைப் புரட்ட ஆயாசப்பட்ட மாதிரி துளி நிதானித்தான்.

மேல்ல அண்ணாந்தான்.

புகைப்படத்தில் சிவகுருநாதன் சிரித்தார்.

ஜன்னல் வழியாக மெல்ல காற்று வீசத் தொடங்கியிருந்தது.

வீசும் காற்று பதினேழாம் தேதியைத் தள்ளி அடுத்த பக்கத்தில் சிவகுருநாதன் நிறைய எழுதியிருக்கும் சித்தர் பற்றிய பக்கத்தை கணேஷின் பார்வையில் நிலை நிறுத்தியது.

கணேஷிடம் ஆர்வம் மெல்ல கூடுகட்ட அந்த பக்கத்தில் ஊன்றினான். அருகில் அவன் புரிபடாமல் பிரித்துப் பார்த்த தங்கத்தூள்.!

டைரி எடுப்பிலேயே உஷ்ணமாக ஆரம்பமாகியிருந்தது.

"இன்று என் வாழ்வில் முக்கியமான நாள். இந்த கொல்லிமலையில் சார்ஜ் எடுத்துக் கொண்ட இந்த சில நாட்களில் இந்த மலைநாடு என்னை மிக கவர்ந்தவிட்டது.

இயற்கையோடு கலந்து வாழும் மக்களும் அவர்கள் நம்பிக்கையும் என்னை ஆச்சரியப்படுத்துகிறது.

குறிப்பாக. இந்த மலையில் வாழும் மர்ம மனிதரான சமுத்திர சித்தர் மிக ஆச்சரியப்பட வைத்து விட்டார்.

அவருக்கு வயது நூற்றிழுப்பதுக்கும் மேலாம். இன்னும் நூறு ஆண்டுகூட வாழ்வாராம்! பார்த்தால் அப்படித் தெரியவில்லை. அறுபது வயது மதிக்கலாம். அவ்வளவு தான்.

மனிதன் முதுமையை ஜெயித்து வாழ முடியுமா என்ன?"

சமுத்திர சித்தர் ஏனோ என்னை வெறுக்கிறார்.

பாம்பு பிடிக்கும் இருளர்களை நேசிக்க முடிந்த அவரால்
என்ன நேசிக்க முடியாமல் போனது எதனால்?

எனக்குப் புரியவில்லை.

அதிலும் நேற்றைய சித்திரைப் பெளர்ணமி இரவை
என்னால இந்த ஜென்மத்தில் மறக்க முடியாது.

மாணிக்க நாகத்தைப் பிடித்த இருளன் மாடனைச் சந்தித்த
இரவு அது.

அவனோடும் அவன் கூட்டத்தோடும் அருவிக்கரையில்
சமுத்திர சித்திரை நேரில் சந்தித்த முக்கிய இரவு.

அபாயமான அந்த அருவிப் பகுதிக்கு பெளர்ணமிக்கு
பெளர்ணமி தவறாமல் சமுத்திர சித்தர் வருவாராம்.
அதிலும் ஆளரமற்ற நடு இரவுப் பொழுதில் அவர்
வருவதும், வந்த நிலையில் ஒற்றைக்காலில் விழும்
அருவி நீரில் மணிக்கணிக்கில் நின்று தியானம் செய்வதும்
நம்ப முடியாது- ஆனால் நான் நேரில் பார்த்த
விஷயங்கள்....

இப்பொழுதுகூட என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

துளிகூட நம்பமுடியாத அதிசயம் அந்த தங்க
விஷயம்தான்! ஒரு தோல்பை நிறைய தங்கத்தூளை அவர்
இந்த இருளர் கூட்டத்துக்கு தந்ததும். இந்த இருளர்கள் என்
பிடியிலிருந்து தப்ப ஆஸ்துமா மருந்து என்று கூறி கைப்பிடி
அளவு தங்கத்தூள் எனக்குத் தந்து சென்றதும் கனவா
இல்லை நிஜமா?

நிஜம் என்கிறது கைவசம் உள்ள தங்கத் தூள்!

இந்த தங்கம்கூட பசும் தங்கமாமே. சேம்மேட்டு ஆசாரி
உரசிப் பார்த்துவிட்டு உண்மையைச் சொல்லி விட்டான்.

அப்படி என்றால் பை நிறைய தங்கம் பெற்று சென்ற இந்த இருளர்கள்தான் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டசாலிகள்!

இன்று எப்படியாவது சந்தித்துவிட வேண்டும்.

வாட்சர் வேணு அவரை ரசவாதி என்கிறான்.

சித்தர்களில் ரசவாதிகள் உண்டென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த சமுத்திர சித்தரும் ரசவாதிதானோ?.

ரசவாதிகள் பற்றி தாத்தாவும் பாட்டியும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

சாத்தியமில்லை என்கிறது விஞ்ஞானம்

இன்றைய எனது அனுபவமோ சாத்தியம்தான் என்கிறது.

நான் எதை நம்ப?

மூன்று பெண்ணுக்கு தகப்பன் நான். தங்கம் எனக்கு மிக அவசியமான உலோகம்.

இந்த சமுத்திர சித்தர் கருணை செய்தால் நான் குபேரன்.

சமுத்திர சித்தரே, கருணை செய்வீர்! இன்று உம்மை பார்க்காமல் நான் திரும்பப் போவதில்லை.

இந்த வனத்தில் நீங்கள் எங்கு பதுங்கியிருந்தாலும் சரி? விடப்போவதில்லை நான்!

சந்தனத் திருடர்கள் செங்கோட்டையனும் செங்காளியப்பனும் ஒருபுறம் எனக்கு தொந்தரவு செய்தாலும் சித்தரே! நீங்கள் என் முதல் குறி.....

இன்று உம்மை சந்திக்காமல் விடப்போவதில்லை.....'

மிக நீள அந்த டைரி சகல விளக்கங்களையும் சொல்லி நிறுத்திய இந்த வினாடியில் கணேஷின் இதயம் இயற்கைக்கு மாறாகத் துடிக்க தொடங்கியிருந்தது.

பார்வை அனிச்சையாக தங்கத்து மேல் சென்றது. தூக்கிப் பார்த்தபோது நிச்சயம் ஐம்பது கிராமுக்கு குறையாது என்றது மனது 50 கிராம் என்றால் ஆறு பவுனுக்குக் குறையாத தங்கமா இது? நம்ப முடியாத கேள்விக்குள் மனது நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றது.

டெரியை திரும்ப ஒரு புரட்டுப் புரட்டினான்.

பின்னர், வேகவேகமாக சிவகுருவின் புகைப்படத்தை அண்ணாந்தான்.

சிவகுருநாதன் மௌன புன்னைகையே 'மகனே! உனக்கு நான் ஒரு நல்ல வழியைக் காட்டி விட்டேன்' என்கிற மாதிரி ஒரு பாவனை காட்டுவதாகப் பட்டது அவனுக்கு.

'சித்திரை பெளர்ணமி...

இரவுக்காலம்....

இருளர் சந்திப்பு...

மாணிக்க நாகம்.....

சித்தர் தொடர்பு.....

தங்கத்தூள்....."

டெரியின் விஷயம் ஒரு பட்டாலியனைப் போல் அணிவகுத்து மூளை செல்கள் கிள்ளின.

மனதை ஆக்கிரமித்து அட்டகாசம் செய்து வந்த சோர்வும் படிப்பின்மையும் முக்காடு போட்டு கொண்டு ஓடத் தாயராகிவிட்ட மாதிரி ஒரு உணர்வு உடம்பை பின்னத் தொடங்கியது.

டெரியை பதவிசாக மூடியவன். துங்கத் தூளை பத்திரமாக மடித்துக் காட்டினான். பரபரப்போடு பெட்டியை மூடி கொண்டு மீண்டும் பரண்மேல் பதுக்கிவிட்டு சமையல் கட்டுக்குள் சென்று வெந்நீர் போட்டான். அம்மா சொன்ன பித்தளைக் கூஜாவை கழுவி அதில் நிரப்பிக் கொண்டான்.

'அக்காவின் கல்யாணத்திற்கு என்ன செய்வது?' என்ற மலைப்பான கேள்வி சற்றே வடிந்த மாதிரி உணர்வில் ஒரு உற்சாகம்.

வேகவேகமாக குளித்துவிட்டு வெந்நீர் கூஜா, டைரி தங்கத் தூள் மூன்றுடனும் சைக்கிளில் வெளிக்கிளம்ப ஆயத்தமானான்.

டைரி விஷயமாய் மனசை நிமிண்ட அனேக வினாக்களுக்கு :.போர்மேன் தேவராஜனால் மட்டுமே சரியான விடை தரமுடியும் என்கிற மாதிரி உள்ளுணர்வு சொல்லிற்று.

தேவராஜனுக்கு இருந்தால் கணைஷைகூட கூடுதலாக ஒரு ஐந்து வயது இருக்கலாம். இன்னமும் திருமணம் ஆகியிருக்கவில்லை.

தன்மையாக பேசிப் பழகத் தெரிந்தவர். மனிதாபிமானத்தோடு மனித மனங்கமளைத் தீண்டிப் பார்ப்பவபவர் 'ஜென்டில்மேன்' என்கிற சொல்லுக்கு சரியாகப் பொருந்தும் ஒரு குணச்சித்திரம்.

கணைஷ், தேவராஜைப் பற்றி சிந்தித்த நேரத்தில் அவரை உடனடியாக சந்திக்க சைக்கிளை மிதித்தான். இடைப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் வெந்நீர் கூஜாவோடு நுழைந்தான்.

அம்மாவையும் சகோதரிகளையும் சற்று சந்தோஷமாய்ப் பார்த்தான்.

"அக்காவுக்கு இப்ப எப்படி இருக்கு?" என்று மெலிதாக கேட்டான்.

"தேவலை" என்று மட்டும் சொன்னாள் காமாட்சி!

"பணத்தைப் பற்றி கவலைப்படாதம்மமா தங்க நகைக்கும் சேர்த்து அப்பா வழி பண்ணிட்டார்." என்ற சந்தோஷத்தில் விஷயத்தை கொட்டிவிட்ட மாதிரி பேச, "அப்பாவா?" என்று துணுக்குடன் கேட்டாள் காமாட்சி.

"ஆமாம்மமா.... ஆப்பா அசீர்வாதத்தை சொன்னேன்?" என மழுப்பி சமாளித்தான்.

"டேய் அது என்ன கைல டைரி?" புவனா கேட்டாள்.

"டைரி இல்ல புவனா அது.... நம்ம குடும்பத்துக்கே விளக்கேத்துப் போற செல்வ பத்திரம்!" என்று பொடி வைத்து பேசினான்.

சாந்தி புரியாமல் அவைன ஏறிட்டாள்.

"விவரமா அப்புறம் சொல்றேன்" என்றவன் காலில் சக்கரம் இருக்கிற பாவனையில் ஓடத் தொடங்கினான்.

12

தே வராஜின் வீடு என்.ஜி.ஓ.காலனியில் இருந்தது. ஊர் எல்லையில் பார்த்துப் பார்த்து கட்டிய காலனி வீடுகளில் ஒரு நடுத்தரமான போர்ஷனுக்கு வெளியே ஈஸிசேரில் மல்லாந்திருந்தார் தேவராஜ்.

அப்பொழுதுதான் வேலை முடிந்து வந்திருந்தார்.

பரக்க பரக்க கணைஷ் வருவதைப் பார்த்து நிமிர்ந்தார்.

"வா, கணைஷ்... பார்க்க டெம்ப்ளா இருக்கியே. அக்கா உடம்புக்கு ஏதாவது சீரியஸா?" கேள்வி கேட்டு முடிக்குமுன் பதிலுக்கு டைரியை அவர் எதிரே நீட்டினான்.

"என்னப்பா?"

"அப்பாவோட டைரி சார்! இன்னிக்குதான் கண்ணுலயே பட்டுச்சு. இதுக்குள்ள ஒரு நம்ப முடியாது விஷயம் இருக்கு..." என்றான்.

"ப்ளீஸ்.... ஏப்ரல் 18-ம் தேதி பக்கத்தை புரட்டிப் பாருங்க....

தேவராஜ்? கணைஷை உட்கார்க்கூடச் சொல்ல மறந்தவராய் பக்கத்தைப் புரட்டினார். சிவகுருநாதன் எழுதிய விஷயத்தில் ஊடுருவினார். வரிவரியாய் வாசிக்க நெற்றிப்பொட்டில் சுருக்கம் விழுந்து கொண்டே வந்தது.

முழுவதுமாய் வாசித்து முடித்தபோது இலேசாய் வியர்த்தே

விட்டிருந்தது. அந்த வியர்ப்பு கலையாதபடி நிமிர்ந்தார்.

"வாட் எட்ரெம்ண்டரஸ் எக்ஸ்பீரியன்ஸ்!" என்றன உதடுகள்.

"சார்! இது படிச்சதுல இருந்து எனக்கு நிலை கொள்ளலை. அதுமட்டுமல்ல, சார்! அப்பா டைரியில் குறிப்பிட்டிருக்கிற தங்கத் தூள் இதோ!"

பாக்கெட்டில் கையை விட்டு தூளை எடுத்து எதிரே விரித்து நீட்டினான்.

"சார்! இது முதலில் தங்கம்தானான்னு கன்ஃபர்ம் பண்ணணும்" என்றான். உடனே தேவராஜன் இந்த தூளை வாங்கிப் பார்த்தார்.

உலோகங்களுடன் பழகிப் பழகி அவைகளின் குணங்களையும் நன்மைகளையும் ஆராய்ந்து, ஏறத்தாழ பத்து வருடமாய் ஒரு ஃபாசனர்ஸ் தொழிற்சாலையின் போல்ட் நட்டுகளை உறுதிபட பிளேட்டிங் செய்து, ரசாயணப் பொருட்களோடு ஒரு குடும்பமே நடத்தி வரும் அவரது அனுபவப்பூர்வமான அறிவு, அந்த தூளைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அது தங்கம்தான் என்று உறுதிபட முடிவுக்கு வந்தது. உரசிப் பார்த்துவிட்டு தீர்க்கமாய் தலையை அசைத்தபோது, கணேஷ் சுண்டிவிடப்பட்டான்.

"சார்! அப்படின்னா ரசவாதம் சர்த்தியமா சார்?" ரகசியமான குரலில் கேட்டான்.

"அசாத்தியம்னு எப்படி கணேஷ் சொல்ல முடியும்?"

"சார்! நான் உலோகம் உலகத்துல கத்துக்குட்டி! நீங்க அப்படி இல்ல, கெமிஸ்ட் மெடிரியல் டெக்னாலஜி! பத்தாததுக்கு பத்து வருஷ அனுபவம்னு திடமா இருக்கற நபர். யோசிச்ச சொல்லுங்க...."

"உங்கப்பா டைரியைப் பார்த்துமா உனக்கு சந்தேகம்?"

"இல்ல சார்.... அப்பா தப்பா புரிஞ்சுக்கிட்டு கூட எழுதியிருக்கலாம் இல்லியா."

"அப்ப இந்த தங்கம்?"

"எனக்கும் அங்கதான் குழப்பம் ரசவாதத்துல தங்கம் பண்ணலாம்னா... சார் இந்தியா இருபத்து நாலு மணி நேரத்துல அமெரிக்கா? ரஷ்யாவை ஒவர்டேக் பண்ணி கல்ஃப் கன்ட்ரீயைக்கூட கூறுகட்டி விலைக்கு வாங்கிடாதா...."

"சந்திர சூர்யர்களைக்கூட வாங்க முயற்சி பண்ணுமனே சொல்லேன். கற்பனைக்கு எதுக்கு கட்டுப்பாடு?"

"ஸோ.... இது கற்பனைத்தான்னு சொல்றீங்களா?"

"விலைக்கு வாங்கற விஷயத்தை சொன்னேன். ரசவாதத்தை சொல்லலை."

"நான் ரசவாதம் பத்தி கேள்விப்பட்டது இல்லியே..."

"கேள்விப்பட அது என்ன சிம்ரன் இடுப்பு மச்சமா? இல்லை. மைக்கேல் ஜாக்சனோட பிளாஸ்டிக் சர்ஜரியா?"

"அப்ப?"

"அமானுஷ்ய ரகசியங்கள் எப்பவும் வெளிப்படாது கணேஷ்"

"அப்ப ரசவாதம் ஒரு ரகசியம்?"

"இல்லியா பின்னே.. ஒரு சித்தருக்கு மட்டும் தெரிஞ்சுக்கற அபூர்வ விஷயங்கள் அது. சித்தர்கள் சாதாரணமானவர்கள் கிடையாது கணேஷ். வெந்ததை தின்னுட்டு வேளை வந்த சாகற நம்மளை மாதிரி சராசரி ஜென்மங்கள் இல்ல அவங்க....."

இயற்கையோடு கலந்து வாழறவங்க வாழ்க்கையில் நம்மளைப் பாதிக்கிற ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஜெயிச்சவங்க. 'ஜம்புலன் சுருக்கி உள்ளொலி பொருக்கி'ன்னு ஞானிகள் சொன்ன மாதிரி உள்ளொளி பெருக்கறவாங்க...."

"உங்களுக்கு சித்தர் பற்றி தெரியமா?"

"புத்தகம் மூலமா - சில பெரியவங்க மூலமா
கேள்விப்பட்டிருக்கேன்."

"சார்! நாம ஏன் நேர்ல அனுபவப்படக்கூடாது?"

"புரியலை நீ சொல்றது?"

"இந்த சமுத்திர சித்திரை ஏன் நாம தேடிப் போகக் கூடாது?"

"நிச்சயமா ... என் கேரியர்ல இது ஒரு திருப்புமுனை
ஏற்படுத்தியிருக்கிற விஷயம். நீ மறுத்தாலும் நான்விடப்
போறதில்லை...."

"அப்படின்னா கொல்லிமலைக்குக் கிளம்புவோமா?
பௌர்ணமி பௌர்ணமி சித்தர் அருவிக்கு குளிக்க
வருவாராமே?"

"ஆமா கணேஷ்! உங்க அப்பாவுக்கு நன்றி சொல்லு. நீ இந்த
விஷயத்துல நமக்கு துளி வெற்றி கிடைச்சாலும் போதும்.
உன் குடும்பப்பிரசனை சுலபமா தீர்ந்து விடும்."

"அதுமட்டுமல்ல சார். என் அப்பா இந்த சித்திரை
சந்திச்சாராங்கறது எனக்கு தெரியணும். இந்த டைரி
எழுதின அன்னிக்குத்தான் அப்பா இறந்துருக்கார்.
அப்பாவோட மரணம் பற்றி அவருக்கு ஏதும்
தெரிஞ்சிருக்கலாம்."

"மொத்தத்துல இந்த டைரி நமக்கொரு அரிய நோக்கத்தை
கொடுத்திருக்கு கணேஷ்! பத்திரமா வை இதை. கைல
இருக்கிற தங்கம் உனக்கு ஓரளவு உதவும். மத்ததுக்கு நான்
உதவறேன். ஒகே?"

கட்டை விரலை உயர்த்திக் காட்டி குதூலமாய் கண்களை
சிமிட்டினான் கணேஷ்.

காலண்டரை எடுத்து வந்து என்று பௌர்ணமி என்று பார்க்க
தொடங்கினார் தேவராஜ்.

ஏப்ரல் 21ல் தலைகாட்டியது அந்த சந்திர தினம்.

"நாம கிளம்ப இன்னும் மூணு நாள் இருக்கு" என்று கணக்குப் பார்த்து சொன்னார். திடும்மென்று வாசநற்புறம் ஏதோ அரவம், குடுகுடுப்பைக்காரன் ஒருவன் வந்திருக்கான். அம்பாரமாய் அழுக்குத்துணி மேனியில் தொங்க உடுக்கையை உலுக்கியபடி முகத்தை இடுக்கிக் கொண்டு அவன் உதட்டைத் திறந்தபோது, அவன் ஜோசியமாய்ச் சொன்ன விஷயத்தில் அதிர்ச்சி ஒளிந்திருந்தது.

"இந்த வீட்டு ஐயாமாருக்கு ஒரு எச்சரிக்கை-உச்சி மலைமேல ஒரு பட்சி வந்து ஐயா உடம்பை கொத்திப் போகுது. ஐயா உடம்பு பின்னமாகப் போகுது. ஏப்பவோ செஞ்ச பாவத்துக்கு இப்ப ஐயா பதில் சொல்லப் போறாரு. ஜக்கம்மா சொல்றா.... எச்சரிக்கை!"

13

"சார்! இது உண்மையா பொய்யாண்ணு ஒரே குழப்பமான இருக்கு. பொய்யின்னு ஒதுக்க முடியலை. காரணம் இந்த தங்கப் பொட்டலம் உண்மென்னு நம்பவும் முடியலை. உங்க அபிப்பிராயம் என்ன சார்?"

கணேஷின் பதட்டமான குரல் முன் தேவராஜன் மோட்டிடுவளையை ஏறிட்டார்.

"நான் இதை பொய்யுன்னு நினைக்கத் தயாரில்லை. என் அறிவுக்கெட்டின வரையில் ரசவாதம் சர்த்தியமே...."

மெடீரியல் டெக்னாலஜியிலும். கெமிஸ்ட்ரியிலும் பட்ட மேற்படிப்பு வரை படித்துள்ள அவரது கருத்து கணேஷின் முதுகுத்தண்டை நிமிர்த்தியது.

"இன்னிக்கு தங்கம் விக்கற விலையில் நினைச்சுக்கூட பார்க்க முடியாத விஷயமாச்சே சார் இது..."

"இந்த மாதிரி அபூர்வ விஷயங்களை ஆராயத் தவறினதால தங்கத்துக்கு இன்னிக்கு இவ்வளவு விலையே...."

"நீங்க என்ன சொல்றீங்க?"

"சித்தர்கள் மனுஷப்பிறப்பில மகத்தானவர்கள் உடம்பைப் பற்றியும் பிரபஞ்சத்தைப் பற்றியும் அணுசுத்தமா தெரிஞ்சவங்க. இன்னும் சொல்லப்போனா இந்த நாட்டோட அரிய பெரிய பொக்கிஷங்களே அவங்கதான் கணேஷ்...."

"சார்! சித்தர்கள் இப்பவும் இருக்காங்களா?"

"இல்லாமலா? உன் அப்பா சந்திச்சதோட, டைரியிலயும் எழுதி வெச்சிருக்காரே?"

"அப்பா யாரையாவது பாத்துட்டு தப்பா எழுதியிருந்தா?"

"அப்ப தங்கம் எப்படி வந்தது?"

"வாஸ்தவம்தான். டைரிக் குறிப்புப்படி பெளர்ணமிக்குப் பெளர்ணமி அவர் அருவிக்கு குளிக்க வருவாராமே.... இருநூறு வயசு வரை வாழ ஆசைப்படுவறவாராமே நாம போனா சந்திக்க முடியுமா?"

"முயற்சி செய்து பார்த்துட்டுதான் சொல்லணும்."

"இப்பகூட என்னால நம்ப முடியலை சார்"

"பல அமானுஷ்ய விஷயங்கள் எப்பவுமே அப்படித்தான் கணேஷ்."

"சார்! நீங்க எனக்கு இந்த விஷயத்துல உதவ முடியுமா?"

"டெஃபனட்லி! என் எந்திர வாழ்க்கைக்குள்ள நுழைஞ்சருக்கற பெரிய சுவாரஸ்யம் நீ! என் உலோக அறிவுக்கு கிடைச்சிருக்கிற மிகப்பெரிய தீனி? இந்த டைரியிலுள்ள தகவல்கள்."

"அப்ப நமக்குத் தங்கம் கிடைக்குமா சார்?"

"தங்கம் கிடைக்கறது பெரிசல்ல கணேஷ். சர்வ சாதாரணமா தங்கத்தை உருவாக்குற அந்த வித்தைதான் இங்க பெரிசு."

"சார்! அப்ப எப்ப கிளம்பலாம்?"

"இந்த பெளர்ணமிக்கு!?"

14

வந்துவிட்டது பெளர்ணமி

உருட்டிவிட்ட வெள்ளித்தட்டாய் பூமிக்க நாற்பது
டிகிரி தென்மேற்கு சரிவில் சந்திரன்.

கொல்லிமலையின் கெஸ்ட் ஹவுஸின் பின்புறத்திலிருந்து
பார்த்தபோது அப்படிப் பார்ப்பது ஒன்றே உலகின் மிகப்
பெரிய விஷயம் என்பது போல தோன்றியது.

ஊடே பட்ச ஜாலங்கள் காதை தீண்டிக் கொண்டே இருந்தன.

கணேஷ் ஸ்வெட்டர் அணிந்து இன் செய்திருந்தான்

வசதியாக போட்ராய்ட் கான்வாஷ் ஷூ அணிந்திருந்தான்.
தேவராஜன் மதர்ப்பாகத் தென்பட்டார் ஒரு அரைக்கை
சட்டையும் பேண்ட்டுமாய் படு சிம்பிளாய் தென்பட்டார்.
காலில் கனத்த ஷூ.

அருவிக்கு கிளம்பத் தயாராகிவிட்ட தோரணையில்
தோளில் ஒரு ஜோல்னாபை சகிதம் கெஸ்ட் ஹவுஸிற்கு
வெளியே வந்தான்.

மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்தது.

மரங்கள் நனைந்து சொட்டிக் கொண்டிருந்தன.

ஈரக்குழைசலான சாலை, அதில் வெள்ளியம் பாய்ந்து
பரவிய மாதிரி நிலா வெளிச்சம்.

"கிளம்பலாமா சார்?" கணேஷ் கேட்டான். கேட்டுவிட்டு
தோளைக் குலுக்கி கைளைக் குவித்து குளிரில் நடுங்கி
உடம்பை உதறினான்.

தேவராஜன் சாராணமாக தென்பட்டார்.

கிளம்ப ஆயத்தமானபடி "எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டியா?"

என்று கேட்டார்.

"எல்லாம் ரெடி! கத்தி? டார்ச்லைட். கயிறு, பிஸ்கட், பிரெட் ஜாம். துண்டு, நாலு அல்ட்ராஜின் டேப்லட்ஸ், அயோடெக்ஸ் ஒரு பாட்டில் எக்ஸ்ட்ரா...."

"குட்! அப்ப நட!" இருவரும் நடக்கத் தொடங்கினர்.

கையிலுள்ள டார்ச்லைட்டின் வெளிச்சமும், ஒழுகும் நிலவொளியும் பாதையெங்கும் பளீரிட்டன.

ஊடே மெல்லிய வெண்துகில் போல் பொலபொல வென்று வணங்கிக் கொண்டிருந்தது பனி.

வழிநெடுக அனேக மலையாள கவுண்டர்கள் தட்டுபட்டனர். சுருட்டுப் பிடித்தபடி உடலை குமாரபாளையத்து கறுப்புப் போர்வைக்குள் பதுக்கியிருந்த அவர்கள் கணைஷையும் தேவராஜையும் அதிசயமாகப் பார்த்தபடி நடந்தனர்.

"சார்! அருவி எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்?" நடக்கும் போதும் கணைஷ் கேட்டான்.

"விசாரிச்ச அளவுல இங்க இருந்து ஏறத்தாழ நாலரை மைல் முதல்ல அறப்பளீச்சுவாரர் கோயிலுக்குப் போகணும். அங்கிருந்துதான் அருவிப் பாதைக்கு போகணும்....."

இடையிட்டது ஒரு அன்னாசி வயல். முள்ளுக் கொண்டையோடு நிலத்தைக் கீறி வெளிப்பட்டிருந்த அந்த நீர்ப்பயிரின் வரப்பில் இருவரும் நடந்தார்கள்.

இடப்பக்கம் பலா காடு. குட்டியை இடுப்புப் பையில் சுமக்கும் கருங்காடுகளைபோல உடம்பு முழுக்க கனிகளை கட்டிக் கொண்டு இருவரையும் வெறித்தது.

அதன் மரக்கிளைகளில் ஒதுங்கியிருந்தன மைனாக்கள் அவ்வப்போது காலால் அலகை உரசிக் கொண்டு சப்தம் போட்டு குலவிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு கொக்குக்கூட்டம் பெளர்ணமி இரவுதான் எங்களுக்கு

வானம் நீந்த உகந்த காலம் என்பது போல் குடும்ப சகிதம் எழும்பிப் பறக்க தொடங்கியிருந்தது.

ஒற்றையாய் சில கிளிகள் துணையின்றி அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன.

தேவராஜன் தன்னை மறந்திருந்தார். மலையும் அதன் செல்வங்களும் மகத்தானவை என்று தனது கருத்தை மீண்டும் புதுப்பித்துக் கொண்டார்.

"கணேஷ், ரொம்ப த்ரில்லா இருக்குல்ல...." கேட்டார்.

கணேஷ் 'உம்' கொட்டினான். கூடவே "சார்! அந்த சித்தர் கட்டாயம் இன்னிக்கு வருவாரா?" என்று எதிர் கேள்வி கேட்டான்.

"எனக்கென்ன ஜோசியமா தெரியும். வருவாருன்னு நம்புவோம்" என்றபடி நடையைத் தொடர்ந்தார்.

"சார்! இந்த ரசவாத ஃபார்முலா தெரிஞ்சிடிச்சுன்னு வையுங்க. உலகத்துல நாமதான் முதல் பணக்காரங்க இல்லியா?" கணேஷ் பரவசத்தோடு கேட்டான்.

"நிச்சயமா! இப்போதைய புரூனே சுல்தானை நாம ஓவர்டேக் பண்ணிடலாம். அப்புறமா கிளிண்டன் நம்ப வீட்டுக்கு டிபன் சாப்பிடக்கூட வருவார். ஜான்மேஜர் எங்க பார்த்தாலும் ஹலோ சொல்வார்...."

தேவராஜன் வேண்டுமென்றே சற்று அதிகப்படியான கற்பனையில் மிதந்துவிட்டு கணேஷ் பக்கம் திரும்பினார். கணேஷ் அதைக் கேட்டு சிரித்தான்.

"அடியேன்னு கூப்பிட பெண்டாட்டி கிடையாது. அதுக்குள்ள குழந்தைக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்னு ஆராய்ச்சி பண்ண மாதிரி இருக்கு உங்க பேச்சு" என்றான்.

பேசிக் கொண்டே நடந்ததில் நெடுந்தூரம் வந்து விட்டனர்.

ஆறப்பளீசுவர் ஆலயம்கூட நழுவிப் போய் அருவிப் பாதை மேடுபள்ளமாக அவர்கள் எதிரே தெரிந்தது. ஒரு

ஒற்றையடிப் பாதை போல் வளைந்து வளைந்து செல்லும் அதன் நடுமுதுகில் பாதம் வைத்து நடக்கும் இருவரும் பாறைமேடு ஒன்றில் ஏறி இறங்கிய சமயம் கணேஷ யதார்த்தமாக சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். ஓரிடத்தைப் பார்த்துவிட்டு நடுமுதுகில் ஊசி ஏறின மாதிரி சார் என்று அலறி தேவராஜனை அழைத்தான். அவரும் திரும்பிப் பார்த்தார். அவர்கள் பார்த்த திக்கில் ஒரு குட்டி பலா மரத்து கிளை ஒன்றில் ஒரு பருவப் பெண் சடலமாய் தூக்கில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

15

தொங்கும் அந்த சடலத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் இருவருக்குமே தூக்கிவாரிப் போட்டது. கணேஷ நாவண்ணங்களைப் பிரிக்கக்கூட இயலாதபடி இறுகத் தொடங்கினான்.

தேவராஜன் கூட தடுமாறிப் போனார்

பக்கதிலே போய் பார்ப்பதா, வேண்டாமா என்ற போராட்டத்தில் அவர் மனது இரண்டுபடத் தொடங்கியது. கணேஷ சிரமப்பட்டு பேசினான்.

"சார்! எனக்கு பயமா இருக்கு. வேகமா வாங்க சார்?" என்றான்

தேவராஜுக்கு ஏனோ அது சரியாகப் படவில்லை பயத்தின் வயப்பட்டு ஒரு சராசரி மனிதனைப் போல் ஒதுங்கிப் போகாமல் லேசாக குற்ற உணர்வு தலை எடுத்தது. மெல்ல அந்த உணர்வை ஜெயித்தவர் தொங்கும் அந்த சடலத்தை நோக்கி காலெடுத்தார்.

"சார்? எங்க சார் அந்தப் பக்கம் போறீங்க?" கணேஷ உடனேயே கத்தி விட்டான்.

"கொஞ்சம் பொறு கணேஷ இந்த மாதிரி நேரங்கள்ல பயப்படறதவிட மனசுலப்படறத செய்யறதுதான் நல்லது பக்கத்தில் போய்ப் பார்க்கறேன்"

"எதுக்கு சார் பார்த்து என்னத்தைப் பண்ணை?"

"பார்க்காம போனா? பயந்து ஒதுங்கின மாதிரி என் மனசே என்னைக் கேலி செய்யும். பார்த்துட்டா ஏதாவது விஷயம் தெரியவரலாம்!"

"எவளோ தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டிருக்கா. இதுல என்ன சார் பெரிசு விஷயமிருக்கு. சார்! மணி பன்னிரண்டாகப் போகுது. டைரிக் குறிப்புப்படி அந்த சித்தர் குளிக்க வற்ற நேரமிது."

"பொறு.... நீ வேணும்னா இங்கையே இரு. நான் கிட்ட போய்ப் பார்த்துட்டு வந்துடுறேன்... தேவராஜன் துணிச்சலுடன் கிளம்பினார். ஆன் செய்யப்பட்ட டார்ச் லைட்டின் வட்ட வடிவ வெளிச்சம் பாதை காட்ட பார்த்து பார்த்து நடந்து பலா மரத்தை நெருங்கினார்.

மரத்தின் கிளை ஒன்றில் தொங்கும் அந்த சடலம் அவரை வரவேற்றபடி லேசாய் வீசத் தொடங்கிய காற்றில் மெல்ல ஆடியது. டார்ச் லைட் வெளிச்சத்தை சடலத்தின் மேல செலுத்த. ஒரு பருவப் பெண்ணின் அழகிய முகம் வெளிநிப்போய் நாக்கு தொங்க அவரைப் பார்த்தது.

குத்துமதிப்பாக பதினெட்டு வயது மதிக்கலாம். கழுத்தை வளைத்து இறுக்கி நிற்கும் கயிறுக்கு கீழே வயதுக்கு மீறின வளர்ச்சியில் மார்பகங்கள்.

மலைஜாதியை சார்ந்த பெண் என்பதற்கு தோதாக ரவிக்கை அணியாமல் அவள் இருந்தமையால் மார்பகங்கள் இரண்டும் விண்ணென்று வெளித்தெரிந்து கொண்டிருந்தன.

இடுப்பில் ஒட்டியாணம் போல் மஞ்சளாய் ஏதோ ஒரு ஆபரணம். வளைத்துக் கட்டிய புடவைக்கு கீழே கணுக்காலில் அதே போல மஞ்சள் நிறத்தில் சதங்கை.

ஊன்றிப் பார்த்த தேவராஜன் பெருமூச்சு விடப்படபடி திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தார்.

கணேசன் நிலவெளியில் ஒரு நடுமரம் போல் நின்று கொண்டிருந்தான். நெருங்கின தேவராஜை பார்த்து

ஆர்வமாக விசாரிக்கத் தொடங்கினான்.

"என்ன சார்.... ஏதாவத விஷயம் கிடைச்சதா? கொலையா தற்கொலையா?"

"தற்கொலைதான் கணேஷ். பார்க்க இழகா இருக்கா. சின்னவயசு உடம்புல நிறைய நகை போட்டிருக்கா."

"காதல் தோல்வியா இருக்கும். இந்தப் பெண்களுக்கு எதிர் நீச்சல் மனப்பான்மையே கிடையாது. ஆ ஊன்னா தற்கொலை பண்ணிக்கறது இவங்க வழக்கமா போச்சு." கணேஷ் மைதிலியை மனதில் நிறுத்தியபடி கருத்து சொன்னான்.

இருவரும் திரும்ப நடக்கத் தொடங்கியிருந்தனர்.

பௌர்ணமியின் வெளிச்சம். அடர்ந்த அந்த வனப்பாதையில் அவர்களை தடுமாற்றத்துடன் அழைத்து சென்று கொண்டிருந்தது.

மலை அணில்கள் சில தங்களின் நீலப் பொட்டு விழிகளில் வழி எங்கும் இருவரையும் விழித்து விழித்து துல்லியமாகப் பார்ப்பது தெரிந்தது. அந்த சின்ன மாதுளம் பொட்டு விழிகளில் சந்திரக கதிர்களை தாக்குதலும் பிரதிபலிப்பும் தெளிவாகத் தெரிவதை தேவராஜன் பார்த்துவிட்டு உற்சாகமாக சிலாகித்ததார்.

'ஹோ'வென்ற அருவி இரைச்சல் காதை தீண்ட ஆரம்பித்தது.

பக்கத்தில்....

மிகப் பக்கத்தில் பிரளய வாரிதியாய் நீர்த்தாரைகள் உருண்டு விழுவதைப் போல் சப்தம்.

"சார்!" அருவிய நெருங்கிவிட்ட மாதிரி தெரியுதே...."

கணேஷ் கேள்வியோடு அவர் தோளைப் பிடித்தான் இருவருள்ளும் ஒரு அமானுஷ்ய உணர்வு உற்பத்தியாகத் தொடங்கியது.

ஒரு ரகசியத்தை அம்பலமாய்த் தரிசிக்கப் போகும்
பரபரப்பும் அவர்கள் மனசுக்குள் பாதை போட்டு நடந்தது.

வழித்தடத்தின் இடையில் ஒரு நொணாமரம்
எதனாலேயோ சரிந்திருந்தது. அதன் நெகுநெகுத்து
கிளைகளில் பாம்புகளில் கும்மாளம்.

"பார்த்து வா கணேஷ்..." என்றபடி மரத்தை சுற்றி நடந்தார்.
தேவராஜன். அருவி இரைச்சல் மிக சமீபத்தில் கேட்கத்
தொடங்கியது

பக்கமாய் அந்த அருவியின் நீரோட்டம் "சலசல" என்ற
சங்கீதமாய் குறுக்கிட்ட, அதில் காலை வைத்து
சிலுசிலுப்பை உணர்ந்து உதட்டின் வழியாக காற்றை
உறசாகமாய் உள்ளிழுத்தார் தேவராஜ்.

உடம்பு முழுக்க மின்சாரம் பாய்ந்த மாதிரி ஒரு உணர்வு.
சட்டென்று யோசனை வயப்பட்டவராக ஜோலனா பையில்
இருக்கும் துண்டை வெளியே எடுத்து கோவணமாகக்
கிழித்தார்.

"கூச்சப்படாம இதை கட்டிக்கோ கணேஷ்." என்று ஒரு
கோவணத் துண்டை அவன் எதிரே நீட்டினார்.

பேண்ட் சட்டையை உருவிக் களைந்துவிட்டு
கோவணத்துக்குள் இருவரும் உருமாறினர். தலையை
முடிந்த மட்டும் கலைத்துவிட்டுக் கொண்டனர்.

விபூதியை எடுத்து அருவி நீரில் குழைந்து நெற்றியில்
இட்டுக் கொண்டார்.

"கணேஷ்! நாம இப்போ வாழ்க்கைய வெறுத்து இந்த
காட்டுப்பக்கம் வந்திருக்கற பரதேசிகள். நல்ல குருகிட்ட
ஞானோபதேசம் கிடைச்சா பரவாயில்லைன்னு நினைக்கிற
நிலையிலுள்ளவர்கள்.....

ஞாபகம் வெச்சுக்கோ. இந்த சித்தர்கிட்ட பேசறப்போ வேற
எதையாவது பேசி சொதப்பிடாதே. அப்புறம் ஏட்டிக்கு
போட்டியாயிடும்.

தேவராஜன் கணேஷை எச்சரித்தார்.. கணேஷ்
தலையசைத்துவிட்டு ஜோல்னா பையைப் பக்கத்து கடம்ப
மரம் ஒன்றின் கிளையில் தொங்க விட்டான்.

"கிளம்பலாம் சார்....." என்றபடி அருவிப்பக்கம்
காலெடுத்தான்.

"நான் இனிமே சார் இல்ல சாமி! வாங்கி சாமி, போங்க
சாமின்னு பாமரத்தனமா பேசு. மறந்தும் சார்
வந்துடக்கூடாது" தேவராஜன் மிகக் கடுமையாக
எச்சரித்தார்.

"உம்" கொட்டினான். குட்டிக் குட்டி பாறைகள் வழிநெடுக
அவர்களைத் தடுக்கப் பார்த்தன. தாவி குதித்து வானரம்
போல் அவர்களை துச்சமாக மதித்து ஒரு வெட்ட
வெளிப்பக்கம் வரவும் எதிர்ப்பட்டது அருவி.

சந்திர ஒளியில் வெள்ளிக்குழம்பு சீறிப்பாயும் தினுசில்.....

வெண்பட்டுக் குஞ்சரம் ஒன்று மெல்லிய இழைகள்
காற்றிலாட அசைவது போன்ற வடிவில்.....

உச்சியைப் பார்க்க முடியாதபடி சீராக நேர்க்கோடாய்
திபுத்திபு ஷஎன்று கொப்பளித்துக் கொட்டும் அந்த நீர் அருவி
மனசை ஒருவாறு வாரியது.

"கணேஷ்... வாட் எ பியூட்டிஃபுல் ஃபால்ஸ்" என்று
தேவராஜன் புருவம் வளைய வியந்தார்.

"சார்! சார் சாமி அருவியில் சித்தர் குளிக்கிறாரா பாருங்க...."
கணேஷ் விஷயத்தோடு பேசியதைத் தொடர்ந்து இருவர்
விழிகளும் அருவிக்கு கீழே உள்ள பரப்பை பார்த்தன

என்ன ஒரு அதிசயம்.

அருவிச்சாரல் பட்டுத் தெறிக்கும் இடத்தில் ஒற்றைக்
காலில் ஆடாமல் அசையாமல் தென்பட்டுக்
கொண்டிருந்தது அந்த சித்தர் உருவம்!"

"கணேஷ்! அதோ சித்தர்!" மெல்ல அதிர்ந்து இரண்டரை

மாத்திரை சப்தத்தில் காதோரம் கத்தினார் தேவராஜன்.

"எக்ஸாட்லி சார்.... பக்கத்துல போய்ப் பார்க்கலாமா?"
கணேஷ் கேட்டான்.

"பொறு! அரவமில்லாம பக்கமா போகணும். அவர்
உபாசனையை கலைக்க கூடாது. குலைச்சா பொதுவுல
எந்த ஒரு சித்தருக்கும் கோபம் புடைச்சிகிட்டு வரும்."

அவனை எச்சரித்தது தேவராஜின் உதடுகள்.

"சார்! எப்படி சார் இது சாத்தியம். ஆடாம அசையாம
நீர்த்தாரை விழற ஒரு இடத்துல ஒரு மனிதர் இந்த
அரத்தராததியில் இப்படி நிக்க முடியமா? நம்மளை குளிர்
கொன்னுக்கிட்டிருக்கே... இவரை ஒண்ணும் பண்ணாதா?"

"சிம்பிளா கேள்வியைக் கேட்டுட்டே. பதிலை பெரிய
அளவுல சொன்னாதான். உனக்குப் புரியும். சித்தர்கள்
உடம்பை ஜெயிச்சவங்க. கோரக்கர்னு ஒரு சித்தர்.... இவர்
உடம்பை யாராலும் கத்தியால குத்தி காயப்படுத்த
முடியாது. கத்தியால குத்தினா குத்தப்பட்ட இடம் உடனே
ஒண்ணு சேர்ந்துடும். இது உனக்கு சொல்லப்பட்ட ஒரு சின்ன
உதாரணம். இந்த மாதிரி ஆயிரம் ஆயிரம் அதிசயங்கள்
சித்தர்கள் பின்னணியில் உண்டு. இப்ப நம்ம வேலை அதை
ஆராயறது இல்லை. இந்த சித்தர்கிட்ட எப்படியாவது
சேருவதுதான்."

"எதுக்கு சார் சேரணும்?"

"முட்டாள் எந்த ஒரு சித்தரும் தனது சிஷ்யர்கள் திவிர
யாருக்கும் உபதேசமோ, மந்திர உபதேசமோ,
வித்தைகளையோ கற்றுத்தற மாட்டங்க. உனக்கு தங்கம்
மட்டும் வேணுமா? இல்லை அந்த ரசவாத வித்தையின்
ரகசியமே வேணுமா?"

"இரண்டும்தான் சார்"

"சார் இல்ல, சாமி. அவர் எதுக்கப் பேசும்போது இப்படி பேசி
நம்ம காரியத்தை கெடுத்துடாதே. பேசாம வா...."

மெல்ல மெல்ல காலெடுத்து அருவிச் சாரலை நெருங்கினார். ஊசியாய் உடம்பை தைக்கும் நீர் சாரலில் ஒரு வகை மூலிகை மணம். அண்ணாந்தபோது சந்திரன் தெரிந்தான். அற்புதமாய் இருந்தது பார்ப்பதற்கு. அப்படியே தலையைச் சரித்தபோது அந்த சித்தருக்கு மிக சமீபம் வரை வந்துவிட்டது தெரிந்தது. அதே சமயம் "ஹோ"வென்ற அந்த அருவி இரைச்சலை நுணுக்கிப் பிளந்தபடி ஒரு சதங்கைச் சப்தம் கேட்கத் தொடங்கியது!. சட்டென்று இருவரும் ஒரு பாறையின் பின்னால் பதுங்கத் தொடங்கினர். சதங்கையின் சப்தம் பலமாகக் கேட்டது. சற்று தள்ளி தேவராஜம் கணேஷும் வந்த வழியில் பாறை மேல் சதங்கைக்கு காரணமான ஒரு பெண் ஏறி இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். தேவராஜின் விழிகள் அந்த உருவத்தின் மேல் நிலைகுத்தி நிற்க அவர் தொண்டை வறளத் தொடங்கியது.

மிக சமீபமாக வந்துவிட்ட அந்த சலங்கைக்காரி தேவராஜன் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தாள்.

"என்ன சார், வெறிச்சப் போயிட்டங்க?" கணேஷ் பதட்டத்தோடு கேட்டான்.

"கணேஷ்! கொஞ்சம் முந்தி நான் சவமா பார்த்த பொண்ணு இவ!" என்று தேவராஜன் சொல்லவும். கணேஷ் அவரை நெருங்கி கட்டிக் கொண்டான்.

அவள் இருவரையும் கவனிக்காமல் சித்திரை நோக்கி வர ஆரம்பித்தாள்.

16

சித்திரை நெருங்கிவட்ட அந்தப் பெண் அவர் தியானத்திலிருப்பதை பார்த்து சற்று தள்ளி நீர்ச்சாரல் படாத இடமாகப் பார்த்து ஒரு பாறை மேல் போய் அமர்ந்து கொண்டாள்.

தேவராஜனின் தொண்டைக்குழியை கோலிக்குண்டு அடைத்துக் கொண்ட மாதிரி ஒரு வேதனை.

"கணேஷ்.... இவ நான் தூக்குல பிணமா பார்த்த
பெண்ணேதான்! உயிரோட இங்க வந்துருக்கறதை
நினைச்சா ஆச்சரியமாயிருக்கு. அந்தப் பெண்ணோட
ஆவியோன்னு எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு...."

பதுங்கியிருக்கும் இடத்தில் தேவராஜனின் பேச்சு
கணேஷை கலவரத்தில் பிடித்து தள்ளியது.

"என்ன சார் நீங்க.... ஆவி பேய்னு கிட்டு? நீங்கதானே
சொல்வீங்க. அதெல்லாம் பொய்யின்னு"

"ஆனா இப்ப என் கண் எதிரே நான் பார்க்கற நிஜமான
அனுபவம் வேற மாதிரி இருக்கே...."

"சார் நல்லா பார்த்துட்டு சொல்லுங்க! செத்துப்போன
பெண்ணோட அக்கா தங்கையா கூட இவ
இருக்கலாமில்லியா?"

கணேஷ் கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமாக கேட்டான்.

"ஒரு நிமிஷம்.... நீ இங்கேயே இரு. நாம வந்த வழியில
அந்த பலா மரம் வரை போய்ப் பார்த்துட்டு வரேன். பாடி
அங்கயே இருந்தா நீ சொல்றதுதான் நிஜம்."

தேவராஜ் கிளம்ப ஆயத்தமானார்.

"சார் வேண்டாம் சார். எனக்கு பயமா இருக்கு...." கணேஷ்
அலறினான். "ஸ்டுப்பிட்! அஞ்சு நிமிஷத்துல வந்துடறேன்.
இந்த மாதிரி விஷயத்துல தும்பை விட்டுட்டு வாலெப்
பிடிக்கக் கூடாது. ஆரம்பத்துல இருந்தே சரியா
இருக்கணும்."

"சார்... இவ பேயாவே இருந்துட்டுப் போகட்டும்
நமக்கென்ன?" நாம பார்க்க வந்தது சித்தரை. நீங்க அந்தப்
பக்கம் போன வேளையா பார்த்து அவர் தியானம் கலைஞ்சு
திரும்பினா நான் என்ன பண்ணட்டும்?"

கணேஷ் சந்தேகத்தைக் கிளப்பின அந்த வினாடிளில்
நீர்த்தாரைகளுக்கு மத்தியில் சித்தரின் உடலில் லேசான
அசைவு.....

அதை தேவராஜன் கவனித்துவிட்டு இரையைப் பார்த்த
புலியைப் போல உன்னிப்பானார்.

அந்தப் பெண்ணும் கவனித்தவிட்டு நிமிரத் தொடங்கினாள்.

சித்தர் தூக்கியிருந்த ஒற்றைக்காலை இறக்கத்
தொடங்கியிருந்தார்.

நீர்த்தாரைகளுக்கு நடுவில் முகத்தை அண்ணாந்து
தடதடவென்று சாரலை முகத்தில் வாங்கி சிலாகித்தார்.
சடாமுடிகள் நீரில் ஊறிப் பருத்திருந்தன.

மெல்ல நீர்த்தாரையை விட்டு வெளிப்பட்டார்.

அந்த அருவி நீரின் சொட்டுகள் அவர் உடலில் வற்றத்
தொடங்கின. வீசும் காற்று அந்த முதிய தேகத்தை உலர்த்த
தொடங்கியது.

திடுமென்று அவர் காதை சலங்கை சப்தம் சுண்டி இழுத்தது.
சப்தம் வந்த பக்கம் திரும்பினார்.

அந்தப் பெண்!

"கும்புடுறேன் சாமி!" என்று கைகூப்பத்
தொடங்கியிருந்தாள்.

"வா பொன்னியம்மா....." சித்தரிடம் இதமான அங்கீகரிப்பு.
அவள் சிரித்தாள். நிர்வாணமாக ஒரு மனிதர் எதிரே
நிற்பதால் துளியும் பாதிக்கப்படாத மாதிரி தோன்றினாள்.

"வந்து ரொம்ப நேரமாச்சா?" சித்தர் கேட்டார்.

"இல்ல இப்பதான் வந்தேன் சாமி. இன்னிக்கு நீங்க
கற்றுக்கொடுத்த மரண உபாசனையை செஞ்சு பார்த்தேன்"
என்றார்.

சித்தரின் புருவத்தில் ஆச்சரியம் வளைவைப் பின்னியது.

"பலே...." என்றான் உதடுகள் தேவராஜனும் கணேஷும்
கூர்மையாகக் கவனித்த தொடங்கியிருந்தனர்.

"மரண உபாசனை ரொம்ப கஷ்டமான விஷயமாச்சே. மூச்சுப் பயிற்சி மட்டும் அதுக்கு போதாதே?" சித்தர் கேட்கவும் அவள் சிரித்தாள்.

"கம்பக முறை உனக்கு பழகிடிச்சா?" கேட்டார்.

"பூரகம். கும்பகம், ரேசம்கள பிராணயாம பயிற்சியோட மூன்று நிலைகளும் பழகிடிச்சங்க சாமி.

பிராணயாமாத்தின்போது சூரிய சந்திர கலைகளில் பிராணன் போனால் 'பிருதிவி, அப்பு, தேயு வாயுங்கற நான்கு தத்துவங்களும் விலகி பிராணன் ஆகாய தத்துவத்தை அடையும். அப்பொழுது சுவாசம் தானாக குறையும்னு நீங்க சொன்னது எவ்வளவு பெரிய உண்மைங்கறது எனக்கு நல்லா புரிஞ்சிடுச்சு

சாதாரண மனுஷங்களுக்கு எட்டு அங்குலம் உள்ள போற காற்று பன்னெண்டு அங்குலம் வெளிப்படும்னு சொல்லியிருக்கீங்க. இந்த பன்னெண்டு அங்குலத்தில் பதினொரு அங்குலத்தை குறைச்சு ஒரு அங்குல காற்றை மட்டும் இன்னிக்கு வெளியே விட்டேன். எனது ஆன்மாவை என்னால பார்க்க முடிஞ்சது."

சித்தர் அதைக் கேட்டு உற்சாகமாய் சிரித்தார்

"பலே? பொன்னியம்மா! ஒரு மலைஜாதிப் பெண்ணான நீ இவ்வளவு பெரிய சாதகங்களைப் பண்பை நினைச்சா ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு. மரணத்தை ஜெயிச்சு பெரு வாழ்வு வாழணும். நீ. ஆமா, மரண உபாசனையை எப்படிப் பண்ணினே?"

-ஆர்வத்தோடு கேட்டார்.

"மூச்சை அடக்கி உட்கார்ந்து பார்த்தேன். ஏழு அங்குலம் சுவாசத்தைக்கூட கட்டுப்படுத்த முடியலை. பேசாம தூக்கு தொங்கிட்டேன்.

அதைக் கேட்டு சித்தர் அதிர்ந்தார்.

"பைத்தியக்காரி, பிராணன் என்ன மரக்கிளையா இழுக்கற

இழுப்புக்கு வளைஞ்சு கொடுக்க. அப்படிச் செய்ய கூடாது. சுவாசம் சட்டுன்னு நின்னா மரணம் நிச்சயம்.

சுவாசம் உள்ளிழுப்பதும் குறையணும். வேளிய விடுறதும் குறையணும். படிபடியா சுவாசிக்கிற அளவைக் குறைச்சா வெளிய விடற அசுத்த காற்றின் அளவு தானா குறையும்.

சுவாச அளவுதான் குறையணும். சுவாசமே குறையக்கூடாது தூக்குல தொங்கினா குரல்வளையே பாதிக்கப்படும். சுவர் இருந்தாதான் சித்திரம் வரைய முடியும். இனிமே இப்படிச் செய்யாதே!"

அதட்டினார். அருவியிலிருந்து கேட்ட தேவராஜனுக்கு விதிர்ப்பு பெருகத் தொடங்கியிருந்தது. கணேஷ் மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டான்.

"சார், என்ன சார்..... புரியாத பாஷைல பேசற மாதிரி பிராணாயாமம். சூரியகலை, சந்திரகலைன்னு என்னென்னமோ பேசறாங்க. எனக்கு ஒண்ணும் புரியலை சார்!": என்றான்.

"கணேஷ்.... கொஞ்சம் சும்மா இரு. இவங்க பேசற விஷயங்கள் ரொம்ப அபூர்வமான விஷயங்கள் நாம பார்த்த இந்த பெண் தூக்குல பிணமா தொங்கினதும் இங்க உயிரோட நின்னு பேசறதும் எல்லாமே தூக்கி அடிக்கிற நிஜங்கள். இந்த சித்தர் சாதாரண சித்துவேலை சித்தர் இல்ல.

திருமூலர், போகர், அகத்தியர், சிவ வாக்கியர்னு நான் புத்தகங்கள்ல படிச்சிருக்கற புராண இதிகாச கால மனிதர்களுக்கு சமமானவர். ஒரு தற்குறிப் பெண்ணுக்கே இவருக்கு எவ்வளவு தெரிஞ்சிருக்கணும்?"

தேவராஜ் பெருமூச்சு விட்டார். அவர்கள் நடக்கத் தொடங்கியிருந்தனர். முக்கிய விஷயம் ஒன்றைப் பேசத் தொடங்கியிருந்தனர்.

"பொன்னி..... நான் கேட்ட அந்த மூலிகைச் செடியை எங்கயாவது பாத்தியா?" நடக்கும்போது சித்தர் கேட்டார்.

"இல்ல சாமி.... என் கண்ணுல படலை. நானும் தோடாத நாள் இல்ல...."

"இந்த மலைல அந்த ஒரு மூலிகைச் செடிட மட்டும் எங்க இருக்குன்னே தெரியலை. நானும் வாயு சஞ்சாரியாக வனம்பூரா சுத்திப் பார்த்துட்டேன் வாசனையால உணரக் கூடிய செடியல்ல அது."

"தெரியும் கத்தரிப்பூ மாதிரி இளநீல நிறத்துல தண்டுகளும் இலைகளும் இருக்க அந்த செடிக்குப் பக்கத்துலதான் பொன்வண்டுகள் கூடுகட்டும்னு சொல்லியிருக்கீங்க."

"அது மட்டுமில்லை... இந்த செடிக்கு பன்னண்டு அங்குலத்துக்கு கீழேயே நீர் ஊற்று இருக்கும். இன்னும் சொல்றேன் கேள், அந்த நீர் ஊற்றுக்கு பன்னண்டு அங்குலம் கீழே கரிசல்மண் போல் பூமிப்பரப்பு கறுத்திருக்கும். அந்த கரிசல்மண் பரப்புக்குப் பன்னண்டு பாகம் கீழே விபூதிபோல மண் தட்டுப்படும். ஆந்த மண்ணுல சொத்தை விதைகூட முளை விடும்."

அந்த மண்ணை உச்ச உஷ்ணத்துல சுட்டுப் பொடியாக்கி அதுல கற்பூரவல்லிச் சாறும் கரிசாலாங்கண்ணி சாறும் கலக்க. தீராத கபத்துக்கு அது மகா மருந்தாயிடும்."

"சாமி! நீங்க சொல்ற இந்த இயற்கை முறைகளை எழுதி வெச்சிருக்கீங்களா?" அந்தப் பெண் கேட்க வேண்டிய கேள்வியைக் கேட்டாள்.

"எதுக்கு எழுதி வைக்கணும்?" அவர் திருப்பி கேட்டார்.

"வியாதியால தினம் சாகிற எவ்வளவோ பேருக்கு இதெல்லாம் பெரிய அளவுல உதவி செய்யாதா?"

"செய்யயும்தான். ஆனா, அந்த உதவியைச் செய்ய இஷ்டமில்லை. இன்னிக்கு பிறக்கிற ஒவ்வொரு உயிரும் மோகத்தோட வெளிப்பாடுகள்தான்."

இந்த பூமி யோக ராஜ்ஜியமா இருந்தது ஒரு காலத்துல. இப்ப மோக ராஜ்ஜியமாயிடிச்சு. மோகம் பெருகினா பாபம் பெருகும். பாபம் பெருகினா ரோகம் பெருகும். இந்த

பாவரோகத்துக்கு நான் உதவி செய்ய மாட்டேன்."

"உணர்ச்சிகளை அடக்கி ஆற்ற நீங்க இப்படிப் கோப்பட்டு சராசரி மனுஷர் மாதிரி பேசலாமா?" அவள் திரும்பி கேட்டாள்.

"என் யோக வாழ்க்கையில் நான் எவ்வளவோ பார்த்துட்டேன். கூடுவிட்டு கூடு பாயவும். இந்த கோபத்தை அடக்கவும் என்னால முடியலை. ஏனோ இந்த உலகமும் மனிதர்களும் எனக்குப் பிடிக்காமலே போயிட்டாங்க. ஆசையுள்ள எந்த மனிதர்களும் எனக்குப் பிடிக்காமலே போயிட்டாங்க. ஒரு தூக்கு தங்கத்தை உனக்கு தந்தேன் நான் துச்சமா அதைப் பார்த்தே! அதனாலதான் எனக்கு உன்னைப் பிடிச்சுப்போச்சு.

அத்தோட உனக்கு கற்பூர புத்தி, கைரேகை பார்க்க சொல்லிக் கொடுத்தேன். முகஜோசியமும் சொல்லித் தந்தேன். ஒவ்வொண்ணையையும் கற்பூரம் மாதிரி பிடிச்சு கத்துக்கிட்டே, மூலிகை வைத்தியமும் சொல்லித் தரேன். நீ உன் விருப்பம் போல் இந்த மனுஷ சமூகத்துக்கு உதவி செய்."

"நல்லமது சாமி! நீங்க கேட்ட மூலிகை எதுக்கு? அதை நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?" அவள் கேள்வி கேட்ட சமயம் அவர் நிலாவைப் பார்க்க அண்ணாந்தார்.

சூழ்நிலையின் பட்சி ஜாலத்தில் ஒரு சில வினாடி கலந்தார்.

வீசும் காற்றின் அடர்ந்த ஈரத்தை ரசித்து சிலாகித்தார்.

பின்னர் வாய் திறந்தார்.

"அந்த ஒரு மூலிகை மட்டும் கிடைச்சுட்டா போதும்.... நான் இருபது வயசு இளமைக் காலத்துக்கு திரும்பிடுவேன். பருவத்துல உன்னத பருவம் வாலிபம். அது எனக்கு திரும்ப கிடைச்சிடும்!"

அவர் பதில் அவளை ஆச்சரியத்தில் அழுக்கிய அதே சமயம் பின்னால் யாரோ வருவது போன்ற அரவம் அவள் கவனத்தில் பதியத் தொடங்கியது.

சித்தரும் அதை உணர்ந்த மாதிரி திரும்பி பார்த்தார்.

கைகளைக் கூப்பிய நிலையில் கணேஷும் தேவராஜனும் தென்பட்டனர்!

அவர்களைப் பார்த்து சித்தரும் பொன்னியம்மாள் என்னும் அவளும் இலேசாய் அதிர, தேவராஜன் துளியும் யோசிக்கமால் "நமஸ்காரம் சுவாமி" என்றபடி சித்தரின் காலில் விழுந்தார்.

ஏனோ கணேஷ் அவ்வாறு செய்யாமல் நின்று கொண்டே இருந்தான்.

இருவரையும் பார்த்து வெறிக்கத் தொடங்கினார் சித்தர் இனம்புரியாத கோபமும் அதிர்ச்சியும் அவருக்குள் ஊற்றெடுக்கத் தொடங்கின.

தனது சஞ்சாரத்தை எப்படியோ உணர்ந்தும், கள்ளத்தளமாக அவர்கள் பின்தொடரவும் செய்ததாக அவர் உணர்ந்தபோது விலா எலும்பில் ஊசி ஏறிய மாதிரி ஒரு வேதனை அவருக்குள் ஏற்பட்டது.

இதுபோல் கோபம் வந்தால் அத விபரீதத்தில் அல்லவா முடியும்? பொன்னியம்மாள் அதைப் புரிந்துகொண்டது போல் நடுங்கத் தொடங்கினாள்.

17

சித்தரின் கோபம் முற்றி வெடிக்கும் முன் எதையாவது செய்தாக வேண்டும்?

யோசித்த பொன்னியம்மாள். சட்டென்று தேவ ராஜனையும் கணேஷையும் பார்த்து "வாங்க வாங்க.... நான் உங்களை அப்பவே வரச் சொன்னேனே?" என்றாள்.

பொன்னியம்மாளின் சமயோசிதம் தேவராஜனுக்கு தெம்பைத் தந்தது. சித்தருக்கோ குழப்பத்தை உண்டு பண்ணியது.

"யார் பொன்னி இவங்க?" கேட்டார்.

"எங்க சாதி ஆளுங்க சாமி! உங்க தரிசனத்துக்காக தவமிருக்கறவங்க...."

"என் அனுமதியில்லாம யாரையும் நீ அழைச்சு வரக்கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்கேன்ல?"

"மன்னிக்கணும் சாமி! ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் வரச்சொல்லி விட்டேன்."

"சரி... சுரி... என்னைப் பார்த்தாச்சுல்ல. கிளம்பச் சொல்லு!"

என்றவர், வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தார். இதுதான் சாக்கு என்று பொன்னியம்மாள் அவர்களை நெருங்கினாள்.

"யாருங்க நீங்க.... இங்க எங்க வந்தீங்க?" கேட்டாள்.

‘நாங்க சேர்வராயன் மலையைச் சேர்ந்தவங்க. புனுகுப் பூனையைத் தேடி இங்க வந்தோம். வந்த இடத்துல அருவியில் குளிக்கவும் வந்தோம் அப்படியே அசந்து படுத்துவிட்டோம். விழிச்சுப் பார்த்தா நீங்க. உங்களைத் தொடர்ந்து நடந்தா அப்படியே அறப்பள்ளிவரர் கோயிலுக்கு போயிடலாம்னு தோணிச்சு. அதான் சிளம்பி வந்தோம்..."

தேவராஜன் மிகச் சமயோசிதமாக அளந்து விட்டார். அவள் சற்றே வாய் பிளந்தாள். கணேஷ் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

"அப்படியா சேதி? சாமியார் உங்களை தப்பா புரிஞ்சுகிட்டு சபிக்கப் பார்த்தாரு. நீங்க யாரா இருந்தாலும் சரின்னு நான்தான் அவர் கோபப்படாதபடி தடுக்க உங்களைத் தெரிஞ்சு மாதிரி காட்டினேன். இந்த சாமியார் ரொம்ப அபூர்வமானவர். ஆனா, பயங்கர கோபக்காரர் பாரத்தீங்கள்ல...." என்றாள் பொன்னியம்மாள்.

"இவர் கோபம் எங்களை என்ன செஞ்சிடும்? இது திரேதா யுகமாக இல்லா துவாபர யுகமா? சாபபெமல்லாம பலிக்க....?"

மெல்ல கணேஷ் பேசத் தொடங்கினான்.

"இவர் கோபம் என்ன பண்ணுமா? தலைமுடியைப் பிடங்கி உங்கமேல போட்டா அது பட்ட இருபத்து நாலு மணி நேரத்துல உங்க உடம்பு உறப்புல ஏதாவது ஒண்ணு நொறுங்கி மாசக்கணக்குலே நீங்க படுக்கையில் கிடைக்கும் படியாயிடும். இல்லேன்னா, ஏதாவது விஷ உயரிகளை அடிச்சுடும். அனுபவிக்கத் தாயரா?"

கேட்டுவிட்டு திரும்பிப் பார்த்தாள் பொன்னியம்மாள். சித்தர் நெடுந்தூரம் போய்விட்டிருந்தார்.

"ஐய்யய்யோ! சாமி கோபிச்சுக்கிட்டு ரொம்ப தூரம் போயிட்டார். அவருக்கு மனுஷங்கன்னாலே அலர்ஜி ஏதோ அதிசயமா என்னை நேகிக்கறாரு. நல்லது? நீங்க தப்பிச்சுக்குங்க. நான் வர்றேன்....." என்று பொன்னியம்மாள் சலங்கை குலுங்க ஓடத் தொடங்கினாள்.

கணேஷ் பதிறிப் போனான்.

"சார்.... என்ன சார் இது! அவரை கிட்டக்கப் பார்த்தும் நழுவ விட்டுட்டோம். இப்ப என்ன பணறது?"

"கவலைப்படாதே, அவர் விரும்பி அந்த பெண்கிட்ட கேட்ட மூலிகைச் செடி நமக்கு கை கொடுக்கப் போறதை நீ பார்க்கப் போறே... பேசாமே என் பின்னால வா...."

பதில் சொல்லிவிட்டு வேகமாக பொன்னியம்மாளை பின் தொடர்ந்தார். மணி சுமார் மூன்று இருக்கும் என்று மனது சொன்னது.

நிறைய மின்மினிப் பூச்சிகள் கூட்டம் கூட்டமாக அவர்களைக் கடந்து சென்றன.

"இந்த குளிருக்கு மின்மினிப்பூச்சி பறக்கறது ரொம்ப ஆச்சரியமான விஷயம் கணேஷ்! பக்கத்துல எங்கியோ உஷ்ணமான சூழ்நிலை இருக்கு...." என்றபடி வேகமாக நடந்து வருபவரை ஒரு கட்டத்தில் பொன்னியம்மாள் பார்த்துவிட்டு பம்மி நின்றாள்.

"ஏய். நீங்க.... எதுக்காகப் பின்னாலேயே வர்றிங்க?"
சிணுங்கலாகக் கேட்டாள்.

"நீ எதுக்கு அவர் பின்னால போறே..."

"அதை நான் எதுக்கு உங்களுக்கு சொல்லணும்?"

"நாங்களும் எதுக்கு உன்கிட்ட சொல்லணும்?"

"சொல்லாதீங்க... நீங்களே அவர்கிட்ட மோதி அனுபவிச்சு தெரிஞ்சுக்குங்க...."

கோபமாக சலித்தவளை தேவராஜன் ஆறுதலாகப் பார்த்து பேசினார்.

"கோபப்படாதம்மா... அவர் தேடிக்கிட்டிருக்கிற மூலிகைச் செடி எங்க இருக்குன்னு எனக்குத் தெரியும். அதை அவர்கிட்ட சொல்ல ஆசைப்படறேன்."

"என்கிட்ட சொல்லுங்க. நான் சொல்லிடறேன்."

"நாங்க அவர்கிட்டதான் சொல்வோம்."

தேவராஜனும் பொன்னியம்மாளும் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்ட சமயம், பக்கமாய் ஓர் உருவம் வந்த நிற்கும் அரவம்.

நிமிர்ந்தவர்களுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

சித்தர்தான்.

தேவராஜன் உடனேயே சுதாரித்தார்.

"நமஸ்காரம் சுவாமி! எங்களைப் பார்த்து கோபிக்காதிங்க, நாங்க சாதாரண மனுஷங்க. ஆசைக்குள் மூழ்கி அவதிப்படற ஜென்மங்க. நாங்க செஞ்ச புண்ணியம் உங்களை பார்த்தது. உங்க பேச்சுல நீங்க ஒரு மூலிகைச் செடியை தேடிக்கிட்டு இருக்கிறது தெரிய வந்தது. கத்திரிப்பூ மாதிரி இளநீல நிறத்துல தண்டுகளும் இளைகளும் உள்ள அந்த மூலிகைச் செடி எங்க இருக்குன்னு எனக்குத் தெரியும் சாமி...."

சுதாரித்த நிமிஷமே சட்டென்று விஷயத்துக்கு வந்து
சித்தரின் மனத்தில் நங்கூரம் பாய்ச்சிய தேவராஜனை
கணேஷ பிரமிப்போடு பார்த்தான்.

"நீங்க யார்?" சித்தரிடமிருந்து எதிர் வினா சப்தமின்றி
கிளம்பியது.

"நாங்க சேர்வராயன் மலையைச் சேர்ந்த மலைக்குடிகள்.
புனுகுப் பூனை தேடி கொல்லிமலை வந்தோம். வந்த
இடத்துலதான் உங்க தரிசமனம் கிடைச்சது"

"புனுகுப்பூனை உங்களுக்கு எதுக்கு?"

"மருந்துக்குத்தான். நாங்க நாகரிக மருத்துவத்துல
நம்பிக்கையில்லாதவங்க. சித்த வைத்தியம்தான்
எங்களுக்கு பிடிச்ச வைத்தியமே..."

-மெல்ல பேச்சில் சித்தர் மனதுக்குள் நுழைய தேவராஜன்
முயலுவது தெரிந்தது. அவருக்கும் அந்த பதில்
பிடித்திருந்தது.

"உங்க பேர்?" கேட்டார்.

"என் பேர் தேவன். இவன் போர் கணேஷன்."

"புனுக்குப்பூனை கிடைச்சதா?"

"இல்ல சாமி."

"நான் சொல்ற இடத்துக்குப் போய் தேடுங்க. கிடைக்கும்."

"நல்லது சாமி."

"ஆமா! அந்த மூலிகைச் செடி எங்க இருக்கு?"

"எங்க சேர்வராயன் மலைல எங்க கிராமம் உள்ள இடத்துல
அனுமன் ஓடைங்கற ஈரப்பதமான இடத்துல..."

"கொண்டு வந்த தர்றிங்களா?"

"நிச்சயமா. நாளைக்கே கொண்டு வந்து தர்றேன்."

"ரொம்ப சந்தோஷம்."

"சாமி... என்னைப் பத்தி கேட்டீங்க. உங்களைப் பத்தி நாங்க கொஞ்சம் தெரிங்கக்கலாமா?"

"என்னைப் பற்றி சொல்ல பெருசா ஒண்ணுமில்லை... யாரும் என்னைப் பற்றி கேட்டதுமில்லை...."

"தப்பா இருந்தா மன்னிச்சுடுங்க...." தேவராஜன் உடம்பைக் குறுக்கிக் கொண்டு பணிவாகப் பேசும் பேச்சு சித்தரை கவ்வி மனக்கதவை தட்டியது. அவர் பதில் சொல்லத் தொடங்கினார்.

"தப்பில்ல... என் பேர் சமுத்திரசாமி. நான் ஒரு போன நூற்றாண்டு பிரஜை. அப்ப வந்த காலராங்கற புது வியாதில அப்பா-அம்மாவை, அக்கா-தங்கையை, தாத்தா-பாட்டியை, என எல்லாத்தையும் பறிகொடுத்த ஒரு பரிதாப ஜென்மம்.. ஒரு அசுத்த வியாதி என் குடம்பத்தையே சூறையிட்ட கொடுமை தாளாம நோயை எதிர்க்கும் நாட்டு வைத்தியனா உருமாற ஆரம்பிச்சேன். யோகம். தியானம்னு அதல ஆழம் போனேன். இப்ப சித்தனா உன் முன்னால நிக்கறேன்."

"சாமி உங்க வயசு...?"

"நூத்தி ஐம்பத்திநாலு?"

கணேஷ் அதை கேட்டு வாயைப் பிளந்தான் "நிஜமாவா?" அவனும் கேட்டான். நிலவொளியில் தெரிந்த அவன் முகத்தை அப்பொழுதுதான் ஆழமாகப் பார்த்தார் சித்தர்.

பொன்னியம்மாள் எதுவும் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

கணேஷிடம் ஊன்றிய சித்தரின் நினைவில் சிவகுருநாதன் முகம் நிழலாதத் தொடங்கியது.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் இதே போல் ஒரு பெளர்ணமி இரவில் தென்பட்ட அதே முகம் போல் அச்சில் வார்த்த மாதிரி தென்பட்ட கணேஷின் முகத்தைப் பார்த்த சித்தர் மனது சலனப்பட்டது.

"இங்க வா...." கணேஷை அருகில் அழைத்தார்.

"உண்மையைச் சொல்... யார் நீ?" என்று கேட்டார் சற்று ரௌத்ரமாக.

"சாமி! இவன் கணேசன் சாமி..." தேவராஜன் குறுக்கே புகுந்தார்.

"அதான் எந்த கணேசன்? இவனுக்கு அப்பா இருக்காரா?" தேவராஜனுக்கு சித்தரின் வினா இலேசாப் புரிந்தது.

"இல்லை" என்றார் சட்டென்று.

"என் மனசுக்குள்ளே நூத்தி ஐம்பது வருஷ சரித்திரம் இருக்கு. ஒவ்வொரு நாள் சம்பவங்களும் எனக்கு மறக்காத பதிவுகள். அந்த பதிவுல ஒரு உருவம்தான் இந்த வலைல திரிஞ்ச ஒரு காக்கி உடுப்பு காவலாளி.

அந்த காவலாளி போலவே இவன் இருக்கான். அவன் எனகிட்ட வந்தப்போ வீசின அதே வியர்வை வாடை இவன் உடம்பில் இருந்தும் வீசுது. இவன் அவன் வாரிசா இருக்கணும்" என்ற சித்தரை தேவராஜன் ஊன்றிப் பார்த்தார்.

"நீங்க சொல்றது நிஜம் சாமி. இவன் அப்பா ஒரு ஃபாரஸ்ட் ஆபீஸர். அநியாயமா இறந்துட்டார். உங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா?"

"தெரியுமாவா? நான்தானே அவரை மரணவாசலுக்குத் துரத்தினவன்!"

சித்தரின் பதிலில் கணேஷ் சிலிர்த்துப் போய் நிமிர், தேவராஜன் அவரிடம் ஆழமாக ஊன்றினார்.

பொன்னியம்மாளும் ஆச்சரியமாக சித்தரைப் பார்த்தாள். நிலா அத்தனை பேரையும் வெறித்துக் கொண்டு சரியத் தொடங்கியிருந்தது.

"சாமி..." கணேஷின் குரல் இடைவெட்டுகிறது அவரும் அவனை நிலவொளியில் கூர்மையோடு ஊன்றுகிறார்.

"மரணவாசலுக்கு துரத்தினேன்னு சொன்னீங்களே... ஏன் சாமி?"

"இது தெரிஞ்சு உனக்கு ஆகப்போறது ஒண்ணுமில்லை..."

"என் அப்பா சாவு எப்படின்னு எனக்குத் தெரிய வேண்டாமா? அவர் சுடப்பட்டு இறந்ததா அம்மா சொன்னாங்களே... நீங்களோ நான்தான் அனுப்பினேன்னு சொல்றீங்க. எது நிஜம்?"

"ரெண்டும்தான்...."

"ரெண்டும்தான்..."

"வாக்குவாதம் செய்யாதே.... ஏதோ விட்டகுறை தொட்ட குறை என்னை நீ பார்த்துட்டே. உன் அப்பாவும் இப்படிதான் ஒளிஞ்சு வந்து என்னைப் பார்த்தான் அதன்பின் ஆசை வயப்பட்டான். அழிஞ்சும் போனான். உனக்கும் அந்த முடிவு வர வேண்டாம்."

"வரட்டும் சாமி.... அப்படி வந்தா நல்லதுதான் அப்பாவுக்கு என்ன... அவர்பாட்டுக்கு அக்காக்களை எனக்கு முன்னால பெத்துப் போட்டுட்டு போயிட்டார். கல்யாண சந்தைல அவங்களை கரை சேர்க்க நான் பாடா படறதுக்கு அப்பா மாறி போயிடறது நல்லதுதானே?"

அவன் கிட்டத்தட்ட விசம்ப, சித்தரை அது என்னனேவா செய்கிறது.

"தங்கம்தானே உன் பிரச்னைக்கு காரணம்?"

சரியாய் பிடித்துக் கேட்கிறார். தேவராஜ் இருவரையும் ஆச்சரியம் குறையாதபடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

"ஆமாம் சாமி..."

"உனக்கு தேவையான அளவு தங்கத்தை நான் தரேன். அவங்க கல்யாணத்தை முடி. பிறகு வா. உனக்கு ஒரு கடமை இருக்கு. அதைச் செய். உன் அப்பா சாவுக்கு எது காரணம்கறதுல இருந்து எல்லாமே உனக்கு அப்ப

தெரிஞ்சிடும்."

அவர் பதில் இருவரையும் ஆச்சரியப்படுத்துகிறது.
அப்பொழுது பக்கமாக அவர் நிற்குமிடத்தில் ஏதோ சலனம்.

திரும்பிப் பார்க்காமலே சித்தர் சொல்கிறார்.

"நாகன் வந்துட்டான்."

குனிந்து பார்த்தபோது தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒரு நல்ல
பாம்பு ஒன்று படம் எடுத்தபடி அனைவரையும் பார்க்கிறது.
குனிந்து கை நீட்டும் சித்தரின் கரங்களில் அது தொற்றிக்
கொள்கிறது.

"இது நாகம்.... மாணிக்க நாகம்! ஆபூர்வமான இந்த
மலைக்காட்டுல வாழற நாகம். இதற்கு ஆயுள் அறபது
வருஷத்தக்கும் மேல். இதுவரை யாரையும் ஒருமுறை
கூட கொத்தியதில்லை. இரை பிடிக்கும்போது கூட இது
யாரையாவது கடிச்ச வெச்சா, பல்லுல அழத்தம் ஏற்பட்டு
விஷப்பை விஷம் கசிய வாய்ப்பிருக்குன்னு இதற்கு
பாலையும் மாமிசத்தக்கு இணையான சில திடீரூபம்
இல்லாத பூச்சிகளையும் கொடுத்து நான் இதை
வளர்க்கறேன்.

இன்னும் சொற்ப காலத்துல இதன் விஷம் திடப்பட்ட
ரத்தினப் பல்லாயிடும். அது எனவசப்பட்ட பிறகுதான்
எனக்கு நித்ய இளமையை அடைய நான் ஆசைப்படுற
மூலிகைச் செடி கிட்டுமோ என்னவோ?"

பேசியபடியே கழுத்தில் மாணிக்க நாகத்தை சிவபிரான்
போல சூட்டிக் கொண்டு நடக்கிறார்.

அவர்கள் பின் தொடர்கின்றனர்!

கை நிறைய தங்கம்.

கணேஷும் தேவராஜும் திகைத்து போகின்றனர்.

"நான் உங்களைப் பிறகு சந்திக்கிறேன்' என்பது போல
பொன்னியம்மாளோட சித்தர் அந்த வனப்பகுதியில்

மறைந்தும் போகிறார்.

வந்த காரியம் கிட்டத்தட்ட ஈடேறிவிட்டது.

ஆனாலும் வேறு காரியங்கள் இருப்பதை நினைக்கையில் மலைப்பாக இருக்கிறாது. நம்பமுடியாதபடி என்னென்னோ நடந்து விட்டது?

இந்த தங்கம்... இந்த மாணிக்க நாகம்... சித்தர் பொன்னியம்மாள்... அவளது மரணப் பயிற்சி எல்லாம் கனவில் வந்து போனதா... இல்லை திடமான நிஜ அனுபவங்களா?

அனைத்துக்கும் விடை சித்தர் சொன்னது போல கல்யாண முனைப்பு காட்டிவிட்டு திரும்பும்போது தெரிய வருமோ? வந்தாக வேண்டாம்.

இல்லாவிட்டால் நிகழ்ந்தவை கனவு என்றாகிவிடும். ஆனால், கையில் கனக்கும் தங்கம் நிஜம் நிஜம் என்கிறதே. எது நிஜம்?

முற்றும்

இந்தக் கதையின் தொடர்ச்சி "மூன்றாவது கண்" நாவலாக வெளிவந்துள்ளது.

Pustaka
Digital Media

<http://www.pustaka.co.in>

மூன்றாவது கண்!

Moondravathu Kan!

Author:

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

Indira Soundarrajan

For more books

<http://www.pustaka.co.in/home/author/indira-soundarajan>

Digital/Electronic Copyright © by Pustaka Digital Media Pvt. Ltd.

All other copyright © by Author.

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

பொருளடக்கம்

[அத்தியாயம் 1](#)

[அத்தியாயம் 2](#)

[அத்தியாயம் 3](#)

[அத்தியாயம் 4](#)

[அத்தியாயம் 5](#)

[அத்தியாயம் 6](#)

[அத்தியாயம் 7](#)

[அத்தியாயம் 8](#)

[அத்தியாயம் 9](#)

[அத்தியாயம் 10](#)

[அத்தியாயம் 11](#)

[அத்தியாயம் 12](#)

[அத்தியாயம் 13](#)

[அத்தியாயம் 14](#)

[அத்தியாயம் 15](#)

[அத்தியாயம் 16](#)

[அத்தியாயம் 17](#)

[அத்தியாயம் 18](#)

இந்தக் கதையின் முன் பாகம் "மாணிக்க நாகம்" நாவலாக வந்துள்ளது...

மூன்றாவது கண்!

1

ஐ ல்லென்று கொல்லி மலை மீது ஏறிக் கொண்டிருந்தது அந்த பேருந்து. உள்ளே கணேஷ்! வாலிப வசியக் காரனாட்டம் உருவம். விண்டோ வழியாக மலையழகை ரசித்துக் கொண்டே வருகிறான்.

அருகிலேயே அவனது மதிப்பிற்குரிய மனிதராக தேவராஜ்.

மெடீரியல் டெக்னாலஜியில் அமெரிக்கா வரை போய்
எம்.எஸ். பட்டம் வாங்கி வந்திருப்பவர். இன்று கணேஷ்
பணிபுரியும் ஃபாசனர்ஸ் கம்பெனியின் அதிகாரி.

அவர் எப்படி இவனோடு...?

கேள்விக்கு பதிலாக அவரே நிமிர்ந்து பார்த்து கேட்கிறார்.

"கணேஷ் இன்னிக்கு நிச்சயமா நாம அந்த சாமியாரை
பார்ப்போம்தானே?"

"நிச்சயம் சார். ஏன் சார் சந்தேகம்...?"

"இல்ல கேட்டேன்..." என்று சொல்லிவிட்டு திரும்ப ஒரு
குட்டிதூக்கம் போட ஆரம்பித்தார்.

கணேஷிற்கு சிரிப்பு வந்தது. கூடவே சற்று கலக்கமும்
ஏற்பட்டது.

இப்படி தேவராஜோடு அவன் மலை ஏறுவது ஒன்றும் முதல்
தடவையில்ல...

போன தடவை வந்தபோது மலை ஜனங்கள். ஒரு
மகாத்மாவாக கருதிப் பேசிய சாமியாரை சந்தித்ததும், அவர்
விக்கித்துப் போகும்படி தனக்கு தங்கம் தந்ததும் ஒரு கனவு
போல தோன்றி மறைகிறது.

தங்கம் செய்யத் தெரிந்த சித்தர் அவர்...

ரசவாத ரகசியமறிந்த மகாத்மா...

மலைக்காட்டில் நூற்றி இருபது வருடங்களாக சலிப்பே
இல்லாமல் சுற்றி வருபவர்.

கழுத்தில் சதா ஒரு மாணிக்க நாகம் பிணைந்தபடி
இருக்கும்' என்று பலர் சொன்னதும் மிக்க இளம்
பிராயத்திலேயே இறந்துவிட்டதன் அப்பா டைரியில் எழுதி
வைத்திருந்ததும் அதை அறிந்து அவரை சந்திக்க கடந்த
முறை கிளம்பி வந்ததும் அவன் நினைவில் ஆலவட்டம்
கட்டுகின்றன.

திருட்டுத்தனமாக அருவிக்கரையில்தான் பார்க்க முடிந்தது அவரை.

முதலில் கோபித்துத் தள்ளி விட்டார்.

இருந்தாலும் கூட இருந்த ஒரு பெண் காரணமாகவோ, இல்லை வேறு என்ன காரணமோ அந்த கோபம் சாபமாகவில்லை.

ஆனாலும் கணேஷ் மனதில் அது ஒரு வசந்த மின்னலாகத்தான் படிந்துவிட்டது.

கேள்விப்பட்ட செய்தியில்தான் எத்தனை உண்மை? கூட நிற்கும் பொன்னியம்மாள் என்கிற பெண்ணும் ஒரு மலை ஜாதிக்காரியாக அந்த சாமியாரின் சிஷ்யையாகி அசாத்தியமான ஒரு பெண்ணாகத் தெரிந்தாளே...

நினைத்துப் பார்க்கிறான் கணேஷ். ஊர்ந்தபடி இருக்கிறது பேருந்து. அற்புதமான மலைநாடு. இதமான குளிர் மனதில் பிரமிப்பூட்டும் நினைப்புகள்.

அதை எவ்வளவுதான் அடக்கினாலும் எகிறிக் கொண்டு அந்த மலையில் ஃபாரஸ்டராக வாழ்ந்து திரிந்து பின் சில சமூக விரோதிகளால் கொல்லப்பட்ட அவனது அப்பா சிவகுருநாதன் பற்றியும் நினைத்துப் பார்க்கிறது.

ஒரு வகையில் இது மனதை மயக்கும் மலை மட்டுமல்ல... மனதை பிசையும் மலையும்கூட...

அப்பா சிவகுருநாதன்... ஒரு வித்தியாசமான மனிதர். இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பே இந்த மலைச்சாமியாரை பார்த்து பேசி தங்கம் தங்கம் என்று அரற்றியவர்.

அதற்கு பின் அவர் உயிரோடு திரும்பவேயில்லை. சாமியாரை சந்தித்த அதே நாளில் அவர் டைரி எழுதி முடித்த நிலையில் திரும்ப காட்டுப் பக்கம் சுற்றி வந்த போது சில சமூக விரோதிகள் ஒளிந்திருந்து அவரை சுட்டு வீழ்த்திவிட்டனர்.

சட்டையிலும் அந்த தோட்டா துளையிட்ட துவாரங்கள்
இன்றும் நினைவுப் புள்ளியாக வீட்டில் இருக்கிறதே.

பஸ் ஒடிக் கொண்டேயிருக்கிறது. நினைவு நினைத்துக்
கொண்டேயிருக்கிறது. முக்கியமாக கடந்த சந்திப்பில் அந்த
சாமியார் சொன்னதில் போய் நிலை கொள்கிறது அது.

"உன் அப்பா சாவை நோக்கி போறத நான் உணர்ந்தேன்.
ஆனா தடுக்கலை போகட்டும்னு விட்டுட்டேன்" என்றார்.

எப்படி விட மனது வந்தது அவருக்கு... விடை தெரிய
வேண்டிய ஒரு கேள்வியாக கணைவை இறுக்குகிறது அது.

அப்படியே தங்கமும் தந்து, 'போய் உன் குடும்பச் சிக்கலை
தீர்த்துவிட்டு வா...' என்றாரே எப்படி? ரசவாதம் தெரியுமோ?
ரசவாதம் நிஜமோ?

கேள்வி ஊஞ்சலில் ஆடத் தொடங்குகிறான். எல்லாம்
அவரை இன்று பார்த்தால்- பேசினால் புலப்பட்டு விடுமோ?

நீ திரும்பிவா... உனக்கு ஒரு முக்கிய வேலை இருக்கிறது
என்றும் சொன்னாரே... அப்பொழுது அந்த பெண்
மலைஜாதிக்காரி பொன்னியம்மாளோ கன்னியம்மாளோ
முறைத்துப் பார்த்தாளே... இதற்கெல்லாம் அர்த்தம்
என்னவாக இருக்கும்?

பழைய நினைவுகளில் மூழ்கி நடந்தவைகளை நினைத்து
கலங்கியும் சிலிர்த்தும் அந்த மலைத் தலத்தை
பார்த்தபடியே சிலிர்த்தபடி வந்து கொண்டிருக்கும்
கணைவை ஒரிடத்தில் பஸ்ஸை நிறுத்தி கண்டக்டர் கத்தி
இறக்கினார்.

"ஓடம்பள்ளம்... ஓடம்பள்ளம்..." -சப்தம் கணைவை
மட்டுமல்ல, தேவராஜையும் சேர்த்து இறக்கிவிட்டது.

அங்கிருந்து குறுக்கில் ஒரு ஒற்றையடிப்பாதை. அதில்
நடந்தால் அந்த மலையின் பிரதான அருவி வரும்.
அருவியா அது... சொர்க்கம்... சொர்க்கம். அங்குதான் போன
முறை அந்த மர்மச் சாமியாரை சந்தித்தான்.

இன்றும்...

கணேஷின் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. அருவியில் ஒற்றைக்காலில் நின்றபடி துளியும் சலனம், சங்கடம், அசைவுகள் ஏதுமின்றி யோக நிலையில் குளித்துக் கொண்டிருந்தார் சாமியார். இருவர் வருவதைப் பார்த்து குளியல் நீங்கி கரைக்கு வந்தார்.

'சொன்னபடியே வந்துட்டிங்களே... அவரிடம் இதமான வரவேற்பு கூடவே கணேஷைப் பார்ப்பவர், "வரும்போது பஸ்ஸுல உன் அப்பா நினைப்பு அதிகமா இருந்ததா?" என்றும் கேட்டுவிட்டு கண் சிமிட்டுகிறார். கணேஷ் மிட்டுவிழுங்க, "குறிப்பா நான் உன் அப்பா சாகப் போறது தெரிஞ்சும்துக்காம ஏன் விட்டேங்கற கேள்வி பிரதானமாக இருக்குமே?" என்று அவர் கேட்க, கணேஷாம் ஆமோதிப்பாய் தலை அசைக்க, சலங்கை சப்தம் ஊடுருவியது.

திரும்பினால் அந்த மலை ஜாதிக்காரி பொன்னியம்மாள். அவர்களைப் போலவே அவரை சந்திக்க விரும்பி அங்கு வந்தவள், அந்த சித்த சாமியாரைப் பார்த்து கைகூப்பி வணங்க, அவர் அவளை ஆசீர்வதிப்பது போல கையை அசைத்துவிட்டு மெல்லத் திரும்பச் சொன்னார்.

"நான் மனசு வைச்சிருந்தா உன் அப்பாவை அன்னிக்கு காப்பாத்தியிருக்கலாம். ஆனா, ஏனோ செய்ய மனசு வரலே. அதுக்கு பரிகாரமா உனக்கு சில உதவி செய்ய விரும்பறேன். கூடவே நீயும் எனக்கு சில காரியம் பண்ணணும்.." என்று அவர் கூறக் கூற கணேஷின் கண்கள் கலங்கிப் போயின.

2

தான் மனது வைத்திருந்தால் சிவகுருநாதனை அன்று காப்பாற்றியிருக்க முடியும் என்று சித்தர் சொன்ன சொல் கணேஷை பிடித்து ஓர் உலுக்கு உலுக்கியது.

'சித்தர் மனது வைக்காமல் விட்டதால் அப்பா இறந்து

போனாரா?' மனக்கேள்வியுடன் அவன் முன் நிமிர்ந்தான்.

"சாமி... என் அப்பா சாவைப் பற்றின எதையும் என்கிட்ட மறைக்காதீங்க. என் மனசை நெடுநாளா தடைஞ்சுகிட்டிருக்கிற ஒரு விஷயம் அது. என் அப்பா -வுல மர்மம் இருக்கறதாகூட நான் நினைக்கறதுண்டு. இப்ப நீங்க என்னடான்னா, நான் மனசு வைச்சிருந்தா அன்னிக்கு காப்பாத்திருக்கலாம்னு சொல்றது எனக்கு ஆச்சரியம் தருது. எங்க அப்பா எப்படிச் செத்தார்? நீங்க ஏன் -ன் அப்பாவை தெரிஞ்சே சாகவிட்டீங்க?"

"கணேசா... பதட்டப்படாதே. சாமி எல்லாத்தையும் சொல்வார்" என்று செல்வராஜன் சித்தரை நோக்கி திரும்பினார்.

விசாலமான நிலப்பரப்பின்மேல் பெயர் தெரியாத மரம் செடி கொடிகளுக்கு நடுவில் சந்திர வாரிதியில் சித்தர் நிலவை நோக்கியபடி உதடுகளைப் பிரித்தார்.

"எனக்கு நகரத்து மனுஷங்கன்னாலே பிடிக்காது. அதுலயும் பொன், பொருள் புகழுக்கு ஆசைப்படற மனுஷங்களை கண்டால் கட்டோடு பிடிக்காது. உன் அப்பா ஆசையோட ஏகபோக பிரதிநிதியாகத்தான் என் முன்னே தென்பட்டார். அதனால் வெறுத்தேன். 'நான்' எனும் அகங்காரமும் உங்கப்பாகிட்ட அதிகம் இருந்தது."

சித்தர் பேசப் பேச அதுவரை தனக்கு அதில் சம்பந்தமில்லை என்பது போல் ஒதுங்கியிருந்த பொன்னியம்மாள் மெல்ல தீர்க்கமடைந்து முழு கவனத்துடன் சித்தரின் பேச்சை கேட்கத் தொடங்கினாள். தேவராஜன் இதை கவனித்தார். அதேசமயம் சித்தர் பேச்சிலும் குறியாக இருந்தார். கணேஷ் மிகக் கூர்மையாக அவர் பேச்சில் லயித்துவிட்டிருந்தான். முக்கியமான ஒரு கேள்வியை இந்தக் கட்டத்தில்தான் கேட்க வேண்டும் போல் தோன்றியது தேவராஜனுக்கு.

"சாமி..." -இடை வெட்டினார். என்ன என்பது போல் பேச்சை நிறுத்திவிட்டுப் பார்த்தார் சித்தர்.

"உங்களைப் பார்த்து தன் ஆசைகளை வெளிப்படுத்த அவர்

என்ன முட்டாளா? நீங்க என்ன காசு பணம் உள்ள தனவானா, இல்ல கன்னி கழியாத அழகான பொண்ணா- ஒரு சாமியாரைப் பார்த்து ஒரு மனுஷர் தன் ஆசைகளை கொட்ட?"

மிக நுட்பமான கேள்வி அது. அது புழுவோடு நீருக்குள் மூழ்கிய தூண்டில் ஊசி போல் சித்தர் மனத்தில் மூழ்கி முதலில் அவரை சிரிக்க விட்டது. பின்னர் சற்று கடுரமாகவே பேச வைத்தது.

"ஆயகலைகள் மொத்தம் அறுபத்துநாலு. இதுல எத்தனை கலை உனக்கு தெரியும்?" சித்தர் எதிர்கேள்வி கேட்டார். தேவராஜனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்ற குழப்பம்.

"இந்த அறுபத்துநாலு கலைக்கு மேலேயும் நிறைய வித்தைகள் உண்டு. அதெல்லாம் என்னன்னே இந்த உலகத்துக்குத் தெரியாது. இந்த உலகத்துக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் சாப்பாடு, தூக்கம். கலயாணம், கேளிக்கை... மனசுக்கு துளியும் மேம்பாட்டை தராத ஏட்டுக்கல்வி. கை கால்கள் அசைச்சுப் பார்க்க முடிஞ்ச ஏதோ ஒரு தொழில்... அவ்வளவுதான்!"

பொன்னியம்மாள் மிகக் கூர்மையாக அவர் பேச்சைக் கேட்பதும், நடுநடுவே சிந்தனை வயப்படுவதுமாய் இருந்தாள். தேவராஜன் அவ்வளவையும் கவனித்தார்.

"நம்மகிட்ட இருக்கிற இந்த உடம்பு ஒரு விலை மதிக்க முடியாத அம்சம். உலகத்துல எந்த ஜீவராசிக்கும் இல்லாத தன்மை - உணரும் தன்மை-பிரபஞ்சத்தை புரிஞ்சுககற தன்மை-அதாவது ஆறாவது அறிவு இந்த உடம்புலதான் இருக்கு. இதைக் கொண்டு சாப்பிடாமலே நாம் உயிர்வாழ முடியும்! இதைக் கொண்டு நீர்மேல தக்கை போல் மிதக்க முடியும் இதைக் கொண்டு ஆகாசம் ஏறி பறக்கமுடியும்! இதைக் கொண்டு கூடு விட்டு கூடு பாயலாம்! நெருப்பை விழுங்கி ஜீரணிக்கலாம். நீர்மேல் நடக்கலாம். நீ தினைப்பதை அறியலாம். மூணு காலத்தையும் உணரலாம்! விதியை எதிர்க்கலாம்..."

-அடுக்கிக்கொண்டே போன சித்தர், இரும்பைக்

தங்கமாக்கலாம் என்கிற ஒன்றை மட்டும், தனக்கு மிகத் தெரிந்த அந்த ஒன்றைப் பற்றி மட்டும் குறிப்பிடவேயில்லை.

பொன்னியம்மாள் அதை சக்கென்று தன் பேச்சில் பிடித்தாள்.

"சாமி. இரும்பைத் தங்கமாக்கலாம்கறதை சொல்ல மறந்துட்டிங்களே?" என்றாள். ஏனோ சித்தர் அவளை வெறித்தார்.

"ரசவாதம் ஒண்ணும் பெரிய வித்தை இல்ல. அது இந்த உலகத்துல கிடைக்கற பொருட்களை, மூலிகைகளை கொண்டு செய்யப்படற ஒரு வினைச்செயல். இதுல மனதோட சாதனை ஒண்ணுமில்லை... ஆனா, இந்த சாதாரண செயல்தான் கணேசன் அப்பாவை நான் வெறுக்க காரணமாச்சு. 'நான் பெரிய குடும்பி. மூணு பெண்ணுக்கு தகப்பன். தங்கம் எனக்கு அவசியத் தேவை'ன்னு சொல்லி என்னை வழிமறிச்சார், இவங்க அப்பா. பழம் எப்பவும் தானா பழுக்கணும். அடிச்ச பழுக்க வைக்கக் கூடாது. அவர் என்கிட்ட அடிச்ச பழுக்க வைக்கற ரகமா நடந்துகிட்டார்."

"சபிக்க நினைச்சேன். ஆனால, அவர் மரண வாசல்ல நிற்கறதை உணர முடிஞ்சது. விதியோட திட்டப்படி அவர் ஆயுட்காலம் இந்த பூஜ்ஜிய ராஜ்ஜியத்துல சில நிமிடங்கள்ல முடியப்போறது தெரிஞ்சது. விதியை எதிர்க்க மதி திடமா இருக்கணும். ஆனா, அவர்கிட்ட அது இல்ல. என் திடத்தைப் பயன்படுத்தி அன்றைய அவர் மரணத்தை நான் தவிர்த்திருக்கலாம். ஏனோ என் கோப உணர்ச்சி அந்த உதவிக்கு இடம் அளிக்கவில்லை. குண்டுகளுக்கு இரையான சப்தம் மட்டும் கேட்டது. இந்த ஆசைக்காரரை ஒரு பேராசைக்காரன் பாவ புண்ணியம் பற்றி சிந்திக்காமல் தீர்த்துக் கட்டிட்டதும் புரிந்தது. இருந்த போதிலும் அந்த வினாடியில் அவர் குடும்பம் நிரக்கதிக்கு ஆளாகிப் போனதை நினைச்சு கொஞ்சம் வருத்தப்பட்டேன். சந்நியாசியான என் மனசுலயும் கொஞ்சம் வேதனை. நான் இன்னும் முழு சந்நியாசியாகலைங்கறதையும் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்."

நீள பேசிவிட்டு நின்றவரை கணேசன் கண்ணிர்
விழிகளுடன் பார்த்தான்.

'அன்னிக்கு மட்டும் நீங்க அவரைக் காப்பாத்தியிருந்தா
இன்னிக்கு எனக்கு... தன் வருத்தத்தைச் சொல்ல
வாயெடுத்தவன் கால்களை தேவராஜ் மெல்ல மிதித்து
எச்சரிக்கைப்படுத்தினார்.

ஆனால், சித்தர் அதை புரிந்து கொண்ட மாதிரி பேசினார்.

'நீ சொல்ல வரும் செய்தி என்னென்னு எனக்குத் தெரியும்,
உன் அப்பா உதவி இல்லாமல் உன் குடும்பம் அவஸ்தைப்
பட்டுக்கிட்டிருக்கறதா சொல்லப்போறே... சரிதானே?"

'உம்' கொட்டியது கணேஷின் சிரம். கவலைப்படாதே...

அதுக்குப் பரிகாரம் செய்ய எனக்கு உன் ரூபத்துல சந்தர்ப்பம்
வந்துருக்கு. நீங்க நான் தேடிக்கிட்டிருக்கிற மூலிகைச்
செடியோட என்னை வரும் பெளர்ணமி இரவு இதே போல்
சந்தியுங்கள். அப்ப என் உதவியை நான் செய்யறேன்.

என்ன உதவின்னு இப்ப நான் சொல்ல மாட்டேன். அந்த ஒரு
உதவியே உங்களை இந்த மாயை மிகுந்த உலகத்துல மிகப்
பெரியவங்களாக்கிடும். ஆனால், அதனால் கிடைக்கற
வசதிகள், சுகங்கள் அலுத்துப் போகக் கூடியவை.
அழிவில்லாத நிம்மதி ஆத்மீகத்திலயும், தவ
வாழ்க்கையிலயும்தான் இருக்கு..." என்றவர்,
பொன்னியம்மாள் பக்கம் திரும்பினார்.

"பொன்னியம்மா! நீ கிளம்பு. அர்த்த ராத்திரியில் ஒரு பெண்
இவ்வளவு தூரம் வந்து இத்தனை மணி நேரம் கழிச்சதே
அதிகம். உன் வீட்டுல உன்னை தேடலாம். இதோ
கீழ்வானம் சிவக்க ஆரம்பிச்சுடுச்சு. சூரியோதயம் நடக்கப்
போகுது. எனக்கும் கடமைகள் இருக்கு" என்றவர்,
கணேஷையும் தேவராஜையும் பார்த்து மந்தகாசமாய்
சிரித்தபடி, "அடுத்த பெளர்ணமி இரவுல சந்திப்போம்."
என்றார்.

தேவராஜனுக்குள் இலேசாய் ஒரு நெருடல்.

"சாமி..." என்றார் சற்றுப் பணிவாக,

"என்ன?"

"மூலிகைச் செடிய நாளைக்கே கூட கொண்டுகிட்டு வந்துடறோம். இதுக்காக அடுத்த பெளர்ணமி வரை காத்திருக்கவா?"

"காத்திருக்கத்தான் வேணும். நடுவுல நான் யாரையும் சந்திக்க விரும்பலை. சூரியனை பார்க்கத் தொடங்கிட்டா என் மெளன உபவாசம் ஆரம்பமாயிடும்."

"நீங்க பேச வேண்டாம்... மூலிகையை வாங்கிட்டா போதும்... அத்தோட... அத்தோட..."

"என்ன அத்தோட?"

"எங்களை உங்க சிஷ்யர்களா நீங்க ஏத்துக்கணும் வரிசையா நீங்க அடுக்கிய வித்தைகளை எங்களுக்குச் சொல்லித் தரணும்."

அதை கேட்டு சித்தர் உடனே பெரிதாகச் சிரித்தார் "நானே இன்னும் சிஷ்யனாத்தான் இருக்கேன். எனக்கு சிஷ்யர்கள்?" திருப்பிக் கேட்டார்.

"அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. அர்த்தமுள்ள ஒரு வாழ்க்கை வாழ ஆசைப்படறோம். அதுக்கு நீங்கதான் வழி காட்டணும்."

"இப்போதைக்கு என்னால ஒண்ணும் சொல்ல முடியாது. நீங்க நினைக்கற மாதிரி இந்த வாழ்க்கை ஒண்ணும் சுலபமானதில்லை. இதுக்கு நிறைய பக்குவம் வேணும்."

"எவ்வளவு கஷ்டம் வந்தாலும் சந்திக்க தயாரா இருக்கோம்..."

இடை வெட்டினாள் பொன்னியம்மாள்.

"நானும் உங்களை மாதிரி சாமிகிட்ட சிஷ்யையா சேர ஆசைப்பட்டேன். சாமி ஏத்துக்கலை. 'பெண்கள் சித்தராக

முடியாது. அதுக்கு அவங்க உடற்கூறு இடம் தராது'ன்னு சொல்லி மறுத்திட்டார். இருந்தாலும் நான் விடாம சில விஷயங்களை கத்துக்கிட்டேன்."

"அதுல ஒண்ணுதான் செத்த மாதிரி கிடைக்கறதா?"

"ஆமா... இதை கத்துக்க நான் ரொம்ப சிரமப்பட்டேன் மூச்சு கடறது பெரிய வித்தை."

"இதனால் என்ன லாபம்?"

"எத்தனைக்கெத்தனை மூச்சு விடற அளவை குறைக்கிறோமோ அத்தனை அளவு ஆன்மா மேலெழும்பும். இடுப்புகிட்ட கிடக்கற மூலசக்தி ஒரு பாம்பு படம் எடுத்து நிமிர்ந்து நிற்கற மாதிரி மெல்ல எழும்பி இதயம் வழியா கிடந்து நெற்றிப் பொட்டுகிட்ட வந்து சேரும். அப்ப ஒரு விளக்க முடியாத சுக உணர்வு ஏற்படும். அந்த சுக உணர்வை எவ்வளவு நேரம் வேணும்னாலும் நாம அனுபவிக்கலாம். அந்த சுகத்தை அனுபவிச்சவங்க பிறகு இந்த உலகத்தின் எந்த சுகத்தையும் விரும்ப மாட்டாங்க, பம்பாட்டி சித்தர் இந்த சுகத்தை அனுபவிக்கறதுல பெரிய கில்லாடி. ஒரு பாம்பு படம் எடுத்து நிமிர்கிற மாதிரி ஆன்மசக்தியை நிமிர்த்தி பழக்கப்பட்டதால்தான் அவர் பம்பாட்டி சித்தர்ங்கற பேரை அடைஞ்சதா சொல்வாங்க."

பொன்னியம்மாள் ஒரு பெரிய விளக்கத்தில் ஒரு தேர்ந்த கல்வி அறிவு பெற்றவளைப் போல பேசின சமயம், அதில் கணேஷும் தேவராஜனும் லயித்துவிட்ட சமயம் திரும்பிப் பார்த்தால் சித்தரை காணோம்.

இதுதான் சாக்கு என்று அவர் நழுவி விட்டது புரிந்தது.

"அட்டா... பேச்சு சுவாரஸ்யத்துல அவரை நழுவ விட்டுட்டோமே?" கணேஷ் சிலாகித்தான்.

"கவலைப்பட வேண்டாம். அடுத்த பௌர்ணமிக்குச் சந்திக்கலாம்."

"ஏன் நடுவில் சந்திக்கக்கூடாது. ஆமா, அவர் இந்த மலைல எங்க தங்கியிருக்கார்?" தேவராஜன் கேட்டார்.

"அது மட்டும் யாருக்கும் தெரியாது."

"இதே மலைல இருக்கற உனக்கே தெரியலையா?"

"நிஜமாத்தான் சொல்றேன் தெரியாது."

"ஆமா, உங்க வீட்ல உன்னைத் தேடமாட்டாங்களா?"

"தெரியும், நான் சாமியாரைத்தான் பார்க்கப் போயிருக்கேன்னு."

"இந்த ராத்திரியிலே இப்படித் தனியா வர பயமா இல்லையா?"

"பயந்தா அசாதாரண காரியங்கள்ல ஈடுபட முடியாது. மீறி ஆபத்து வந்தா தப்பிக்க வழி தெரியும். என்கிட்ட ஒரு பொடி இருக்கு. அதை எடுத்து ஊதினா சுற்றி எத்தனைபேர் இருந்தாலும் மயக்கமாயிடுவாங்க. நான் மட்டும் மூச்சடக்கி தப்பிச்சுக்க முடியும். இன்னும் எவ்வளவோ எனக்குத் தெரியும்."

"இதெல்லாம் தெரிஞ்சு என்ன பண்ணப்போறே? பார்க்க அழகா, லட்சணமா இருக்கே. கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு குழந்தை குட்டின்னு வாழறதை விட்டுட்டு..."

"எல்லா பெண்களையும் போல நான் இல்ல. எனக்கு லட்சியம் இருக்கு. அதை ஃபேஸ் பன்றதுதான் என் நோக்கமே."

அவளின் காட்டுத் தமிழுக்கு நடுவில் மஞுக்கென்று எட்டிப் பார்த்த ஒரு ஆங்கிலச் சொல் தேவராஜனின் மூளையை ஒரு கிள்ளு கிள்ளியது.

"ஆமா, நீ எதுவரைக்கும் படிச்சிருக்கே?"

"எனக்கேது படிப்பு? இந்த மலைல பெண்கள் யாரும் படிக்கறதில்லை. படிப்பு அவசியமுமில்ல..."

பொன்னியம்மாள் ஒரு மிகப்பெரிய பொய்யை சொல்வதாக தேவராஜின் மனது தீர்மானித்த அதே வேளை சூரியன் நிமிர்ந்து விட்டிருந்தான்.

"அட்டே! நேரமாச்சு. நான் கிளம்பறேன்" என்றபடி வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள். கொஞ்ச தூரம் சென்று விட்டு திரும்பிப் பார்த்து கேட்டாள்.

"அப்ப அடுத்த பெளர்ணமிக்கு கட்டாயம் வருவீங்களா?"

"வருவோம்!" தேவராஜனின் பதிலால் மௌனமாகி யோசனையுடன் அவள் நடக்கத் தொடங்கினாள். தேவராஜன், கணேஷ் பக்கம் திரும்பினார்.

"கணேஷ், இவ ஒரு மர்மமான கேரக்டர்பா. நிறைய பொய் சொல்றா" என்றார்.

"ஆமாம் சார். இங்கிலீஷ்லாம் பேசறா, ஒண்ணுமே படிச்சதில்லேங்கறா?"

"சரி, சரி... வா. வந்த வழியே திரும்பி நம்ம ஜோல்னா பையைத் தேடுவோம். பேண்ட் சட்டையை மொதல்ல எடுத்துப் போட்டுக்கணும். இந்த கோலத்துல யாராவது நம்மைப் பார்த்தா மானக்கேடாயிடும்..."

இருவரும் திரும்பி நடந்தனர். நடக்கும்போது உற்சாகமாய்ப் பேசத் தொடங்கினர்.

"சார் வந்த காரியம் ஏறத்தாழ வெற்றிதானே?"

"சித்தரை சந்திச்சது, அவரை மெல்ல மூலிகை தெரியும்னு பொய் சொல்லி வசப்படுத்தியது, எல்லாத்துக்கும் மேலா உன்னை அவருக்கு அடையாளம் தெரிஞ்சு போனது... எல்லாமே ஆச்சரியமாத்தான் இருக்கு கணேஷ்."

"சார் அடுத்த பெளர்ணமிக்கு வரச் சொல்லியிருக்காரே, வந்தா என்ன தருவார்? அவர் பேசினதை கேட்டா என்னையே என்னால நம்ப முடியலை. அவர் என்ன சார் தருவார்? என்ன தரமுடியும் அவரால?"

"முட்டாள்... அந்த இருளர்களுக்கு தங்கம் தந்த மாதிரி உனக்கும் தரலாம்..."

"நிஜமாவா?"

"வேறு எது தந்தா உன் வாழ்க்கையில் வசதி வர முடியும்? கரன்ஸி தரலாம். இவர் எங்க போவார் கரன்ஸி நோட்டுக்கு? ஆகையால தங்கமாதான் இருக்கும்."

விடுவிடு என்று நடந்தபடி பேசிக் கொண்டனர். மரக்கிளையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஜோல்னாபை விடிந்துவிட்ட வெளிச்சத்தில் நன்றாகத் தென்பட்டது.

நெருங்கி பையை வெளியே எடுத்தபோது அதன்மேல் ஒரு காகிதம். காகிதத்தில் என்னவோ எழுதியிருந்தது அதை படிக்க ஆரம்பித்தான்.

'முட்டாள்களே...

அடுத்தமுறை நீங்கள் இந்த பகுதிக்கு வந்தால் உயிரோடு திரும்பமாட்டீர்கள்... எச்சரிக்கை; நம்ப மறுத்தால் திரும்பிப் பாருங்கள்...' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

வேகமாக கணைஷ் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போனான்!

3

கணைஷைப் போலவே தேவராஜும் ஸ்தம்பித்தார்.

ஸ்தம்பிப்பதற்கு காரணமாக தலையில்லாத ஒரு கரடி ஒரு மரத்தில் ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது!

அதன் பின்னங்கால்கள் இரண்டையும் ஆலமரத்து விழுதால் பாந்தமாக கட்டி யாரோ மரத்தில் தொங்க விட்டிருந்தார்கள்.

"சார் என்ன சார் இதெல்லாம்...?" கணைஷ் பற்கள் தந்தியடிக்கப் பதறினான். தேவராஜன் கரடியைப் பார்த்தபடியே கடிதத்தையும் படித்தார்.

படித்துவிட்டு காற்றாள் இறுகிப்போன கான்கிரீட் போல முகம் உருமாற ஆழமாக யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

"என்ன சார் யோசிக்கிறீங்க?"-கணேஷ் அவசர அவசரமாக பேண்ட்டை மாட்டியபடியே பேசினான்.

"ஒண்ணுமில்ல கணேஷ்... இந்த சித்தரோட பின்புலத்துல எக்குத்தப்பா மர்மம் இருக்கு. அதான் யோசிக்கிறேன்" என்றார். அவனுக்குப் பதினைச் சொன்னபடி அவரும் பேண்ட் சட்டைகளை அணியத் தொடங்கினார்.

கணேஷ் கேட்டான்.

"மர்மமா?"

"ஆமாம்... இந்த மிரட்டல் கடுதாசி... அர்த்த ராத்திரியில சவமா தொங்கிட்டு சர்வ சாதாரணமா நடந்து வந்த அந்தப் பெண்-எல்லாமே மர்மமாயிருக்கு..."

"சார்? இந்தக் கடிதத்தை யார் எழுதியிருக்க முடியும்?"

"யாரோ? ஆனா, நிச்சயமா இதை எழுதினவங்களும் நம்மளைப் போலவே நோக்கம் கொண்டவர்களாதான் இருக்கணும்..."

"எப்படி சார் அவங்களுக்கு நாம சித்தரை சந்திக்க வந்தது தெரியும். நாமதான் யார்கிட்டயும் மூச்சுகூட விடலையே?"

"உன் கேள்வியதான் நானும் கேட்கிறேன். எப்படித் தெரியும்? யார் இவங்க... இவங்களுக்கு நாம எந்த வகையில் விரோதி?"

"சார்... நடந்துகிட்டே பேசுவோம். இங்க நிற்க வேண்டாம். எனக்குப் பயமா இருக்கு."

"கொஞ்சம் பொறு. அந்தக் கரடியோட சடலத்தைப் பார்த்துட்டு வந்துடறேன்."

"எதுக்கு சார் வேண்டாம் சார்!"

"ஸ்டுப்பிட்! பயப்படுறது இந்த மாதிரி விஷயத்துல கூடவே கூடாது. மனசு பலப்படறதுதான் ரொம்ப முக்கியம்."

கணேஷும் அதைக் கேட்டு அவரோடு அந்த கரடிச்

சடலத்தை நெருங்கினான். தலையைத் தொலைத்துவிட்டு
மிகப் பரிதாபமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது அந்தக் கரடி.
அறுபட்ட கழுத்துப்புறம் ரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாய் சிந்தி
தரையில் புல்லில் உறைந்து கொண்டிருந்தது

நல்ல பருமனான வயதான கரடி, கால் நகங்கள் இருபது
மில்லிமீட்டர் நீளத்துக்கு குறையாமல் இருந்தன. பசுபசு
என்ற அடர்த்தியான முடி.

இதைப் பிடித்து இதன் கழுத்தை நறுக்க அசாத்தியமான
தேரிரியமும் பலமும் வேண்டும் என்பது பார்க்கும்போதே
தேவராஜுக்குப் புரிந்து போயிற்று.

கரடியைப் பார்த்த கண்ணால் சூழ்நிலையை ஒரு அலக
அலகினார். அருவியோட்டமும் அடர்ந்த மரக்கூட்டமும்
காட்சிக்கு நின்றது.

அங்கங்கே விடியற்காலைப் பட்சிகளின் சிறகு விரித்த
கும்மாளம்.

பொலபொலவென்று பனிச்சிதறல். ஊடே ஊசித் தைப்பாய்
உள்ளிறங்கப் பார்க்கும் கதிரவனின் கிரணக் கதிர்கள்.

கரடி தொங்கும் மரத்தைப் பார்த்தார். இலகுவாக ஏற முடிந்த
மாதிரி தோற்றம் தந்தது.

அதன்படி மரப்பருமனில் எல்லாம் ரத்தம் தோய்ந்து போய்
காய்ந்து கொண்டிருந்தது. புல்தரை அனேக இடங்களில்
சிதைந்துபோய் கால் பதிந்து தடயத்தைக் காட்டியது. அந்தத்
தடயங்களில் ஈரம் உலர்ந்திருக்கவில்லை.

சமீபமாக, மிக சமீபமாக ஒரு இரண்டு மணி நரத்துக்குள்
இது நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்கிற கருத்து
தவராஜுக்குள் நுழைந்தது.

அப்பொழுது சற்று தொலைவில் ஏதோ அரவம்.

உக்கிரமாய் ஏதோ சில மிருகங்கள் உறுமும் சப்தம்!

தேவராஜ் விதிர்த்துப் போய் அரவம் வந்த திக்கைப்

பார்த்தார். கூட்டம் கூட்டமாய் கரடிகள்!

தங்கள் இனத்தில் ஒரு பிரஜை கொல்லப்பட்டு இப்படி
மரத்தில் தொங்கவிடப்பட்டிருப்பது எப்படியோதங்களுக்குத்
தெரிந்த மாதிரி தவ்வித் தவ்வி வந்து கொண்டிருந்தன.

கணேஷ் அவசரத்தில் ஜோல்னா பையை டார்ச் லைட்டுடன்
பிஸ்கட், பிரெட் பாக்கெட்டுகளுடன் அங்கேயே
போட்டுவிட்டு தேவராஜூடன் சேர்ந்து ஓட ஆரம்பித்தான்.

அசுர ஓட்டம்...

கால்களில் காற்று புயலாகப் பார்க்கும் படியான ஒரு
ஓட்டம். மேடுபள்ளம் பாறைத் திண்டுகள், ஊடாடும்
மரக்கிளைகள், அடர்ந்த செடி கொடிகள் என்று எதையும்
பொருட்படுத்தாத ஓட்டம்.

நாடித்துடிப்பில் இரட்டைப் பங்கு வேகம் கூடுமளவு ஓடிய
அந்த ஓட்டம் ஒரு குறிப்பிட்ட சமவெளிக்கரையில் ஒரு
குடிசை முன்னால்தான் முற்றுப் பெற்றது.

இதயம் தன்னுள் தாறுமாறாக நுழைந்துவிட்ட குருதியை
பம்பு செய்ய முடியாமல் திணறி தனது கண்டனத்தை முக
வியர்வை மூலம் வெளிப்படுத்திக் கொண்டது.

புஸ்... புஸ்ஸ்... புஸ்ஸ்... மலைப்பாம்பாய் செருமியது
இருவரின் மார்பும்!

அப்பொழுதும் பார்த்து தோளில் யாரோ கைபோட்ட மாதிரி
ஒரு உணர்வு.

திரும்பிப் பார்த்தபோது தேவராஜுக்குத் திகைப்பாகப்
போனது. மிகக் கொடூரமான முகத்தோடு ஒருவன்!

"யார் சாமி நீங்க? ஏன் இப்படி ஓடி வர்றிங்க?" கேட்டான் மிக
இலகுவாய்.

உடம்பு முழுக்க கறுப்புப் போர்வைச் சுற்றி தலைக்கு உருமா
கட்டியிருந்தான். உதட்டில் தீக்கங்கோடு சுருட்டு.

தேவராஜுக்கு நெஞ்சை கரித்தது. கணேஷ் அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டான்.

"க... க... கரடி துரத்திச்சு... அதான் ஓடிவற்றோம்" என்றார் தேவராஜ்.

"இந்தப் பக்கம் அதுங்க வராதே. அங்கங்கே கண்ணி வெச்சிருக்கோமே. திரும்ப வந்திடிச்சா? ஆமா, நீங்க பாரு..." கேள்வியோடு போர்வையை திறந்து மூடினான்.

"நாங்க அருவிக்கு குளிக்க வந்தோம். வழி தெரியாம மாட்டிக்கிட்டோம்..."

கணேஷ் தன் பங்குக்குச் சமாளிக்க முன்வந்தான். தேவராஜன் அவனை சற்று பெருமிதமாகப் பார்த்தார்.

அவன் முகம் அதைக் கேட்டு அஷ்டகோணலானது.

"பொய் சொல்நீங்க" என்றான் உடனே.

"உன்கிட்ட எதுக்குப்பா பொய் சொல்லணும்?" சட்டென்று திருப்பிக் கேட்டார் தேவராஜ்.

அவனிடம் துளி தயக்கம். சில வினாடி மௌனம். 'சரி, சரி. வழி காட்டறேன். இப்ப நீங்க எங்க போகணும்?' கேட்டான்.

"பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு!"

"எந்த ஊர் நீங்க?"

"நாமக்கல்..."

"நாமக்கல்லுல எந்த இடம்?" அவனது நிரூபர்தனமான கேள்வி தேவராஜை எரிச்சல்படுத்தியது.

"ஏன் தெரிஞ்சுக்கிட்டு என்ன பண்ணப்போறே?" கொஞ்சம் எரிச்சலோடு கேட்டான் கணேஷ்.

"என்னங்க நீங்க... சும்மா கேட்டதுக்கு இப்படிக்கோபிக்கிறீங்களே..." அவன் சற்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டான்.

தேவராஜ், கணைவை சிமிட்டலாகப் பார்த்தபடி அவன்முன் வந்தார். இங்கே கோபப்படவோ, உணர்ச்சி வசப்படவோ கூடாது என்று அவர் முளைக்குள் ஒரு பட்ஷி கூவியது.

"நாமக்கல் ராமாபுரம் புதூர்..." என்றபடி சோம்பல் முறித்தார். அவன் அதை கேட்டுவிட்டு குடிசைக்குள் சென்றான்.

"சாமி உள்ள வாங்க கொஞ்சம் தண்ணி குடிங்க!" என்றான். மெல்ல உள்ளே எட்டிப் பார்த்தார் தேவராஜ்.

சாணி மொழுகிய குறுகின குடிசை உள்புற கூரைச் சரிவில் கம்பும் அரிவாளும் நிறைய செருகப்பட்டிருந்தன. ஒரு நாட்டுத் துப்பாக்கியும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அங்கங்கே நிறைய சுரைக்குடுக்கை தெரிந்தன.

"ஆமா... இந்த குடுவையில் என்ன தேவராஜ் கேட்டார்.

"தேனுங்க! வேணுமா?"

"எவ்வளவு?"

"வெறுந்தேன் வேணுமா? இல்ல போதைத் தேன் தரட்டுமா?"

"போதைத் தேனா?"

"ஆமா சாமி... கிரந்தின்னு ஒரு செடி, கஞ்சாச்செடி மாதிரி இருக்கும். அந்த காயை நசுக்குனா சாறு வரும், அதை தேன்ல கலந்து குடிச்சா சீமைச் சாராயம் சாப்பிட்ட மாதிரி இருக்கும். உடம்புக்கு நல்லது" என்றான்.

வாயைப் பிளந்தார் தேவராஜ்.

"சாமி. வேற யார்கிட்டேயும் இதைப்பற்றி பேசாதீங்க. தேன் தேவைப்பட்டா இங்க வாங்க, தரேன்..."

"ஏன் வெளியில தெரிஞ்சா என்ன?"

"வேண்டாம் சாமி. கிரந்தி ஒரு விஷச்செடிங்கற அபிப்பிராயம் இந்த மலை ஜனங்களுக்கு உண்டு. அது கலந்த தேன் சாற்றை குடிக்கறவன்

பைத்தியமாயிடுவான்னு பைத்தியக்காரத்தனமா சொல்லிக்கிட்டு திரியறாங்க. எனக்குத் தெரிஞ்சு பத்து வருஷமா நான் இந்தத் தேனை குடிக்கிறேன். எனக்கு என்ன பைத்தியமா புடிச்சிருக்கு?" என்றான்.

தேவராஜ் விதிர்த்துப் போனார்.

"என்னப்பா நீ... பைத்தியம் அது இதுன்னு பயமுறுத்தறே?"

"உள்ளதைச் சொன்னேன். என்கிட்ட ஒளிவுமறைவு கிடையாது."

"அப்படின்னா இந்த மலையப் பத்தி கொஞ்சம் சொல்லு."

"இந்த மலையப் பத்தி உனக்கு என்ன தெரியணும் சாமி?"

"நீ இங்க எத்தனை வருஷமா இருக்கே?"

"நான் பொறந்து வளர்ந்ததே இங்கதான்."

"இந்த மலைக்காட்டுல இப்படித் தனியா இருக்கியே?"

"வேட்டைக்கார நாயிங்க நான். தனியாதான் இருப்பான். இந்தப் பக்கம் எனக்கு சொந்தமா அன்னாச்சி தோட்டம் உண்டு. அதை காவல் காக்கற ஜோலி இருக்கே."

"அப்படின்னா இந்த மலையில திரியற சித்தர் பத்தி தெரிஞ்சிருக்கணுமே?"

"யாரு? சமுத்திர சாமியைப் பற்றி சொல்றீங்களா?"

"ஆமா. அவர்தான்!"

"அவர் ரொம்ப நல்ல மனுஷன். எங்களுக்கெல்லாம் கண்கண்ட தெய்வம் மாதிரி..."

"ஆமா, அவர் நெஜமாலுமே சித்தர்தானா?"

"ஏன், உங்களுக்கு அதுல என்ன சந்தேகம்?"

"இல்ல சும்மா கேட்டேன்."

"நேத்துக் கூட இரண்டு பேர் வந்தாங்க. அவங்களும் இதேமாதிரி கேட்டாங்க..."

அவன் அப்படிச் சொன்ன போது தேவராஜ் பொட்டில் வண்டு பறந்தது.

"நேத்து இரண்டு பேர் வந்தாங்களா?"

"ஆமாம்! உங்களைப் போலதான் இருந்தாங்க. ஏதோ வியாதிக்கு மருந்து வேணும். சித்தரைப் பார்க்கணும். எங்க பார்க்கலாம்னு கேட்டாங்க?"

"நீ என்ன சொன்னே?"

"நடந்துகிட்டே பேசுவோமே..." அவன் நடக்கத் தொடங்கினான். குடிசையைப் பற்றி துளிகூட கவலைப்படவில்லை.

"என்னப்பா... குடிசையைத் திறந்து போட்டுட்டு வர்றியே?" தேவராஜ் பதட்டமாகக் கேட்டார்.

"இந்த முனியப்ப கவுண்டன் குடிசைக்குள்ள எந்த திருடங்க நுழைஞ்சிட முடியும்? அதுலயும் என் செல்வமணி இருக்கச்சே..." என்றபடி கைகளைத் தட்டினான். எங்கிருந்தோ பாய்ந்து ஓடி வந்தது ஒரு வெண்ணிற நாய்!

"டேய், செல்வமணி! குடிசையைப் பார்த்துக்கடா" என்றான், அதைப் பார்த்து. அது புரிந்துகொண்ட மாதிரி துள்ளிக் குதித்தது குடிசையை நோக்கி ஓடி வாசலில் படுத்துக் கொண்டது.

கணைவிற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

"உம்... கிளம்பு..." என்று துரிதப்படுத்தினார் தேவராஜன்.

மூவரும் நடக்கத் தொடங்கினர்.

பாதையே இல்லாத புல்வெளிகளில் நடந்து, குறுக்கிட்ட தோட்டங்களின் வரப்புகளில் நடந்து ஒருவழியாக ஒரு மண்பாதையை எட்டிப் பிடித்தனர்.

"இதுலயே நேரா போனா ஒரு தார்ரோட்டுல போய் முடியும்" என்றான்.

"சரி, நாங்க போய்க்கிறோம். உன் உதவிக்கு ரொம்ப நன்றி முனியப்பா..." என்றார் தேவராஜன்.

அவன் கும்பிட்டபடி திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

தார்ச்சாலையில் கணேஷும் தேவராஜும் நடக்கத் தொடங்கினர்.

"சார்! நேரா சேலத்துக்குத்தானே போறோம்?" கணேஷ் நடக்கும் போது கேட்டான்.

"ஆமா கணேஷ்! இன்னிக்கு டூட்டிக்குப் போயிடலாம். லீவை வேஸ்ட் பண்ண வேண்டாம். அடுத்த பெளர்ணமிக்கு பார்த்துக்கலாம்."

"சார்... அந்த சித்தர் கேட்ட மூலிகைக்கு என்ன பண்ணப் போறீங்க?"

"ஓ... நடுவுல அந்த வேலை வேற இருக்கோ?" அவர் சிலாகித்த போது பஸ் ஸ்டாண்டு வந்து விட்டிருந்தது.

ஒரே ஒரு பஸ் நின்றുകொண்டிருந்தது.

பஸ்ஸை ஒட்டி ஒரு டிக்கடை மற்றும் பழக்கடைகள்.

அந்தப் பழக்கடையில் ஒரு நாகரிகமான இளம்பெண் பழத்தை விலை பேசிக் கொண்டிருந்தாள். சல்வார் கமீஸ் துப்பட்டாவில் பார்க்கப் பிரமாதமாகத் தென்பட்டாள். ஹைவீல்ஸில் தளுக்காக நிற்கும் அவள் எதார்த்தமாகத் திருப்பினபோது தேவராஜும் அவளைப் பார்த்தார். எங்கோ அவளைப் பார்த்த மாதிரி ஒரு பிரமை அவருக்குள் மூண்டது. மூளை வினாடிக்குள் விடையைத் தேடிக் கண்டடைந்தது. அவள் உடனேயே அங்கிருந்து வேகமாக அகலத் தொடங்கினாள்.

"கணேஷ்! அதோ பார் பொன்னியம்மாள்!" தேவராஜ் கத்தியே விட்டார்.

அந்த நவநாகரீ கமான பெண்ணைப் பார்த்து
பொன்னியம்மாள் என்று தேவராஜன் கத்தியதைத்
தொடர்ந்து, கணேஷ் அவளை ஊன்றி பார்க்கத்
தொடங்கினான்.

அவளோ ஒரு மின்னலைப் போல் மறைந்து விட்டிருந்தாள்.

4

- பாக்டரி பரபரப்பாக தென்பட்டது. வழக்கம் போல
- எந்திரங்களின் ஓங்கலான இரைச்சலுக்கு மத்தியில்
தொழிலாளர்களின் கடமை நடமாட்டங்கள்.

ஏனோ கணேஷால் அந்த சூழலில் ஒன்ற முடியவில்லை
அவனுக்குள் தன்னையும் தேவராஜையும் யாரோ
கண்காணித்து கொண்டிருக்கிற மாதிரி ஒரு உள்ளுணர்வு.

மிரட்டல் கடிதம், கரடியின் சவம் என்று கொல்லிமலை
சம்பவங்கள் மனதுக்குள் மார்ச்சுபாஸ்ட் நடத்திக்
கொண்டிருந்தன. யாரோ தோளைத் தொட்டது போல்
இருந்தது.

திடுக்கிட்டு திரும்பிப் பார்த்தான்.

தேவராஜ்!

"என்ன கணேஷ், இன்னும் நீ அதிர்ச்சியில் இருந்து
மீளலையா? கேட்டார்.

"அதிர்ச்சி மட்டுமா சார்? பெரிய புதிரும் தானே?" எதிர்
கேள்வி கேட்டான் கணேஷ். ஆமோதிப்பாய் ஷிஃப்ட்
முடிந்துவிட்டதற்கு அறிகுறியாக மணி சப்தம் ஒலிக்கத்
தொடங்கியது.

"கணேஷ் யூனிஃபார்மை மாத்திக்கிட்டு கிளம்பத் தயாராகு.
நாம ஒரு நபரைச் சந்திக்கப் போறோம்" என்றபடி தேவராஜ்
வேகமானார்.

"யார் சார்?"

"என் பைக்கிட்ட நில்லு, சொல்றேன்." பதினைந்தாவது நிமிஷம் வாதநாராயண மரக் கூட்டத்துக்கு மத்தியில் கிடந்த தேவராஜின் பைக் அருகில் தயாராக வந்து சேர்ந்தான் கணேஷ்.

தேவராஜன் அதன்மேல் தயாராக இருந்திருந்தார்.

கணேஷ் வந்து அமரவும், ஸ்டார்ட் செய்தபடி சிட்டாகப் பறக்கத் தொடங்கினார். "யார் சார் அந்த புது நபர்? எதுக்கு நாம அவரைப் பார்க்கப் போறோம்?" பறக்கத் தொடங்கிய பைக்கில் கணேஷின் முதல் கேள்வி பிறக்கத் தொடங்கியது.

"கணேஷ்... நம்ம முயற்சிக்கு இன்னொரு நபர் துணை ரொம்ப அவசியம். நாம சந்திக்கப் போற நபர் சாதாரண மனிதரில்லை. ஐ க்யூ-வில் நம்பர் ஒன். துப்பாக்கி சுடறது, கத்தி எரியறது, மலை ஏறுதல், கராத்தே, குங்பூன்னு ஏகப்பட்ட விஷயம் தெரிஞ்ச நபர்."-தேவராஜ் பேசப் பேச கணேஷ் இறுகிக் கொண்டே வந்தான்.

"ஏய்... என்னப்பா சத்தத்தையே காணோம்?"

"...."

"கணேஷ் உன்னைத்தான், ஏன் பேசமாட்டேங்கறே?"

"ஒண்ணுமில்லை சார் நமக்கு தெரிஞ்சிருக்கிற விஷயம் ஒரு அபூர்வமான ரகசியம். அதை இன்னொரு நபர் தெரிஞ்சுக்கணுமா?"

"வேறவழியில்லை. சித்தரை சுத்தி ஏகப்பட்ட மர்மங்கள். நமக்கு வந்த மிரட்டல்கள், நம்மைச் சுற்றி நடமாடிய மனிதர்களை நினைச்சுப் பாரு. இவங்களை நம்ம இரண்டு பேரால சமாளிக்க முடியுமா?"

"அதுக்காக இன்னொரு நபரைக் கூட்டு சேர்க்கணுமா?"

"திரும்பவும் சொல்றேன். வேறவழியில்லை. நம்ம முயற்சியில் நாம வெற்றியடையலேன்னாலும் பரவாயில்லை. தோல்வி அடைஞ்சுடக்கூடாது. நம்ம

உயிருக்கு எதுவும் ஆயிடக்கூடாது."

"எல்லாம் சரி. இந்த மூணாவது நபரை எந்த அளவுக்கு நம்பறது?"

"முழுசா நம்பலாம். எனக்கு ஏறத்தாழ பத்து வருஷம் பழக்கம்."

"என்ன பண்ணிக்கிட்டிருக்கார்?"

'ஒரு டிடெக்டிவ் ஏஜென்ஸியை நடத்திக்கிட்டு இருக்கார்!'

"ருத்ரா!"

ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தார் ருத்ரா.

தேவராஜ் சொன்ன விஷயங்கள் அவரை ஆச்சரியத்தில் வதக்கி யோசனையில் தூக்கிப் போட்டிருந்தன. பார்க்க ஒரு ராணுவ வீரனைப் போன்ற தோற்றத்தில் தென்பட்ட ருத்ராவிடம் மீசை மட்டும் ஏக பெரிதாக வளர்ந்திருந்தது.

பருமனான புஜங்கள், இறுக்கமான பாண்ட் சட்டையில் சிக்கென்ற தோற்றம். சோம்பேறித்தனம் என்றால் என்ன என்றே தெரியாத மாதிரி ஒரு சுறுசுறுப்பு அவர்மேல் ஏறிக்கொண்டிருக்கிற மாதிரி ஒரு கலகலப்பான தோரணை வேறு.

"என்ன ருத்ரா... எதுவும் பேசமாட்டேங்கிற?" தேவராஜ் நிமிண்டிவிடவும், ருத்ராவிடம் பிரக்ஞை திரும்பியது.

"நீ சொன்ன விஷயங்களை என்னால நம்பவே முடியலை தேவராஜ்!" என்று ருத்ரா பேச ஆரம்பித்தார்.

"எதை நம்ப முடியலை?"

"ஒரு மனுஷன் நூறு நூற்றம்பது வருஷம் உயிர் வாழறது ஒண்ணும் பெரிய அதிசயமில்லை. அது சாத்தியம்தான்! ஆனா, இந்த தங்கத்தூள் ரசவாதம், பிணமா தொங்கின கரடி எழுந்து நடந்து வரறதெல்லாம் எனக்கென்னமோ ஹிலேரியஸா இருக்கு..."

"உனக்கு இந்த கத்திக்குத்து, துப்பாக்கிச் சண்டை, துப்புத்துலக்கல், சொத்துத் தகராறுல வற்ற மோதல்னு மனுஷங்களோட பிரச்னை வட்டங்கள் மட்டும்தான் தெரிஞ்சிருக்கு. அதனாலதான் இது அதிசயமா தெரியுது. எங்க கூட வந்து பாரேன். நேர்ல அனுபவிச்சேன்னா உண்மையா பொய்யானனு தெரிஞ்சு போயிடுது."

"நிச்சயமா? கரடியைக் கட்டித் தொங்கவிட்டவங்க யாருன்னு பார்க்கணும். ரொம்ப முக்கியம், அந்த பொன்னியம்மாங்கற மாடர்ன் கேர்ள்."

"அப்ப எப்ப கிளம்பலாம்?"

"எப்ப வேணும்னாலும் நான் தயார். ஆனா, நாம இந்த மாதிரி அசல் உருவத்தோட போறது நல்லதா படலை."

"வேற எப்படிப் போறதாம்?"

-தேவராஜின் கேள்வியைத் தொடர்ந்து தாடையை வருடிக் கொண்ட ருத்ரா, டேபிள் பெல்லை அழுத்தவும்... ஒரு அரை டிராயர் சிறுவன் கைகளில் ஒரு தேய்ந்த சைக்கிள் டயர் சகிதம் மூச்சிரைக்க அவர் முன்னே பிரசன்னமானான்.

"வெளியே ஏதாவது விசேஷம் உண்டாடா?" ருத்ராவின் கேள்விக்கு அந்த சிறுவனின் விழிகள் ஏகத்துக்கு விரிந்தன.

"சார் எதிர் சாரியில் ஒரு டிக்கடைக்கு வெளியே ஒரு ஆள் ரொம்ப நேரமா நின்னுகிட்டு இங்கேயே பார்த்துக்கிட்டு இருக்கான்' என்றான். பின்னர் டயரை உருட்டிக் கொண்டு வெளியே கிளம்பினான்.

கணைஷையும் தேவராஜையும் அவன் பதில் ஒரு இடி இடித்தது. ஆனால், ருத்ரா சாவதானமாக அதை கேட்டுக் கொண்டார்.

"நினைச்சேன். என் யூகம் சரியா போச்சு" என்றார் அர்த்தபுஷ்டியுள்ள புன்னகையோடு.

"என்ன ருத்ரா சொல்றே?" தேவராஜ் விதிர்ப்போடு கேட்க, ருத்ராவிடம் பதட்டமில்லாத பதில்.

"நீ சொல்ற ரசவாத சமாசாரம் என்ன சாதாரண விஷயமா? உலகையே ஒரு கூறு கட்டி விலைக்கு வாங்கற பிரமாண்ட சமாசாரமாச்சே எதிரிக்கும் இது எப்படியோ தெரிஞ்சிருக்கு. அதைப் பற்றி தெரிஞ்சுகிட்டிருக்கற நீங்க யார், அடுத்து என்ன பண்ணப் போறீங்கன்னு அவங்க கவலைப்படலைன்னா அவனெல்லாம் ஒரு நல்ல எதிரியே கிடையாது. தேவராஜ் நம்ம விஷயம் சூடு பிடிச்சாச்சு. கவலைப்படாதே. இனி ஒவ்வொரு நாளும் த்ரில்தான்!" சாவதானமாக பேசிய ருத்ராவின பேச்சில் தேவராஜ் அப்படியே உறைந்து போனார்.

"என்னப்பா இது... மலையோட விட்டது சனியன்னு இருந்தேன். இப்படி குறிவெச்ச அலையறாங்களே."

"நீங்க மட்டும் என்ன அஞ்சு பத்துக்கா அலையறீங்க? அசாதாரண ஒரு விஷயத்துக்குத்தானே? விஷயத்துக்கு தகுந்த ரிஸ்க்கை எடுத்துதான் தீரணும் தேவராஜ்! எனிவே, என் வரையில் இது ஒரு சூப்பர் கேஸ்! உனக்கு என்னோட பர்சனல் தேங்க்ஸ்..."

"உன் தேங்க்ஸ் அப்புறம் ருத்ரா இவங்க யாரு? எங்க முயற்சி இவங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? உன்னால ஏதாவது கண்டு பிடிக்க முடியுதா?"

"ஒரு டைரி மூலமா உங்களுக்கு அந்த சித்தர் பற்றி தெரியவந்த மாதிரி அவர்களுக்கும் எப்படியாவது தெரிய வந்திருக்கலாம். இந்த விஷயத்துல யாரும் போட்டிய விரும்ப மாட்டாங்க. அதனால் உங்களை மிரட்டி ஒதுக்க நினைக்கலாம். அதிகபட்சமா தீர்த்துக்கட்ட கூட நினைக்கலாம்."

"நாங்க அவங்களுக்கு போட்டின்னு யார் சொன்னது?"

"நல்ல கேள்வி. நீங்க சித்தரை அட்ராக்ட் பண்ண முயற்சிக்கு பொன்னியம்மாங்கற ஸ்டிராங் விட்னஸ் இருக்கு தேவராஜ்! அவள் மாடர்ன் கேர்ளா வேற நீ பார்த்துருக்க. ஆகையால் அவ மூலமா உங்களை போட்டின்னு நினைக்கறதுல ஆச்சரியமென்ன?"

"அப்ப இந்த பிரச்சனையில் பொன்னியம்மா ஒரு முக்கிய பாத்திரம். அப்படித்தானே?"

"எக்ஸாக்ட்லி!"

"இப்போ வெளியே காத்திருக்கற நண்பரை முதல்ல நாம கொஞ்சம் குழப்பணும்."

"குழப்பனுமா? எதுக்கு. ஏன்?"

"முட்டாள். அவன் மூலமாதான் உங்களைப் பற்றின தகவல் மலைக்குப் போய்க்கிட்டிருக்கும். அது தப்பு தப்பா போகணும்."

"எப்படி?"

"இப்படி..." என்று சொல்லிவிட்டு ருத்ரா டெலிபோனை நெருங்கினார்.

5

டெலிபோனை நோக்கி கைகளை நீட்டி டயல் செய்ய எத்தனித்த ருத்ராவை தேவராஜ் வியப்போடு பார்த்தார்.

டெலிபோனில் எண் வளையம் சுழலத் தொடங்கியது.

மறுமுனையில் அதன் எதிரொலிகள் அதைத் தொடர்ந்து யாரோ போனை எடுக்கும் அரவம்.

"ஹலோ செந்தில் கிளினிக்...?"

"யெஸ்!"

"நான் ருத்ரா பேசறேன். டாக்டர் இக்பால் இருக்காரா?"

"இக்பால்தான் பேசறேன். ருத்ரா, வாட்ஸ் த மேட்டர்?"

"குட்மார்னிங் டாக்டர் கொஞ்சம் உங்க ஆம்புலன்ஸை அனுப்புறீங்களா?"

"எனித்திங் சீரியஸ் ருத்ரா?"

"இல்ல டாக்டர்! ஜஸ்ட் புரொபஷனல் ப்ளே! மத்ததை நேர்ல சொல்றேன்."

"ஓகே!"

டெலிபோன் மறுபடியும் முடங்கியது. ருத்ரா புன்னகையோடு தேவராஜ், கணேஷ் பக்கம் பார்த்தார்.

"என்ன ருத்ரா... எதிரியை குழப்பனும்னே. ஆனா, ஆம்புலன்ஸுக்கு போன் பண்ணிக்கிட்டிருக்கே..."

"சொல்றதை நல்லா கேட்டுக்குங்க. இப்ப நீங்க பைக்ல இங்க இருந்து கிளம்பாங்க ஒரு பத்தடி ஓடி ஸிலிப் ஆகி கீழே விழறிங்க..."

எழுந்திருக்க முடியாதபடி நடிங்க. நான் ஓடிவந்து முதலுதவி செய்யறேன். கொஞ்ச நேரத்துல ஆம்புலன்ஸ் வந்துடும். அதுல செந்தில் கிளிநிக் போறோம் நாம.

அங்க டாக்டர் இப்பால் உங்களுக்கு சீரியஸ் ஃபிராக்சர்னு சொல்லி பேஷண்டோட நேம் போர்டுல உங்க பேரை சேர்த்துடுவாரு. உண்மைல உங்களுக்கு ஒண்ணும் கிடையாது. ஆனா, பின்தொடர்ந்து வர்ற நபர் மூலமா நீங்க எழுந்து நடமாட கொஞ்ச காலமாகும்னு மலைக்கு தகவல் போகும். அவனும் கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ் பண்ணிப்பான்.

ஒரே ஒரு நாள் பெட்ல இருங்க.

அப்புறமா மாறுவேஷத்துல நாம மலைக்கு கிளம்பிடுவோம்..."

-ருத்ராவின் நீண்ட விளக்கம் தேவராஜிக்கு ஆயாசத்தைத் தந்தது.

"ருத்ரா அங்கிள், இதெல்லாம் சாத்தியமா? கொக்கு தலைல வெண்ணெய் வைக்கற மாதிரி இருக்கு. இது பின்தொடர்ந்து வந்து வேவுபார்த்துக்கிட்டு இருக்கறவனை பிடிச்ச நாலு சாத்து சாத்தறத விட்டுட்டு..."

-கணேஷ் எழுப்பிய கேள்வி முன் ருத்ரா பெரிதாகச் சிரித்தார்.

"நீ உணர்ச்சிவசப்படதான் லாயக்கு. துப்பறியவோ, பெரிய காரியங்கள் செய்யவோ லாயக்கில்லங்கற மாதிரி பேசிட்ட கணேஷ். எதிரி இப்ப உங்களைப் பத்தின குழப்பத்துல இருக்கான். பின்தொடர்ந்து வற்றவனை உதைக்கறது மூலம் அவன் எதிர்ப்பை நீங்க அதிகப்படுத்தின மாதிரி ஆகிடும். அத்தோட அவன் நடவடிக்கைகளை நாம துளிகூட உணர முடியாதபடிக்கு ரகசியமா செயல்பட தூண்டிவிடற மாதிரியும் அமைஞ்சிடும்.

நாம எதையும் உணர்ந்தா மாதிரி காட்டிக்க கூடாது.

தன்னைப் பெரிய ஆளா அவன் நினைச்சிட்டிருக்கான்.

நினைச்சுக்கிட்டே இருன்னு சொல்லி நாம நம்ம வேலையைக் காட்டணும். போகப் போக பாரு கணேஷ்."

ருத்ராவின் விஸ்தாரமான விளக்கம் தேவராஜுக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆனந்தமான ஒரு புன்னகையை அதன் பொருட்டு விட்டார். அதே சமயம் திரும்பவும் அந்த சைக்கிள் டயர் சிறுவன் வேகமாக உள்ளே நுழைந்தான்.

"என்னடா?"

"சார். அந்த ஆள் அங்க இருந்து கிளம்பிவிட்டான். நம்ம வீட்டு முன்னால தேவையிலலாம நாலஞ்சு தடவை நடந்தான்?"

"சரி, நீ போ..." என்ற ருத்ரா, 'தேவராஜ் க்விக்... நான் சொன்ன மாதிரி செய்யுங்க. கொஞ்சம் சின்ஸியரா பயப்படாம ஸ்லிப் ஆகி கீழ விழுங்க. ஒகே.'" என்று தேவராஜ் பக்கம் திரும்பினார்.

தேவராஜ் அதைக் கேட்டு கிளம்ப ஆயத்தமானார்.

கணேஷ் தயங்கினான்.

ருத்ரா வீதியை எட்டிப் பார்த்தார்.

நான்கைந்து கோயில் மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

"நான் வேணும்னா பொடியனுக்கு சிக்னல் தரேன்.
மாடுகளை அவன் உங்க பைக்கை நோக்கி விரட்டி
விடுவான். நேச்சரலா நீங்க கீழ விழ தோதா இருக்கும்"
என்றவர் எழுந்து வாசல்புறம் வந்தார்.

சைக்கிள் டயர் பொடியன் நாலைந்து சிறுவர்களோடு
விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். வீதியில் ஒரு வெள்ளை
உடுப்புக்காரனை மிகச் சாமர்த்தியமாக ருத்ராவுக்கு சுட்டிக்
காட்டினான். அவன் பார்வை இப்பொழுது எங்கோ இருந்தது.

ருத்ரா அர்த்த புஷ்டியோடு சிரித்த சமயம், தேவராஜ்
பைக்கை உதைத்தார். அது வலி தாளாமல் கிளம்பி
விட்டேன்... கிளம்பி விட்டேன் என்று சீறியது. கணேஷ்
லகுவாக ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

எடுப்பிலேயே நல்ல வேகம் காட்டினார் தேவராஜ்.

சைக்கிள் டயர் பொடியனை அழைத்து டி வாங்கிவரச்
சொல்லும் பாவனையோடு மாடுகளை விரட்டச் சொல்லி
முடித்திருந்தார் ருத்ரா.

அவனது டயர் சாலையில் வேகமாக உருளத் தொடங்கியது.
மேயும் மாடுகளுக்கு நடுவே உருண்டு ஓடியது.

அதை எடுக்க விரும்புகிற மாதிரி குறுக்கே நுழைந்த டயரை
உருட்டிய குச்சியால் ஒரு மாட்டின் பின்தொடையில் அவன்
ஒரு குத்து குத்த, அது எகிறிக்குதித்து பக்கவாட்டில்
திரும்பியது.

திட்டமிட்டபடி மற்ற மாடுகள் மிரண்டு அங்குமிங்குமாய்
அலையத் தொடங்க, தேவராஜ் ஒரு மாட்டை ஓட்டி வந்து
திடீரென்று பிரேக் பிடித்தார்.

கணேஷ் எகிறிக் குதித்தபடி சாலையில் விழுந்தான்.

தேவராஜ் அவனைப் பார்க்கத் திரும்பியதால் முன்பக்கம்
கவனத்தை இழக்கவும், முன்பக்கம் சக்கரம் ஏகமாய்
வளைந்து பைக் கீழே சரிந்தது. சற்று செயற்கையாய்

பைக்கோடு கூடி தேவராஜும் கீழே விழ, அவரின் ஒரு காலின்மேல் உண்மையாகவே பைக் உஷ்ணத்தோடு விழுந்து அமுக்கியது.

தேவராஜ் உஷ்ணம் தாளாமல் அலறினார்.

ஒடிவரத் தொடங்கினார் ருத்ரா. அக்கம் பக்கம் சிலர் பாய்ந்து வந்தனர். பைக்கைத் துக்கி தேவராஜை வெளியே இழுப்பதற்குள் நிஜமாலுமே தேவராஜின் தொடை இலேசாய் பொரிந்து விட்டிருந்தது. காலிலும் பலத்த அடி.

பின்தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்த வெள்ளை உடுப்புக்காரனை கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் எட்டிப் பார்த்தான். மோவாயில் விரல்களை தடவியபடி ஆழமாக யோசித்தான்.

"என்னால காலை அசைக்க முடியலை சார்!'-கணேஷ் புதுக்குரல் கொடுத்தான்.

"என்னாலயும்...!"-தேவராஜ் சேர்ந்து கொண்டார்.

"அப்படியே அசையாம இருங்க, ஆம்புலன்ஸுக்கு போன் பண்ணிட்டு வந்துடறேன்." - ருத்ரா ஓடினார்.

வெள்ளை உடுப்புக்காரன் முகத்தில் உற்சாகம் பரவுகின்ற மாதிரி இருந்தது. கணேஷ் அவனை நன்றாகவே கவனிக்கத் தொடங்கினான். நடுநடுவே முகத்தை அஷ்டகோணலாக்கி 'ஆ... ஊ...!' என்று அலறினான்.

சிலர், "பார்த்து ஒடறதுக்கென்ன?" என்று கேள்வி கேட்டனர்.

"இந்த நாட்டுல இப்படிக்கோயில் மாடுகளை நேர்ந்து தெருவுல விடறதை தடை செய்யணும். ஜனநாயக நாடுங்கறதுக்காக இப்படித் தெருவுல ஆடுமாடு கூடவா மனுஷனுக்கு சமமா நடமாடணும்? இப்ப பாருங்க, இதுங்களால இரண்டு பேர் காலை ஒடிச்சுக்கிட்டு நிககறதை."

ஒருவர் சமூகப் பிரக்ஞையோடு சிலாகித்தார். போதும் போதும் என்பது போல் இடைவெட்டியது, செந்தில் கிளிநிக்

ஆம்புலன்ஸ்.

ருத்ரா, வீதிக்காரர்கள் துணையோடு தேவராஜையும் கணேஷையும் ஆம்புலன்ஸுக்குள் ஏற்றினார்.

கவனமாக வெள்ளை உடுப்புக்காரனை பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். அவன் தீர்க்கமாக அவ்வளவையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆம்புலன்ஸ் சீறத் தொடங்கியது. அவன் பார்வை ஆம்புலன்ஸின் பக்கவாட்டில் 'செந்தில் கிளினிக்' என்று எழுதப்பட்டிருப்பதை துல்லியமாக கவனித்துக் கொண்டது.

"ஹலோ, வாங்க ருத்ரா இந்த ஆக்ஸிடெண்ட் ஏற்பாடு யாரை ஏமாத்த?" டாக்டர் இக்பால் உற்சாகமாக கேட்டார்.

-டாக்டரின் கேள்விக்கு ருத்ரா வார்டுக்கு வெளியே டாக்டரை பிடித்து அழைத்து வந்தார். அவர் எதிர்பார்த்த படியே வார்டுக்கு வெளியே அலைந்து கொண்டிருக்கும் நோயாளிகளின் உறவினர் கூட்டத்தில் தென்பட்டான் அந்த வெள்ளை உடுப்புக்காரன்-

"அதோ, அந்த வெள்ளை சட்டைக்காரன்தான்!" சுட்டிக்காட்டினார். அவனும் அதை கவனித்தான். தாடையை நீவி விட்டபடி அங்கிருந்து வேகமாகக் கிளம்பினான்.

"இவன் மூலமாகத்தான் இன்ஃபர்மேஷன் கொல்லி மலைக்குப் போகுதா?"

"எக்ஸாக்ட்லி..."

"ஒகே. ருத்ரா! இப்ப நான் என்ன பண்ணணும்?"

"நாளைக்கே என்கூட தேவராஜும், கணேஷும் கொல்லிமலை கிளம்பிடுவாங்க. ஆனா, அவங்க இங்க இருக்கறதா நீங்க காட்டணும்."

"ஸ்பெஷல் வார்டுல அவங்களை வெச்சு யாரும் போகக்கூடாதுன்னு தடை போட்டுடறேன். ஒருத்தர்கூட வந்து எட்டிப் பார்க்க முடியாது."

"தேங்க்யூ டாக்டர். தேங்க்யூ வெரிமச்!"

"ருத்ரா! உன் முயற்சி சக்ஸஸ் ஆகட்டும். ஆனா, எனக்கு கொஞ்சம் தங்கம் தாங்க..."

"நிச்சயமா டாக்டர். அப்புறமா உங்க ஸ்டெதஸ்கோப்பில் இருந்து வாஷ்பேசின் வரை எல்லாம் தங்கம்தான். இப்ப எனக்கு ஒரு அவசர வேலை இருக்கு. நான் கிளம்பறேன். நம்ம நண்பர் யார், எங்க போறார்னு கவனிக்கணும்."

பேசிக்கொண்டே பேண்ட் பாக்கெட்டில் கையை விட்டு ஒரு தாடி விக்ை எடுத்து தாடையில் ஒட்டிக் கொண்ட ருத்ரா, நடந்து கொண்டே முகத்தில் சில உருமாறுதல் செய்யத் தொடங்கினார்.

அவனோ கிளினிக்கிற்கு வெளியே உள்ள டெலிபோன் பூத்தில் நுழைந்திருந்தான். யாருடனோ பேச ஆரம்பித்திருந்தான்.

"இரண்டு பேரும் ஆக்ஸிடெண்ட்டுல மாட்டி ஆஸ்பத்திரியில கிடக்கறாங்க. ஆனா, ஆக்ஸிடெண்ட் ஒண்ணும் பெரிசில்ல."

"மொத்தத்துல முயற்சியில அவங்க பின்வாங்கல. அப்படித்தானே?"

"ஆமா. ஒரு டிடெக்டிவ் ஏஜெண்டை வேறு கூட்டு சேர்த்துருக்காங்க."

"அப்ப யோசிக்காதே. இன்னிக்கு ராத்திரியே தீர்த்துக் கட்டிடு."

"ஒகே!"

6

தொலைபேசியின் மறுமுனைக்கு அன்றிரவே தேவராஜையும் கணேஷையும் தீர்த்துக்கட்டிவிடுவதாக 'ஒகே' சொல்லிவிட்டு அவன்

திரும்பின அதே வினாடி-

பூத்தின் கண்ணாடி கதவுக்கு வெளியே முற்றிலும்
மாறுபட்ட தோற்றத்தில் ருத்ரா தாடியைத் தடவிக் கொண்டு
நின்றிருந்தார்! அவரைப் பார்க்க அவனுக்கு நறுக்கென்று
ஆனது.

அவர் முகம் தெரிந்தும் தெரியாத மாதிரி அவனைக்
கலங்கடித்தது. யோசனையோடு கதவைத் திறந்துகொண்டு
வெளியேறியவன் மேல் இலேசாய் ஒரு மோதலை சற்றும்
எதிர்பாராத மாதிரி நிகழ்த்தினார் ருத்ரா,

அந்த மோதலால் நழுவின மாதிரி அவர் பாக்கெட்டி லிருந்து
ஒரு கத்தி சொத்தென்று கீழே விழுந்தது.

"ஸாரி!" என்றபடி குனிந்து கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு
நிமிர்ந்த ருத்ராவை அவன் ஒரு தினுசாகப் பார்த்தான்.

கண்களால் விழுங்க முடிந்த எல்லையை மீறி
விழுங்கினான்.

அவர் சட்டை செய்யாமல் பூத்துக்குள் நுழைந்தார்.

வேண்டுமென்றே கதவைச் சாத்தாமல் டயல் செய்தார்.

அவர் சுழற்றிய நம்பருக்கு அந்தப் பிராந்தியத்திலேயே
தொலைபேசி கிடையாது என்பது போல் மறுமுனையில்
வினோதமான சப்தங்கள் ரொய்யங். ருத்ரா உடனேயே
பேசத் தொடங்கினார்...

"பாஸ். குட்மார்னிங் பாஸ்!"

'ரொய்யங்ங்...' மறுமுனையில்.

"காரியத்தை கச்சிதமா முடிச்சுட்டேன்."

'ரொய்யங்ங்...' மறுமுனையில்.

"ஒரு கத்திதான்... ஆனா, ஒன்பது கொலை!"

'ரொய்யங்ங்...' மறுமுனையில்.

"ரொம்பத் தேங்க்ஸ் பாஸ்! இது என்ன பெரிய விஷயம் இடுப்பு பெல்டால கழுத்தை நெரிச்சு ஆறு கொலை செய்ததை விடவா...?"

'ரொய்ய்ய்ய்யங்ங்.' மறுமுனையில்.

"போலீஸ் என்ன பெரிய போலீஸ்! எலும்புத் துண்டுக்கு அலையற நாய் மாதிரி, அவங்க பணத்தை விட்டெறிஞ்சா பத்து கொலைகூட செய்யலாம். கண்டுக்க மாட்டாங்க. சின்ஸியாரிடி லாயல்டி நேஷனாலிட்யெல்லாம் இந்தத் தேசத்துல செத்து ரொம்ப நாளாச்சு. தைரியம் உள்ளவனுக்குத்தான் இந்தக் காலம்."

'ரொய்ய்ய்ய்யங்ங்...'

மறுமுனையில் 'ரொய்ய்ய்யங்ங்...' சப்தம் ருத்ரா விட்டுக் கொண்டிருக்கும் புருடாவைப் புரியாமல் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, வெளியே எதற்கோ காத்திருக்கின்ற பாவனையில் ருத்ராவின் பேச்சை காது கொடுத்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்த வெள்ளை உடுப்புக்காரனுக்கு உடம்பெல்லாம் இலேசாக நடுங்கத் தொடங்கியிருந்தது.

ஒன்பது கொலை... ஆறு கொலை... என்று அடுக்கிக் கொண்டிருக்கும் இவன் யாராக இருக்கக் கூடும்?

அவன் தனக்குள் குழம்பின சமயம், ருத்ராவின் புத்திசாலித்தனமான புருடா தனது அடுத்த கட்டத்துக்குச் சென்றது...

"பாஸ்... என்ன பாஸ் விஷயம்? டிடெக்டிவ் ஏஜெண்ட் ருத்ராவை பீஸ் பீஸாக்கணுமா?"

'ரொய்ய்ய்ய்யங்ங்...'

"ஓகே. பாஸ்! அவன் புதுசா ரெண்டு பேரோட சேர்ந்து ஏதோ ஒரு காரியத்துல ஈடுபட்டிருக்கான். அதை என்னன்னு பார்த்துட்டு காரியத்தை முடிக்கிறேனே?"

'ரொய்ய்ய்ய்யங்ங்...'

"ஓகே. பாஸ்! அவனை மட்டுமல்ல, அந்த ரெண்டு பேத்தையும் கூட நான் தீர்த்துக் கட்டிடவா?"

"வேண்டாமா? என்னது அவங்க இரண்டு பேரும் இரும்பைத் தங்கமாக்கற ரகசியம் தெரிஞ்சவங்களா? ஆச்சரியமாயிருக்கே? என்ன பாஸ் கதை விடுறீங்களா?"

'ரொய்யங்ங்...'

"என்னது, கொல்லிமலை சித்தர் அவங்களுக்கு அந்த ரகசியத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்காரா...! நிஜமாவா? என்னால நம்பமுடியலை!"

'ரொய்யங்ங்...'

"சரி... சரி... அந்த இரண்டு பேரை நான் ஒண்ணும் பண்ணலை. ருத்ராவை மட்டும் தீர்த்துக் கட்டிடறேன். அவங்க இரண்டு பேரும் விலைமதிக்க முடியாதவங்கன்னு எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு. அவங்களைப் பத்திரமா உங்ககிட்ட கொண்டு வந்து சேர்க்கறது என் பொறுப்பு, நீங்க கவலைப்படாதீங்க பாஸ்! ஒரு பத்தாயிரம் கேட்டிருந்தேனே..."

'ரொய்யங்ங்...'

"பணத்தை அனுப்பிச்சிட்டீங்களா? தேங்க்யூ பாஸ்! இனி நீங்க எதைப் பத்தியும் கவலைப்பட வேண்டாம். இந்த நரிமேட்டு நாடராயன் கத்திக்கு அந்த ருத்ரா பதில சொல்லியே தீரணும்."

'ரொய்யங்ங்...'

'நல்லது பாஸ். போனை வெச்சுடறேன்.'-ருத்ரா தனக்குத்தானே கேள்வி கேட்டு பதிலையும் சொல்லிக் கொண்டு, தொலைபேசியோடு ஒரு போலி நாடகம் நடத்திவிட்டு திரும்பின அதே விநாடி...

அந்த வெள்ளை உடுப்புக்காரன் அந்த இடத்தை விட்டு அகலவில்லை, அகலவேயில்லை. அவரையே வெறித்துக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் இணக்கமாய் சிரிக்கத்

தொடங்கினான்.

"குட்மார்னிங் நாட்ராயன்!" என்றான்.

"என் பேர் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"-இது ருத்ரா.

"நீ பேசினதெல்லாம் நான் கேட்டுக்கிட்டுதான் இருந்தேன்."

"ஓஹோ... நான் கதவை சாத்த மறந்துட்டேன். நீ எல்லாத்தையும் ஒட்டுக் கேட்டுட்ட போல இருக்கு. தட்ஸ் ஆல்ரைட், நீ யாரு?"

"என்னைப் பத்தி பிறகு சொல்றேன். கொலை செய்யறது தான் உன் தொழிலா?"

"கேக்கறதைப் பார்த்தா யாரையோ கொலை செய்யனும் போலத் தெரியுதே..."

-ருத்ரா கொஞ்சம் குரலை உயர்த்தினார்.

"அப்படித்தான் வெச்சுக்கோயேன்."

"என் ரேட் ரொம்ப அதிகம். உன்னால கொடுக்க முடியாது."

"நீயா நெனைச்சுக்கற விஷயம் இது. அவசியப்பட்டா ஒரு கொலைக்கு ஒரு கோடி ரூபாகூட தர என் பாஸால முடியும்?"

"அடேயப்பா! யார் உன் பாஸ்?"

"அது எனக்கே தெரியாத விஷயம்."

"வேடிக்கையா இருக்கே. இப்ப உனக்கு என்ன வேணும்?"

"நீதான்!"

"நானா..."

"ஆமா உன் மாதிரி ஆள் எங்க க்ரூப்புக்கு ரொம்ப அவசியம். அதோட நீ கொல்ல நினைக்கற ருத்ரா எங்களுக்கும் விரோதி."

"அப்படியா? அவன் எப்படி உன் விரோதியானான்?"

"நீ பாதுகாக்க நினைக்கற இரண்டு பேரை அவனும் பாதுகாக்க நினைக்கறான். தேவையில்லாம கொல்லிமலை பக்கம் வந்து எங்களுக்குத் தொல்லை தருவான் போலத் தெரியுது."

"நீ சொல்றது புரியலை."

"உனக்கு இப்ப புரிய வேண்டாம். புரியவும் கூடாது. எங்கக் கூடுப்புல சேர்ந்துக்கிறியா?"

"நான் ஏற்கெனவே ஒரு கூடுப்புல இருக்கேன். எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன்னு எதையும் செய்ய முடியாது. இது யோசிச்ச முடிவெடுக்க வேண்டிய விஷயம்."

"தாராளமா.. என்கூட வந்து எங்கக் கூடுப் ஆக்டிவிடலைஸப் பார்த்தா அசந்துபோவே. இந்த உலகத்தையே விலைக்கு வாங்க முடிஞ்ச ஒரு மனுஷனுக்கு நாங்க வலை விரிச்சிருக்கோம். கொஞ்சம் முந்தி டெலிபோன்ல உன் பாஸ் குறிப்பிட்ட சித்தர்தான் அவர் சர்வ சாதாரணமா இரும்பு, பித்தளை. மணல், கிடைக்கிற பொருளை யெல்லாம் தங்கமாக்கறார் அந்த ஆள். அது எப்படிங்கறது தான் தெரியலை, புரியலை..."

ருத்ரா அதைக் கேட்டு பெரிதாகச் சிரித்தார்.

"ஏன் சிரிக்கிறே?"

"சிரிக்காம பின்ன வாயைப் பிளக்க நான் இளிச்சவாயனா? இது சந்திர மண்டலத்துல குடியேற விசா, பாஸ்போர்ட் தரப்போற காலம். நீ சித்தர், தங்கமனு காது குத்தினா நான் கேட்டுக்கணுமா?"

"ஸ்டுப்பிட்...! இதைவிடப் பெரிய கேள்வியை நாங்க கேட்டோம். ஆனா, நான் சொல்றது உண்மை. விஞ்ஞானம் ஒரு பக்கம் வளர்ந்துகிட்டிருக்கறது. வாஸ்தவம்தான். அதுக்காக மெய்ஞான விஷயங்கள் பொய்யின்னு நெனைச்சா நஷ்டம் நமக்குத்தான். உன் பாஸ்கூட இப்ப போல அந்தச் சித்தர் பத்தி சொல்லக் கேட்டேன். எங்களுக்கு

மட்டும் தெரிஞ்ச விஷயம்னு நாங்க
நினைச்சுக்கிட்டிருக்கறது தப்பா போச்சு. யாரோ இரண்டு
பேர் எப்படியோ இந்த விஷயத்தை தெரிஞ்சுக்கிட்டு மலை
பக்கம் வந்தாங்க. அவங்கதான் எங்க எதிரின்னு நெனைச்சா
இப்ப உன் பாஸ்கூட அந்த சித்தர் பத்தி தெரிஞ்சவரா
இருக்கார்.

ஆமா. யார் உன் பாஸ்...?"

ருத்ரா அவன் கேள்வி முன்னால் சற்று மௌனம்
காட்டினார். தான் பின்னிய வலைக்குள் அவன் சரியாக
மாட்டிக் கொண்டு தவிக்கத் தொடங்கிவிட்டது அவருக்கு
இலேசான ஆனந்தத்தைத் தந்தது.

நன்றாகவே அவனைக் குழப்பியாயிற்று.

அவனும்கூட பாக்கு வெற்றிலை வைக்காத குறையாகத்
தன்னை அழைக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

அவன் கூட்டத்துக்குள் நுழைய நல்ல சந்தர்ப்பம்.

அவர்களை அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள சரியான
சந்தர்ப்பம்.

ருத்ரா தனக்குள் சூள் கொட்டிக்கொண்ட வேளை...

"ஆமா, யார் உங்க பாஸ்?" -திரும்பவும் அவன்
நிமிண்டினான்.

"நீ முதல்ல சொல். உன் பாஸ் யார்?" ருத்ரா அவனைப்
பார்த்துக் கேட்டார்.

"நான் சொன்னாதான் நீ சொல்வியா?"

"நிச்சயமா!"

"உண்மையிலேயே எனக்குத் தெரியாது. வேணும்னா
கொல்லிமலையில் இருக்கற எங்க கூட்டத்தோட
முக்கியமான ஒரு நபருக்கு உன்னை அறிமுகப்படுத்தி
வைக்கறேன்..."

"அதனால எனக்கென்ன லாபம்?"

"நான் ஆரம்பத்துல ஒரு கம்யூனிஸ்ட். அப்புறமா நக்சலைட். இப்ப இந்தக் கூட்டத்துல சேர்ந்துருக்கற ஒரு புதுமுகம். எடுத்த எடுப்புல எந்த தலைவனும் இந்த மாதிரி கட்டங்கள்ல தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கறதில்லை..."

"இப்படிப்பட்ட நீ என்னைச் சேர்த்துவிட நினைக்கறியே, அதை மட்டும் ஏத்துக்குவாங்களா?"

"எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கு. எங்களுக்கு இப்ப ஆள் பலம் நிறைய வேணும்."

"சரி, அப்ப கொல்லிமலைக்கு இப்பவே கிளம்புவோமா?"

"இப்ப வேண்டாம். நீ அந்த ருத்ராவை கொன்னுட்டு அந்த இரண்டு பேரோட என்கிட்ட வா. நாம நாலு பேருமா சேர்ந்து மலைக்குப் போவோம்."

"அந்த இரண்டு பேரும் எங்க பாஸுக்கு வேணும். உனக்கு எதுக்கு?"

"எங்களுக்கும் வேணும். உயிரோடயோ, இல்லை பிணமாகவோ! நான் செய்ய வேண்டிய வேலை அது. நீயும் செய்ய நினைக்கறே. வெற்றியோட திரும்பிவா!"

"எல்லாம் சரி. உன் பேரை நீ சொல்லவேயில்லையே?"

"விக்டர்!"

"நல்ல பேர். உன்னை அடுத்து எங்க சந்திக்கலாம்?"

"இதே பூத்கிட்ட இன்னிக்கு ராத்திரி பத்து மணிக்கு."

"உங்க கூட்டம் எனக்குப் பிடிக்கலைன்னா நான் அழைச்சுக்கிட்டு வர்ற அந்த இரண்டு பேரோட நான் எங்க கூட்டத்துக்கே திரும்பிடுவேன் ஜாக்கிரதை...!"

"உனக்குப் பிடிக்காம போக சந்தர்ப்பமே இல்லை. எங்க கூட்டம்தான் நாளைக்கு இந்த உலகத்தையே விலைக்கு வாங்கப் போற கூட்டம். டன் கணக்குல இரும்பைத்

தங்கமாக்கி உலகப் பொருளாதாரத்தையே ஸ்தம்பிக்க வைக்கப்போற கூட்டம்."

விக்டர் என்னும், அந்த வெள்ளை உடுப்புக்காரன் பேசப் பேச ருத்ரா வாய்பிளந்தார். எக்கச்சக்கமான குஷியோடு கைகளை குத்திப் பிசைந்து கொண்டார்.

'ருத்ராவை கொலை செய்ய வேண்டும். எப்படி தன்னைத் தானே கொலை செய்து கொள்வது?' - அந்த ஒரு கேள்வி முன்னால் மட்டும் அவர் மிக ஆழமாக யோசித்தார்.

"நான் கிளம்பறேன்..." என்று அவன் நகர்ந்து கொண்டான்.

"இரவு பத்து மணிக்கு சந்திப்போம்!" ருத்ரா விடை கொடுக்க, அவன் வீதிக் கூட்டத்தில் கரைந்து மறைந்தான்

ருத்ரா உடனேயே செந்தில் நர்ஸிங்ஹோமுக்கு குறி வைத்து நடக்கத் தொடங்கினார்.

7

14 ஸ்பென்சரியை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கிய ருத்ராவுக்குள் மனக்கணக்குகள்...

இனி மேற்கொண்டு எப்படிச் செயல்படுவது? வினாவுக்குள் விடை தேடும் சமயம் எதிர்ப்பட்டார் டாக்டர் இக்பால்.

"என்ன ருத்ரா. பின்தொடர்ந்து போனிங்களே. என்னாச்சு?"

"உஸ்ஸ்... மெல்லப் பேசுங்க. நான் இப்ப ருத்ரா இல்ல ஃபாலோ பண்ணினது வீண் போகலை டாக்டர். எதிரி நல்லாவே வசப்பட்டுட்டான் நான் சமயோசிதமா நடந்துகிட்டது நல்ல பலன் தந்திருக்கு."

"குட்! எந்த மாதிரின்னு விளக்கி சொல்லுங்களேன்?" இக்பால் பேசிக்கொண்டே நடக்கத் தொடங்கினார். ருத்ரா தொடர்ந்தார்.

"டாக்டர் ஒரு பெரிய க்ரூப்பே அந்த மலைல இருக்கு. எல்லோருமே அந்தச் சித்தரை வளைக்கறதுலதான் குறியா

இருக்காங்க. தேவராஜும் கணேஷும் போட்டிக்கு வரவே கொஞ்சம் குழம்பிட்டாங்க. அவங்களைத் தீர்த்துக்கட்ட கூட தயாராயிட்டாங்க. அவங்களோட இலக்குல முதலில் கொலை செய்யப்பட வேண்டிய நபர் இப்ப தேவராஜோ கணேஷோ இல்லை."

"வேற யார்?"

"நான்தான்!"

"ஆமா டாக்டர் இதுல இன்னொரு வேடிக்கை. ருத்ராவை கொன்ற பொறுப்பும் எனகிட்டதான் இருக்கு."

"என்ன சொல்றீங்க. ஒரே குழப்பமா இருக்கு."

"அதாவது அவங்களுக்கு நான் ருத்ரா இல்லை. வேறு ஒரு நபர். என் மூலமா ருத்ராவை அவங்க அவாய்ட் பண்ணாங்க."

"அப்படியா சேதி? உங்களை நீங்களே எப்படி கொல்லப் போங்க? தேவராஜ், கணேஷ் நிலை என்ன?"

இக்பால் கேள்வி கேட்ட சமயம் தேவராஜும் கணேஷும் படுத்திருக்கும் படுக்கை வந்துவிட்டிருந்தது.

தாடி மீசைக்குள் உருத்தெரியாமல் உருமாரியிருந்த ருத்ராவை அடையாளம் புரியாமல் இருவரும் வெறித்தனர்.

"என்ன பார்க்கிறீங்க... சார் யாருன்னு தெரியலையா?"
இக்பால் கேட்டார்.

தேவராஜ் உதட்டை சுழித்து மறுக்க, கணேஷ் இட வலமாய் தலையசைக்க, ருத்ராவிடம் சற்று பெருமிதமான புன்னகை.

"ஒரு டிடெக்டிவ் ஏஜெண்ட் மிகக் குறைந்தபட்சம் ஐந்து நிமிஷத்துல அப்படியே உருமாறணும். அப்பதான் அவன் ஸ்கில்லான ஆள். நியூயார்க்கில் ஒரு சமயம் ஆயிரக் கணக்கான ஆடியன்ஸ் எதிரே இப்படி உருமாற்றிக் காட்டற போட்டி வெச்சாங்க. ஒருத்தர் ஒண்ணரை நிமிஷத்துல அவர் மனைவி மக்களால்கூட கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி உருமாறி சாதனை செய்து காட்டினார். நான் அதுல

கலந்துக்கிட்டிருந்தா ஜெயிச்சிருப்பேனோ என்னவோ?"

ருத்ரா பேசப் பேச, தேவராஜுக்கும் கணேவிற்கும் புரிந்து போனது.

"ஏய் ருத்ரா என்னப்பா இது மாறுவேஷம்? வேகமாகக் கேட்டார்.

"எல்லாம் உங்களுக்காகத்தான்."

"எங்களுக்காவா?"

"ஆமா, உங்களை ஃபாலோ பண்ணிக்கிட்டு வற்ற நபருக்காகத்தான். அண்ணன் இங்கேயும் வந்துட்டார்."

"வந்து நம்மைப் பார்த்து ஏமாந்துட்டானா?" கணேஷ் இடைவெட்டினான்.

"ஏறத்தாழ அப்படித்தான். ஆனா, இப்ப பிரச்னை வேறு விதமாயிடிச்சு. நாம அவங்களுக்குப் இப்ப ரொம்ப தேவையான நபர். உங்களை உயிரோடோ பிணமாகவோ அவங்ககிட்ட ஒப்படைக்க வேண்டிய பொறுப்புல இருக்கேன்..."

அதைக் கேட்டு கணேஷ் மிடறு விழுங்கினான்.

"பயப்படாதே கணேஷ்! எல்லாம் என் மூளையோட திட்டம்தான், உங்களை உயிரோட ஒப்படைக்கிற மாதிரி ஒரு பாவனை பண்ணி நடிக்கப்போறேன்."

"எங்களை அவங்க என்ன பண்ணுவாங்க?"

"தீர்த்துக்கட்டுவாங்க..."

"ருத்ரா.. என்ன சொல்றே?"

"பயப்படாதே தேவராஜ்! நீங்க அவங்க முயற்சிக்கு குறுக்க நிக்கற நபர். உங்களை அவங்க தீர்த்துக்கட்ட நினைக்கறது ஆச்சர்யமான விஷயமில்ல. ஆனா, அது நடக்கக்கூடாது. அதே சமயம் அவங்களை நாம ஜெயிச்சு நம்ம முயற்சிலயும் ஜெயிக்கணும். அதுக்குத்தான் நான் வழி

பண்ணியிருக்கேன்..."

"எப்படி... எப்படி?"

"உங்களை நான் அவங்ககிட்ட கூட்டிக்கிட்டுப் போறேன். அதே சமயம் உங்களை அவங்க கொல்லாம இருக்கறதுக்காக உங்களுக்கு ரசவாத வித்தை கொஞ்சம் தெரியுமனு சொல்லி வைக்கறேன்."

"அதாவது இன்னும் கொஞ்சம் தெரிஞ்சா ரசவாதத்துல நாங்களே நேரடியா ஈடுபடலாம். அப்படித்தானே?" தேவராஜ் ஆவலாகக் கேட்டார்.

"எக்ஸாக்ட்லி! ஏதோ ஓரளவுக்காவது விஷயம் தெரிஞ்சவங்களை நிச்சயம் கொல்ல அவங்களுக்கு மனசு வராது. மாறா, உங்களுக்குத் தெரிஞ்சது என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கற ஆசைதான் அவங்களுக்கு வரும்."

"யூ ஆர் கரெக்ட்! எதிரிகளான நாங்க அவங்களுக்குத் தேவையானவர்களாயிட்டோம்." கணேஷ் அர்த்த புஷ்டியோடு அடுத்த கேள்வி கேட்டான்.

"நமக்குத் தேவையும் அதுதான்."

"ஆனா, இது ஹை ரிஸ்க்."

"வேற வழி?"

"பேசிக்கிட்டே இருந்தா எப்படி... அடுத்து என்ன செய்ய?"

"இன்னிக்கு ராத்திரி பத்து மணிக்கே நாம அவங்களை சந்திக்கப் போறோம்..."

"ஆல் தி பெஸ்ட் ருத்ரா. ஆமா, உங்களை நீங்களே கொல்லணுமே... அது எப்படி?" - இக்பால் இடையில் புகுந்து முக்கியமான கேள்வி கேட்டார்.

ருத்ரா உடனேயே தாடையைத் தடவினார். "டாக்டர் கொல்றது சாத்தியமில்லை. அவங்ககிட்ட ருத்ரா பயந்து ஓடிட்டதா சொல்லிட வேண்டியதுதான். அத்தோட

அவங்களுக்கு ருத்ராவான நான் ஒண்ணும் எதிரியில்ல.
தேவராஜும் கணேஷும் தான்." -

"பார்த்து... வழுக்கிடப் போறீங்க!" இக்பால் எச்சரித்தார்.

"ஆமா. எங்களுக்குத்தான் உங்க திட்டப்படி அடிபட்டிருக்கே.
எப்படி சார் நாங்க இரண்டு பேரும் உங்க கூட வரமுடியும்?" -
கணேஷின் கேள்விக்கு ருத்ரா சற்று மந்தமாகச் சிரித்தார்.

"பரவால்ல கணேஷ். எனக்கு பயந்து நீங்க நொண்டி நொண்டி
நடந்து வந்துட்டதா சொல்லிடறேன். நீங்களும் ஒரு ரெண்டு
நாள் செயற்கையா நொண்டுங்க."

"சார்! உங்களை நம்பித்தான் வரோம். ஜாக்கிரதை" கணேஷ்
இழுவையாகப் பேசினதைத் தொடர்ந்து உற்சாகமாய்த்
நிமிர்ந்த தேவராஜ்...

"ருத்ரா, உன் பிளான் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. வெளுத்துக்
கட்டுவோம். கவலைப்படாதே" என்றார்,

ருத்ரா தெம்பாக நிமிர்ந்தார்.

"தேவராஜ், உங்களைப் பொறுத்தவரை நான் இனி ருத்ரா
இல்லை. அது ஞாபகத்துல இருக்கட்டும். ருத்ராங்கற நபர்
ஒடிப்போயிட்ட நபர். நான் ஒரு முரட்டு ரவுடி சமயம்
வரும்போது நான் ருத்ராவா மாற, நாம நம்ம காரியத்தை
முடிச்சுக்கிட்டு திரும்பணும்."

-பேசின. ருத்ரா, இக்பால் பக்கம் திரும்பினார்.

"டாக்டர் உங்கள் ஒத்துழைப்புக்கு நன்றி!"

"ருத்ரா... உங்க வித்தியாச முயற்சியில் நீங்க வெற்றி பெற
அல்லா துணை செய்யட்டும். ஏதாவது உதவி
தேவைப்பட்டா கேளுங்க. செய்யத் தயாராயிருக்கேன்."
என்ற இக்பாலை ருத்ரா கட்டித் தழுவிக் கொண்டார்.

"சார், வீட்ல அம்மாவுக்கு என்ன பதில் சொல்ல?" கணேஷ்,
தேவராஜைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

"கணேஷ்! கம்பெனிக்கு மெடிக்கல் லீவ் அப்ளை பண்ணு. வீட்டுல அம்மாகிட்ட செமினார் இருக்கு, ஒரிஸ்ஸா வரைக்கும் போய் வரணும். கம்பெனியோட ஸ்பெஷல் அரேஞ்ச்மெண்ட்டுன்னு அடிச்சுவிடு. மற்றதை பிறகு பார்த்துப்போம்..."

கணேஷ் திருப்தியாக தலையாட்டினான். அப்படியே படுக்கையில் இலேசாய் சாய்ந்தான்.

கொல்லிமலை சிலுசிலுக்க, தனது மரம் செடி கொடிகளையெல்லாம் அசைத்து 'வா! வா!...' என்று அழைக்கிற மாதிரி பட்டது.

இனி என்னென்ன நடக்கப் போகிறதோ?

மனசு அந்தக் கேள்விக்கு விடை தெரியாமல் மருண்டு போனது.

சரியாக பத்து மணி.

டெலிபோன் பூத்துக்கருகில் ருத்ரா தாடிமீசையோடு உருமாறி தேவராஜ், கணேஷ் சகிதம் காத்துக்கிடக்க, - உரசிக்கொண்டு வந்து நின்றது ஒரு மாருதி கார், இளநீலக் கலரில். 'நான் புத்தம் புதிய சரக்காக்கும்' என்று டாலடித்தது.

காருக்குள் விக்டர்!

அவனைப் பார்த்த ருத்ரா, உற்சாகமாய் கையை உயர்த்த, அவன் பார்வை தேவராஜ், கணேஷ் மேல் சென்றது.

"என்னப்பா... தீர்த்துக்கட்ட சொன்னா இழுத்துக்கிட்டே வந்துட்டே?"-விக்டர் கேட்ட கேள்வி கணேஷ் நெஞ்சில் நறநறத்தது.

"தீர்த்துக் கட்டிட்டா நாம பெரிய முட்டாளாயிடுவோம் விக்டர். ஏறத்தாழ ரசவாதத்துல பாதி இவங்களுக்கு தெரிஞ்சிருக்கு!

பித்தளையை தங்கமா மாத்த முடியலேன்னாலும் சில மூலிகை உதவியால் அதை கறுக்க முடியாதபடி

செய்திருக்காங்க. தங்கம் மட்டும்தானே கறுக்காது?"

ருத்ராவின் கேள்வி விக்டரின் வாயைப் பிளக்க வைத்தது.

"நிஜமாவா?"

"ஆமா விக்டர்; இவங்க பெரிய ஆளுங்க. இவங்க நம்மகிட்ட இருந்தா நமக்குத்தான் நல்லது."

"அதுக்கு இவங்க சம்மதிக்கிறாங்களா?"

"சம்மதிச்சதான் ஆகணும். இல்லேன்னா, மேலோகம் போக வேண்டியிருக்கும்னு சொன்னேன். நடுங்கி கூடவே வந்துட்டாங்க."

"நடுவுல கழுத்தறுத்துடப் போறாங்க."

"நாமதான் ஜாக்கிரதையா இருக்கணும் விக்டர். உன் பேச்சை நம்பி என் வேலைய நான் இதுவரை கச்சிதமா செய்துட்டேன், இனி மலைக்குப் போய் உன் க்ரூப்பை பார்க்கவேண்டியதுதான் பாக்கி."

"அதுல ஒண்ணும் தடை இல்ல. அந்த ருத்ரா என்ன ஆனான்?"

"கோழை! நான் கொல்ல வரப்போறது தெரிஞ்சு பம்பாய் பக்கம் ஓடிட்டான். அவனைத் தேடிப்பிடிச்சு கொல்ல எனக்கு இப்ப அவகாசம் இல்லை."

"ருத்ரா லேசுப்பட்ட ஆளு இல்லை. அவனா பயந்து ஓடினது?"

"நான் மட்டும் லேசுப்பட்ட ஆளா. அது அவனுக்கு நல்லாவே தெரியும்."

"குட் கிளம்புவோமா?"

கிளம்பினார்கள். கார் நல்ல வேகம் காட்டியது. சேலத்தில் குண்டும் குழியுமான சாலைகளில் ஒரு ஸ்பிரிங்கைப் போல் எகிறியது,

திருச்சி ரோட்டில் என்பது கிலோ மீட்டர் வேகத்தில் எட்டியது. இருபக்க புளிய மரங்கள் சிமிட்டலான கால அளவில் நழுவிக்கொண்டே செல்ல, ராசிபுரம் செல்லும் இடப்பக்க வளைவில் திரும்பியது.

"ஆமா, இந்த ராத்திரியில இந்த மாருதியிலேயே மலை ஏறிட முடியுமா?" -ருத்ரா கேட்டார்.

"ஏன் முடியாது... ராத்திரி நேரம்தான் அந்த மலைல நாங்க அதிகமா நடமாட முடிஞ்ச காலம்."

"ஆமா, மலைல உங்களோட இருப்பிடம் எங்கே?"

"அனாவசியமான கேள்வி இது."

"விக்டர்... நான் மூணாவது நபரா? என்கிட்டப் போய் இப்படிப் பேசுறே?"

"நானே என் கூட்டத்துக்கு மூணாவது நபர்தான். அதுமட்டுமில்ல, மலைல எங்களுக்கு நிலையான இருப்பிடம் கிடையாது. மாறிக்கிட்டேயிருக்கும்..."

"இப்ப மலையில எங்க போறே... நாம் யாரைப் பார்க்கப் போறோம்?"

-தேவராஜ் முதன்முதலாக வாய்திறந்த சமயம், கார் காளப்ப நாயக்கன்பட்டியைக் குறிவைத்து ராசிபுரத்தை தாண்டியிருந்தது.

இடப்பக்கமாய் பிரமாண்டமான கொல்லிமலைச் சாரல் ஒரு எருது படுத்திருக்கும் தோரணையில் தென்பட, அதன் உச்சிமேனி மேல் ஓரிடத்தில் திகுதிசுவென்று நெருப்பு...

ஒரு தீப்புள்ளியாய் தென்பட்ட அதைப் பார்த்து உற்சாகமாய் ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்தினான் விக்டர்.

விண்டோ வழியாக ருத்ராவம்கூட அந்த நெருப்புப் புள்ளியைப் பார்த்தார்.

மலையில் தென்பட்ட தீப்புள்ளியைக் குறிவைத்து விரையும் காருக்குள் தேவராஜும் கணேஷும் மிடறு விழுங்கினர்.

"ஆமா, உங்க பேர் என்ன?"

கார் ஒட்டும் சமயம் விக்டர் கேட்டான். இருவரும் பேரைச் சொன்னார்கள்.

"உங்களுக்கு எப்படி இந்தச் சித்தரைப் பற்றித் தெரியும்?"

தேவராஜ் இதற்குப் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"யதார்த்தமா மலையை சுத்திப் பார்க்க வந்தோம். அப்ப மலைவாசிகள் மூலமா கேள்விப்பட்டோம்..."

"நல்லா காதுல பூ சுத்தறே..." விக்டர் உடனேயே ஒரு இடி இடித்தான். "எப்படியோ தெரியும்! அது பத்தி உனக்கு என்ன?" கணேஷ் குறுக்கே விழுந்தான்.

"சரி, எப்படியோ தெரியும் ரசவாதத்தில் ஒரு பாதி தெரியும்னு சொன்னிங்களே... அது எப்படி?"

"நீ என்ன எங்களை இன்டர்வியூ பண்ணியா?"

"இல்ல, இது ஒத்திகை. மேல எனக்கு சீனியர்கள்லாம் இருக்காங்க. அவங்க இதைவிட மோசமா கேள்வி கேப்பாங்க. நீங்க பதில் சொல்லணும்."

"இல்லேன்னா..?"

"மூச்சுவிடுறதை மறந்துடுவீங்க..."

விக்டர் அழுத்தமாக அப்படிச் சொல்லவும்... ருத்ரா, தேவராஜ் தொடையில் கை வைத்து ஒரு அழுத்து அழுத்தினார். அதிகம் பேசாதே என்கிற மாதிரி சமிக்ஞை செய்தார். அப்படியே விக்டர் பக்கம் திரும்பினார்.

"விக்டர் இவங்க யாரு, இவங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்கறது இப்ப முக்கியமல்ல. இவங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கிறது உங்களுக்குத்

தெரிஞ்சிருக்காங்கறதுதான் முக்கியம்."

"வாஸ்தவம்தான். எனக்கென்ன வந்திச்சி... என் வேலைய நான் செய்திட்டேன். இனி இவங்க தலைவிதிப்படி எல்லாம் நடக்கும்" என்றான் விக்டர்.

தீப்புள்ளி பெரிதாகிக் கொண்டே வந்தது. இருப்பிடம் நெருங்குவது தெரிந்தது. விண்டோ வழியாக ஊதல் நிறைந்த பனிக்காற்று முகத்திலறைந்து குசலம் விசாரித்தது.

கும்மென்ற இருட்டுக்குள் மெல்லிய லேயராய் தேய்ந்து கொண்டிருந்தது சந்திரனின் பிரகாசம்.

திரும்பவும் பட்சி ஜாலங்கள்.

சில் வண்டுகளின் ரீங்காரங்கள்.

ஊடே ஒரு ஒழுங்கோடு தாரை தப்படைகளின் ஒலி.

அந்த ஒலி பெரிதாகிக் கொண்டே வந்தது. கேட்ட உடனேயே காலகளை ஆட்டம் வந்து வளைத்துப் பிடிக்கும்படியான பக்கா டப்பாங்குத்து ஒலி.

தேவராஜ் அந்த டென்ஷனான வேளையிலும் இலேசாய் அதை ரசித்தார். - கணேஷின் மார்பு பனியன் வியர்வையில் சொத சொதத்துக் கொண்டிருந்தது.

"பயப்படாதே கணேஷ்... இதெல்லாம் நல்ல அட்வெஞ்சர்!" என்று காதோரம் குசுகுசுத்தார் தேவராஜ்.

இதற்குள் கார் ஒரு மண்பாதையில் இறங்கி சிறிது தொலைவு சென்று நிற்கத் தொடங்கியது. அது நின்ற இடத்துக்கு ஒருவன் தீப்பந்தத்துடன் ஒடி வந்தான்.

பார்க்க ஒரு விறகுவெட்டி போல இருந்தான்.

விக்டரைப் பார்த்து புன்னகைத்தான்.

காரிலிருந்து தேவராஜும் கணேஷும் ருத்ராவும் இறங்கிக் கொண்டார்கள். அவர்களையும் அவன் பார்த்தான்.

"யாரு விக்டர் இவங்க?" கேட்டான்.

"விருந்தாளிங்க. எல்லப்பா. ஜீவநாதன் இருக்கானா?"
விக்டர் திருப்பிக் கேட்டான்.

"புலிப்பாறையில் இருக்கான். வா, போவோம்..."

போனார்கள். மழை பெய்து முடிந்திருந்த தரைப் பரப்பு
அவர்களின் ஷூக்களில் குழறியது.

நெருங்கத் தொடங்கியது புலிப்பாறை.

ஆதிவாசிகள் போல் சிலர் தென்பட்டனர்.

ஒருவன் தாரை தப்பட்டைக்கு தகுந்த மாதிரி ஆடிக்
கொண்டிருந்தான். நொணா மரக்கிளைகளில் திகுதிசு
தீப்பந்தங்கள். அங்கங்கே பாறை மேல் ரௌத்திரமாய் சிலர்.

நடுவில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மரக்கிளைகள்
கொளுத்தப்பட்டு ஆளுயரத் தீக்கொழுந்துகள்.

விக்டரையும் மற்ற மூவரையும் பார்த்து எல்லோரும்
புருவம் வளைத்து, யார் என்று யோசிக்க, அவர்களில் திறந்த
மார்போடு சுருட்டு பிடித்துக் கொண்டிருந்தான் கிரந்திதேன்
முனியப்ப கவுண்டன்!

அவனைப் பார்த்த தேவராஜுக்கும் கணேஷாக்கும்
திக்கென்றது.

அவன் இவர்களைப் பார்த்து இடக்காகச் சிரித்தான்.

"உசுரு உங்களுக்கு கெட்டிதான்..." என்றான். ருத்ரா

அவ்வளவையும் கவனித்துக் கொண்டார்.

"விக்டர் இவங்கள்லாம் உங்க ஆளுங்களா?" கேட்டார்
வாயைத் திறக்காமல் ஆமோதித்தான் விக்டர்.

"இந்த ராத்திரியில என்ன பண்ணாங்க?"

"ஒருத்தன் பாட்டு பாடுறான். இன்னொருத்தன் ஆட்டம்

ஆடுறான். ஒருத்தன் சுருட்டு பிடிக்கிறான்."

"ஏய்... பிரியமில்லென்னா சொல்லாதே. அதுக்காக இப்படி அறுக்கணுமா?"

அப்பொழுது இதிரே மிடுக்காக ஒருவன் திடீரென்று தட்டுப்பட்டான்.

"வா, ஜீவநாதா! இதோ நீ சொன்ன இரண்டு பேர்" என்றான், அவனைப் பார்த்த விக்டர்.

"என்னடா கொன்னுட்டு வான்னா கொண்டுகிட்டு வந்துருக்கே..."

"காரணமாதான்!"

"அது சரி, யார் இந்தப் புது ஆள்...?"-ருத்ராவைப் பார்த்து ஜீவநாதன் கேட்கவும்.

"என்னை மாதிரின்னு வெச்சுக்கோ. நம்ம கூட்டத்துல சேர்க்க அழைச்சுக்கிட்டு வந்திருக்கேன்" என்ற விக்டரை உற்றுப் பார்த்தான் ஜீவநாதன் என்னும் அந்தப் புதியவன்.

"நல்லா தெரியுமா-இவன் உன்னை மாதிரிதானா?" திரும்பிக் கேட்டான்.

"நல்லா தெரியும். இவன்தான் இவங்க இரண்டு பேரையும் கொண்டுகிட்டு வந்தது. அதுமட்டுமல்ல, இவனுக்கும் இதிரி அந்த டிடெக்டிவ் ஏஜெண்ட் ருத்ராதான். அவன் இப்ப எஸ்கேப் ஆயிட்டான்"

"ஆமா, எதுக்கு இவங்களை கொண்டுகிட்டு வந்தே?"

"சாதாரண ஆளுங்க இல்ல இவங்க... ரசவாதம் பற்றி ஓரளவு இவங்களுக்குத் தெரியும். அதான் இழுத்து வந்தேன்."

"ஓரளவுன்னா..?"

"நீயே கேட்டுப் பாரு."

ஜீவநாதன் எனும் அவன் உடனே தேவராஜ் பக்கம்

திரும்பினான். 'உங்களுக்கு ரசவாதம் பற்றி ஓரளவு தெரியுமாமே, எப்படி?"

அவன் கேள்வி முன்னால் தேவராஜ் சற்று திகைத்தார். ருத்ரா பக்கம் திரும்பினார். தெரியாத விஷயத்தை எப்படிச் சமாளிப்பது? மூளைக்குள் விடை தேடினார்.

சட்டென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றியது.

"எங்க தாத்தா ஒரு சித்த வைத்தியர். அவர் சதா ஏதாவது மூலிகைகளை வெச்சு எதையாவது பண்ணிக்கிட்டிருப்பார். அந்த வகையில் எனக்கும் கொஞ்சம் தெரியும். முழுசா தெரியாது."

"முழுசா தெரிஞ்சாதான் நீ கோடீஸ்வரனாயிருப்பியே... இப்படி இந்த ராத்திரியில் இந்த மலைப்பக்கம் வந்து எங்ககிட்ட மாட்டியிருப்பியா? ஆமா, கொஞ்சம் தெரியும்னு சொன்னியே எவ்வளவு?"

தேவராஜன் அந்தக் கேள்வி முன்னால் விழிக்கவும், ஜீவநாதன் உடனே அந்த இடத்தைவிட்டு வேகமாக அகன்றான். சில நிமிடங்களில் திரும்பியவர்கள் கைகளில் சில ஒலைக்கட்டுகள்.

"ரசவாதம் பற்றி எங்களுக்கும் ஓரளவு தெரியும். அந்த லைன்ல நாங்க போகாத தூரம் இல்லை, படிக்காத புத்தகம் இல்லை. எங்க கூட்டத்துல அமெரிக்காவுல படிச்ச அறிஞர்கள்லாம் உண்டு.

கஞ்சா பயிர் பண்ணலாம்னு இந்த மலைப்பக்கம் வந்தோம். முண்டமா நடமாடுற சித்தரைப் பார்த்தோம். ஊருக்குள்ளையும் இவரைப் பத்தி பிரமாதமா சொன்னாங்க சரின்னு அந்த சாமியார் முண்டத்தை ட்ரேஸ் பண்ணினோம்."

"அந்த ஆளு பெரிய ஆள்தான். திடீர் திடீர்னு தெரியறான். அப்புறம் காணாமல் போயிடறான்."

"நீங்கதான் பார்த்துப் பேசினிங்களே...?"

-ஜீவநாதனின் இடக்கான பேச்சில் நிறைய புதிய செய்திகள் தரும்பின். அவன் கைவசமிருந்த ஒலைக்கட்டில் புராண காலத்து தமிழ் தென்பட்டது. அதைப் பார்த்த தேவராஜ், சற்று புத்திசாலித்தனமாக தனது கற்பனையைத் தொடர்ந்தார்.

"இந்த மாதிரி பல சுவடிகளை நானும் பார்த்துட்டேன். ஆனா, இதனாலெல்லாம் ஒரு பலனுமில்லை" என்றார்.

"இருக்காது. இந்த மாதிரி சுவடிகளை நீ பார்த்துருக்கவே முடியாது. வெறும் ஆறு ஏட்டை ஆறு லட்ச ரூபாய் கொடுத்து வாங்கியிருக்கோம் நாங்க. கஞ்சா பயிரைவிட இது லாபமான விஷயமில்லியா...? ஆனா, சரியான ஃபார்முலாதான் பிடிபடமாட்டேங்குது.

இதுல உள்ள குறிப்புப்படி செயல்பட்டு களிமண்ணை காஸ்ட் அயர்ன் மாதிரி ஆக்கியிருக்கோம். காஸ்ட் அயர்னை சாம்பலாக்கியிருக்கோம். ஆனா, அந்த தங்கமாக்கற உத்திதான் பிடிபடலை."

"ஏன் அந்த சித்தரையே கேட்க வேண்டியதுதானே?"

"சாதாரண மனுஷனா இருந்தா இழுத்து வந்து சித்ரவதை செய்தாவது விஷயத்தை வாங்கியிருப்போம். ஒரு கூட்டத்துக்கே தண்ணி காட்டற பெரிய கில்லாடியா இருக்கான் அந்தச் சாமியார்.

பௌர்ணமி தவிர மற்ற நாட்களில் பார்க்க முடியறதில்லை அவனை. அவனால பாதிக்கப்பட்டு இந்த ஆராய்ச்சிக்குள்ள நுழைஞ்சிட்டோம். வெற்றியடையாம போனா அவமானம்!"

-ஜீவநாதன் அப்படிச் சொல்லி வாய் மூடிய மறுவினாடியே சலங்கை குலுங்கும் சப்தம்...

தேவராஜனுக்கும், கணேஷுக்கும் பரிச்சயமான சப்தம். சப்தம் கேட்டு ஜீவநாதன் திரும்பினான். பொன்னியம்மாள் வந்து கொண்டிருந்தாள்! மலைப்பெண் வேடத்தில் தேவராஜனும் கணேஷும் முன்பு பார்த்த அதே தோரணையில்... கணேஷையும் தேவராஜையும்

ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள்.

"என்ன பொன்னி, போன காரியம் என்னாச்சு?" ஜீவநாதன் கேள்விக்கு பெரிதாக உதட்டை சுழித்தாள்.

"அந்தச் சித்தர் இருப்பிடத்தைத் தேடி கண்டுபிடிக்க ஸ்காட்லாண்ட் யார்டுல இருந்து போலீஸ் வந்தாலும் முடியாது" என்றாள்.

"ஆமா, நீங்க எப்படி இங்க வந்தீங்க?" என்று தேவராஜை பார்த்துக் கேட்டாள்.

"நாங்க எங்க வந்தோம். பிடிச்சுக்கிட்டு வந்திருக்காங்க" என்றார் தேவராஜ். பொன்னியம்மாள் அதைக் கேட்டு சிரித்தாள்.

"பஸ் பிடிக்க நாங்க வந்தப்போ மாடர்ன் டிரஸ்ஸு தென்பட்டது நீதானே?" தேவராஜன் தனது நம்பிக்கையை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்ள அப்படி கேட்கவும், அவள் ஆமோதித்தாள்.

"உனக்கு ரொம்பத்தான் நெஞ்சழுத்தம். பெண்கள் ஈடுபடுகிற விஷயமா இது?" தேவராஜின் அடுத்த கேள்வி ஜீவநாதனை கோபமூட்டியது.

"ஏய்! அதிகம் பேசாதே. எங்ககூட சேர்ந்து ஒத்துழைச்சா நீயும் பணக்காரனாகலாம். இல்லேன்னா, இந்த மலைல சமாதியோட எண்ணிக்கைல ரெண்டு கூடிடும்.

அறிவும் அறிவும் எப்பவும் அடிச்சுக்கக் கூடாது. உனக்கு ரசவாதத்துல தெரிஞ்சது எவ்வளவு...? எங்களுக்குத் தெரிஞ்சதை நாங்க சொல்றோம். இரண்டு பேரும் கலந்து முயற்சி செய்து பார்க்கலாம். சக்ஸஸ் ஆகிட்டா இந்த மலையோட அந்தச் சாமியாரை நீயோ நானோ பொருட்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை."

"ஆகலேன்னா...?"

"ஆகலேன்னாவா...? அந்தச் சாமியார்கிட்ட இருந்து விஷயத்தை கறந்தே தீரணும். இதே பொன்னியம்மா

அதைச் சாதிப்பா. இப்ப இவ கத்து வந்துருக்கற விஷயமே கோடி பெறும்!"

"கேட்க நல்லா இருக்கு. நடக்கணுமே..."

"ஏன் நடக்காது? எவ்வளவோ நடந்தாச்சு. இதென்ன?"

"உங்க பொன்னியம்மாவைவிட வேகமா எங்களால அந்தச் சித்தர்கிட்ட இருந்து விஷயத்தை கறக்கமுடியும். எங்க போக்குல விடுங்க..."

"விஷயத்தோட நீங்க ஒடிட்டா நாங்க இங்க தலைல தண்டு போட்டுக்கவா..?"

ஒடினாலும் உங்ககிட்ட இருந்து தப்பிக்கவா முடியும்? முன்ன பின்ன தெரியாதப்பவே ஒரு ஆளை நிழல் போல அனுப்பினவங்களாச்சே நீங்க..."

-ஜீவநாதன் அதைக் கேட்டு சற்று யோசித்தான். பொன்னியம்மாள் அவனை நெருங்கி காதைக் கடித்தாள். அவன் முகம் சற்று பிரகாசப்பட்டது.

"சரி; உங்க விருப்பப்படி செய்யுங்க. இந்த முயற்சியில உங்களுக்கு எல்லா உதவியும் எங்களால கிடைக்கும்."

உடனேயே பக்கத்திலிருந்த ருத்ரா, அப்பாடா! என்று பெருமூச்சு விட்டார். நினைத்த மாதிரியே நிலையான ஒரு நங்கூரத்தை பிரச்சனையின்றி அவர்கள் கூட்டத்தில் போட்டாயிற்று.

இறுக்கம் தளர்ந்துவிட்டது. இனிதான் இருக்கிறது சாமர்த்தியம். அவருக்கு எண்ணங்கள் பூப்பூத்தன.

தேவராஜனை நம்பிக்கையோடு பார்த்தார்கள். தேவராஜின் முகத்திலும் ஒரு இறுக்கம் தளர்ந்த நிலை.

"இந்தச் சுவடிகள் எங்ககிட்ட இருக்கட்டும், இதுகூட எங்களுக்கு உதவி செய்யலாம். ஆமா... நீதான் இந்தக் கூட்டத்துக்குத் தலைவனா?"

-தேவராஜின் இந்தக் கேள்வி ஜீவநாதனை சற்று எரிச்சல் மூட்டியது.

"போகப் போக அதை தெரிஞ்சிக்குவே..." என்று சற்று ரௌத்ரமாகக் கத்தினான்.

தீச்சுடர் வெளிச்சத்தில் சுவடிகள் பளபளத்தன.

கணேஷ் அதை தன் கையில் வாங்கிப் பிரித்தான்.

'கோரக்கரி, மலைவாகடம்' என்று பெரிய எழுத்துகள் தெரிந்தன. முதல்பக்கச் சுவடியைப் புரட்டியபோது அதிசயமாய் அந்தத் தகவல் தலை காட்டியது.

9

அந்த ஒலைச்சுவடியில் தென்பட்ட விஷயம் கணேஷையும் தேவராஜையும் ஒரு கிள்ளு கிள்ளியது.

"சார்... உண்மையிலேயே அபூர்வமான ஒலைச்சுவடிதான் இது ரிலாக்ஸா படிப்போம். சாம்பிளுக்கு ஒண்ணு படிச்ச பாருங்க" என்றான் கணேஷ்.

திகுதிக்குக்கும் தீப்பந்த வெளிச்சத்தில் அதனுள் நுழைந்தார் தேவராஜ்.

ரசவாதிகளுக்குத் தேவையான 'உதக நீர்' பற்றியும், அது கிடைக்கும் மலை பற்றியும் விளக்கங்கள் தென்பட்டன.

தமிழ்நாடு மலைகளைப் பற்றி மர்மமான தகவல்கள் அதில் தெரிந்தன. சிவகிரி மலையின் கிரிவிருட்சம் பாம்புகளைப் பிடித்தாட்ட வழி சொன்னது.

"சுவடியை அப்புறம் படிக்கலாம். உங்க அடுத்த திட்டம் என்ன?"-விக்டர் இடைவெட்டினான்.

"அடுத்த திட்டம் ஒண்ணுமில்லை. சித்தரை பார்க்கணும். அவரோ அடுத்த பெளரணமிக்கு வரச் சொல்லிட்டார், அதுக்கு இன்னும் இருபத்து அஞ்சு நாள் இருக்கு."

"அப்ப அதுவரை சும்மாதான் இருக்கப் போறீங்களா?".

"வேற என்ன செய்ய...?"

"மலை முழுக்க தேடுங்க. எங்களுக்கெல்லாம் டிமிக்கி கொடுத்துக்கிட்டு இந்த மலையில் எங்கயோ பதுங்கி இருக்கற அந்த மர்ம ஆசாமி உங்க கண்ணுக்காவது தென்படுறானான்னு பார்ப்போம். பெளர்ணமிக்கு பெளர்ணமின்னு மாசா மாசம் காத்திருந்தா காரியம் நடக்காது. நாள்தான் வெட்டியா தேயும்."

"போன பெளர்ணமிக்கு அந்த சித்தரை பார்த்தப்பவே நீங்க எல்லாம் ஒண்ணு சேர்ந்து வளைச்சுப் பிடிச்சிருக்கறதுக்கு என்ன?"

கணேஷ் கேட்க வேண்டிய கேள்வியைதான் கேட்டான்.

"அந்த சித்தன் என்ன சாதாரண ஆளனு நினைச்சியா? பொன்னியம்மாகிட்ட கேளு. கதை கதையா சொல்லுவா..."

பொன்னியம்மாள் உடனே சொல்லத் தொடங்கினாள்.

"சமுத்திர சித்தர் ஒரு அபார மனுஷர். வர்மக்கலை தெரிஞ்சவர். அது மட்டுமல்ல; சமாதிரி யோகமும் அவருக்கு அத்துப்படி. பத்து பேர் அவரைச் சுத்தி வளைச்சாலும் அவங்களைச் சுண்டுவிரலால வீழ்த்தற சக்தி அவருக்கு உண்டு."

"அப்ப இந்த பிரச்னைல அந்த சித்தரே முன்வந்து ரசவாத ரகசியத்தை சொன்னாதான் ஆச்சு. வேறு எந்த வகையிலயும் தெரிஞ்சுக்க சந்தர்ப்பமில்லை. அப்படித்தானே?"

"ஆமா... கொக்கு தலையில் வெண்ணெய் வெச்சுப் பிடிக்கற முட்டாள்கள் இல்ல நாங்க. நாங்களே யோசிச்சு யோசிச்சு அடி எடுத்து வைக்கறோம், இந்த விஷயத்துல. பொன்னியம்மாதான் எங்க பெரிய பலமே. அவளுக்கு சமமாயார் வந்தாலும் எங்க பரம எதிரி அவங்க..."

"ஓஹோ! அதனாலதான் எங்களை அந்த மிரட்டு

மிரட்டினீங்களா?"

"எப்படி எடுத்துக்கிட்டாலும் சரி. வளவளன்னு பேசாம காரியத்துல இறங்குங்க."

"இறங்கறது இருக்கட்டும். உங்க கூட்டம் இங்க இருக்கற அளவுதானா? இல்லே இன்னும் ஆட்கள் இருக்காங்களா?"

"உனக்குத் தேவையில்லாத விஷயம் இது. இருந்தாலும் சொல்றேன். இந்த மலைல எங்க ஆட்கள் இல்லாத இடம் கிடையாது. விஷயத்தோட தப்பிச்சு ஓட மட்டும் கனவுல கூட நினைக்காதீங்க." ஜீவநாதன் பேசிவிட்டு வெடுக்கென்று அந்த சுவடிக்கட்டை பிடுங்கிக் கொண்டான்.

"உங்களுக்கு அவசியப்படும்போது சரியான காரணத்தைச் சொல்லி கேளுங்க. அப்ப தர்றேன். அதுவரை எங்ககிட்டயே பத்திரமா இருக்கட்டும். இப்ப நீங்க இந்த இடத்தைவிட்டு கிளம்பலாம்!"

கட்டளையாகச் சொல்லிவிட்டு மளமளவென்று இருட்டுக்குள் நுழைந்து மறையத் தொடங்கியது அவன் தேகம்.

விக்டர் மட்டும் வெறித்துப் பார்த்தான்.

"இப்பவே கூட நீங்க அருவிக்கரை பக்கம் போய் அந்த சித்தரைத் தேடலாம்!" என்றான்.

தேவராஜுக்கு அதை கேட்க கோபம் வந்தது. ருத்ரா அது புரிந்த மாதிரி முன்னால் வந்தார்.

"விக்டர். வெறும் கைய வீசிக்கிட்டு வந்திருக்கோம் நாங்க. சாப்பிட-படுக்க எந்த வசதியும் இல்லாத நிலையில் இந்த மலையில் அலைஞ்சு திரியறது என்ன அத்தனை சுலபமா? இப்பவே போய் தேடுங்கிறியே... அத்தோட நீ அறிமுகப்படுத்தின அந்த ஜீவநாதன் ஒரு வார்த்தை என்னைப் பற்றி கேட்கலை. என் திறமைக்கு உங்க கூட்டத்தில் மதிப்பு இருக்கிற மாதிரி எனக்குத் தெரியலை. என் பேரைக்கூட கேட்காதவங்க மத்தியில் நான் எப்படி இருக்கிறது? நான் இப்பவே கிளம்பறேன்."

பொய் கோபத்தோடு வெளியேறத் தொடங்கிய ருத்ராவின் தோள்மேல் விக்டரின் கரம் வாஞ்சையாக விழுந்து தடுத்தது.

"முட்டாள். உன்னைப் பற்றி கேட்க வேண்டி அவசியமே எங்களுக்கு இல்லைன்னு ஜீவநாதன் சொல்லிட்டுப் போறான். அது மட்டுமல்ல, இந்த இரண்டு பேரோட பக்கதுணையா எங்க ஆளா இருக்கப் போறது நீதான் அதுதான் இப்போதைக்கு உன் வேலையே. அதுக்கு உனக்கு எவ்வளவு சம்பளம் தெரியுமா?"

"எவ்வளவு?"-ருத்ரா பொய்யான ஆர்வத்தோடு கேள்வி கேட்க, இருட்டிலிருந்து புதிய மனிதன் ஒருவன் ஒரு சூட்கேஸ் சகிதம் ருத்ரா முன்வந்து நின்று சூட்கேஸை திறந்துத காட்டினான்.

டெலஸ்கோப் ரிவால்வர் சகிதம் பத்தாயிரம் ரூபாய் அதனுள் முள்ளங்கிப் பத்தையாக பல்லைக் காட்டியது.

ருத்ரா செயற்கையாக வாய் பிளந்தார்.

"இது ஆரம்பம்தான். போகப்போக உன் திறமைக்கு ஏற்ப நிறைய கிடைக்கும். இது உங்க மூணு பேருக்கான செலவுக்கும் சேர்த்துதான். ஆல்தி பெஸ்ட்."

தனது வலதுகையை நீட்டி ருத்ராவின் கையைக் குலுக்கினான் விக்டர்.

விடிந்து விட்டது.

கூவித் திரிய ஆரம்பித்த பறவைகளால் வானம் திவ்ய சொரூபம் காட்டியது.

மைதாமாவை சலித்துக் கொட்டிய மாதிரி பனி உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு பாறைமேல் களைப்போடு மல்லாந்து விட்டவர்களின் கண்ணிமை மேல் ஒரு சூரியக்கதிர் சூடு தாளித்தது.

உஷ்ணம் தாளாமல் கண்விழித்தவர்கள் சூரிய

வெளிச்சத்தில் தென்பட்ட மலைராஜ்ஜியத்தைப் பார்த்து
சற்று வியப்பாக நெளிந்தார்கள்.

கைகளை நீட்டி முறித்து ஆசுவாசித்தார்கள்.

கணேஷ் சுற்றுச்சூழலில் பார்வையை விட்டான். குளிரும்
உடம்பை சிலிர்த்தபடி மனசுக்குள் ரசனைத் தேனை
கொட்டிக் கவிழ்த்துக் கொண்ட அதே சமயம் ஒரு சரிவில்
சற்று தள்ளி ஒரு உயரமான பாம்புப் புற்று அவன்
பார்வையில் தென்பட்டது.

அந்த உயரமான மணலை குனிந்து ஒருவர் அள்ளிக்
கொண்டிருந்தார். ருத்ராவின வேண்டுகூல் உடனே பலித்தது
போல் அவர் நிமிர்ந்தபோது கணேஷுக்கு தூக்கிவாரிப்
போட்டது.

அது சமுத்திர சித்தரேதான்!

10

விடிந்தும் விடியாத வேளையில் எதிர்பாராமல் சமுத்திர
சித்தரை ஒரு பாம்புப் புற்றுக்கருகில் பார்த்துவிட்டு
கணேஷ் பரவசமாகக் கூவினான். "அதோ சித்தர்!"

நம்ப முடியாதபடி அவன் கை காட்டிய திக்கை பார்த்த
தேவராஜுக்குள்ளும் திகைப்பு. ருத்ராவும் பார்த்துவிட்டு
விழிகளை அகல விரித்தார்.

"என்னப்பா இது... வலை வீசித் தேடினாலும் பிடிக்க
முடியலை, பிடிக்க முடியாதுன்னு சொன்ன நபர் இவ்வளவு
சுலபமா அகப்பட்டுட்டாரு?"-ருத்ரா கேள்வி எழுப்ப,
தேவராஜின் முளை துரிதமடைந்தது.

"ருத்ரா... எல்லாம் ஒரு அதிர்ஷ்டம்தான் இப்ப உடனடியாக
நீ உன் டிரஸ்ஸை கழட்டி எறிஞ்சிட்டு படடிக்காட்டானா
உருமாறு. க்விக்!" சொல்லியபடி அணிந்திருந்த பேண்ட்,
சட்டையைக் கழற்றத் தொடங்கினார் தேவராஜ். கணேஷ்
உடனேயே புரிந்து கொண்டு அவ்வாறே செயல்பட, ருத்ரா
மட்டும் எதிர்கேள்வி கேட்டார்.

"எதுக்குப்பா உருமாறனும்?"

"பேச நேரமில்லை. சொல்றதை கேள். பனியன் போட்டுருந்தா அதை கோவணமா ஆக்கி கட்டிக்கோ. தலைமுடியைக் கலைச்சு விட்டுக்கோ..."

-வினாடியில் அவர்தான் சொன்னதை தன் அளவில் செய்து கொள்ளவும் தயங்கவில்லை.

சட்டென்று ஒரு பாதையின் பின்புறமாய் பதுங்கிக் கொண்டு மூவரும் வேக வேகமாய் உருமாறிய அதே வினாடிகளில்.

பச்சையாக ஏதோ ஒரு சாற்றை கைகளில் பூசியிருந்த சமுத்திர சித்தரின் வலதுகரம் புற்றுத் துவாரம் ஒன்றை தூர்த்தபடி உள்நுழைந்தது.

அது வெளிப்பட்ட சமயம் அதன் பிடியில் ஒரு நாகம் சீறிக்கொண்டு தென்பட்டது. 'உஸ்ஸ்... உஸ்ஸ்....' என்று சீறியபடி அது கொத்தமாட்டாமல் சித்தரை வெறிக்க, சித்தர் அதன் சீற்றம் பார்த்து சிரித்தார்.

அப்படியே இடது கையால் அதன் கழுத்தைப் பிடித்து வழுக்கலாக வாய் வரை கொண்டு வந்து விரல்களால் நசுக்கவும் நாகத்தின் வாய் இரண்டாகப் பிளந்து கொள்ள, கூரிய சிறிய பல் பளிரென பார்வைக்குத் தெரிந்தது. அந்த பல்லின் மேலண்ணத்தில் இளம்பச்சை நிறத்தில் விஷப்பை ஒரு சீராக உருண்டை அளவு பருமனில் தெரிய, அதைப் பார்த்த சித்தரின் முகத்தில் ஒரு திருப்தி மின்னல் கோடாய் பரவியது.

அவர் இடுப்பில் சிறியதாய் ஒரு பீங்கான் குவளை.

அதை வெளியே எடுத்து பாம்பின் பல்லை அதில் பதித்து நசுக்கவும், கண்களில் பயமும் சீற்றமும் மிளிர அந்த நாகம் தனது விஷத்தை பல் வழியாக இலேசாக பீறி விட்டது! நீண்ட வளைந்த அந்த உடம்பின் கூரிய வால், அவரது இடுப்பில் சாட்டைச் சொடுக்காய் அடித்தது.

அதனால் துளியும் பாதிக்கப்படாதவர் போல் விஷத்தை பீங்கான் கோப்பையில் பிடிப்பதில் குறியாக இருந்தார்

அவர்.

ஒருவழியாக காட்டுவாசிகளைப் போல் உருமாற்றிக்
கொண்டுவிட்ட மூவரும் சித்தரை நோக்கி கிளம்ப
ஆயத்தமான சமயம், ரூபாய் நோட்டுடன் சூட்கேஸ்
அவர்களை வெறித்தது.

"ஏய்! இந்த சூட்கேஸை இப்ப என்ன பன்றது?" கேட்கவும்,
தேவராஜ் பதட்டப்பட்டார்.

"ருத்ரா நல்ல இடமா பார்த்து பதுக்கு அதை அபூர்வமா
தென்பட்டிருக்கற சித்தர் மறைஞ்சுடப் போறாரு. சீக்கிரம்...!"

"மறைய அவர் என்ன மந்திரவாதியா?"

"எதிர்க்கேள்வி கேட்காதே. கண்ணுக்கே தென்படாதவர்
தென்பட்டுருக்கார் கண்மூடி கண்திறக்கற நேரத்துலதான்
போன தடவை இவரை நமுவ விட்டோம். அதனால தான்
சொன்னேன்."

"சார்... நம்மளை இப்ப பார்த்து கோபப்பட்டா என்ன
பன்றது?"-கணேஷ் கச்சிதமாகக் கேட்டான்.

"அடிச்சாலும் வாங்கிக்க வேண்டியதுதான். ஆனா, நமுவ
விடக் கூடாது."

"எங்கே அந்த மூலிகைச் செடின்னு கேட்டா என்ன
பண்ணுவிங்க?"

"அடுத்த பெளர்ணமிக்கு வரும்போதுதானே கொண்டு வரச்
சொன்னார். இப்ப அதுக்கு அவசியமில்லை..."

"அப்ப நடுவுல எதுக்கு பார்க்க வந்தீங்கன்னு கேட்டா?" -
ருத்ரா இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க வாய் திறந்தார்.

"கணேஷ்... இங்கேயே கேள்வி கேட்டு தடுமாற வேண்டாம்.
முதல்ல அவரை நெருங்குவோம். என்ன சொல்றார்னு
பார்ப்போம். அதுக்கு தகுந்த மாதிரி பேசுவோம். அவர்
உண்மையிலேயே மகான்னு என் மனசு நம்பிட்டா நான்
அவர்கிட்ட சரணடைஞ்சிடுவேன். மலையில் அவருக்காக

வலை விரிச்சிருக்கற இந்த விக்டர் கூட்டத்தைப் பற்றி சொல்லி எச்சரிப்பேன்."

'சுத்த பைத்தியக்காரத்தனம். நம்மளை பட்டிக்காட்டானனு நெனைச்சுக்கிட்டிருக்கற அவர் அப்புறமா நம்மளை காலணாவுக்கு மதிக்கமாட்டார். காரியம் கெட்டுடும்...'

"அப்ப முதல்ல நீங்க அவரைப் போய்ப் பாருங்க..."

"நீ ருத்ரா?"

"நான் மெல்ல வந்து ஒட்டிக்கிறேன். ஒதுங்கி நின்னு உங்க பேச்சையும் போக்கையும் கவனிக்கப் போறேன். அவர் உங்களுக்குத் தண்ணி காட்டிட்டு நழுவப் பார்த்தா நான் விடப்போறதில்லை..."

"என்ன பண்ணுவிங்க?"

"அவரை பின்தொடருவேன். இந்த மலை நாட்ல அவர் எங்க பதுங்கி இருக்காருங்கறதைத் தெரிஞ்சுக்குவேன்."

"ருத்ரா. அதெல்லாம் வேண்டாம். நீயும் வா. மூணு பேருமா போய் முதல்ல கால்ல விழுவோம். காரணமில்லாம அவர் கோபப்படமாட்டார்..."

ருத்ரா அதை அரைமனதாக கேட்டுக் கொண்டு சூட்கேஸை ஒரிடத்தில் பதுக்கினார். பதுக்கிய இடத்தின் அடையாளத்தை மனதில் படிய வைத்துக் கொண்டார்.

வித்தியாசமான கோவண மனிதனாய் அடி எடுத்து அவர்களோடு நடக்கத் தொடங்கினார்.

செடி கொடிகள் வதங்கத் தொடங்கின.

நசநசவென்று கள்ளிகள் மிதிபடும் சப்தம்

பாதையில் படுத்துக் கிடந்த ஒணான் ஒன்று விருட்டென்று தலையை நிமிர்த்தி பார்த்துவிட்டு மந்தமாக முறைத்தது.

அலகால் மரங்கொத்தி ஒன்று பின்னங்காலுக்குக் கீழ் நமைச்சலுக்கு குத்திவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சிலுசிலுவென்ற இளங்காலை காற்று வேறு...

புற்றுக்கருகிலோ சித்தரின் கையில் மூன்றாவதாக ஒரு நாகம் பீங்கான் குவளையின் விளிம்பில் வலுக்கட்டாயமாக விஷத்தை சொட்டுவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வால் படபடவென்று அடித்துக் கொள்ள, மூச்சுத் திணறலோடு அது நிமிர்த்தியபடி எதிரே வெறிக்க, அதன் பார்வையில் மூவரின் வருகையும் தெரிந்தது.

சித்தரும் எதார்த்தமாய் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு புருவம் சுணங்க அப்படியே வருபவர்களை நோக்கி வெறித்தார்.

"வணக்கம் சாமி..."

மூவரும் சேர்ந்து வணக்கம் சொன்னபடி பவ்யமாக கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அவர் முன்னால் அணி வகுக்கத் தொடங்கினர்.

"இந்தக் காலை வேளையில் சுவாமி தரிசனம் கிடைக்கும்னு நாங்க நினைக்கவேயில்லை. நாங்க ரொம்ப பாக்கியசாலிங்க!"

தேவராஜ் இணக்கமாக பேச்சைத் தொடங்கினார்.

"அது என்ன சாமி. அன்னிக்கு பேசிக்கிட்டிருக்கச்சே காணாமப் போயிட்டிங்க?" கணேஷ் கேள்வியோடு அவர் முன் கூனிக் குறுகினான்.

'இது யார் புதிதாக?' சித்தரின் பார்வை ருத்ராவை துளைத்தது.

"சுவாமி! அது என் சிநேகிதனுங்க. சித்த வைத்தியத்துல ரொம்ப நாட்டமுள்ள ஆளு, மலைக்கு மூலிகை தேடி வந்தான். நாங்களும் சேர்ந்துகிட்டோம்..."

தேவராஜ் கச்சிதமாக சித்தரின் சந்தேகத்துக்கு விடையை தூக்கி முன்னால் போட்டார்.

கைவசம் பாம்பு நெளிய மூவரையும் வெறித்தவர், பாம்பை

திரும்பவும் புற்றுக்குள் விட்டுவிட்டு மெல்ல மூவரின் பக்கம் திரும்பினார்.

"புணுகுப் பூனையைத் தேடி வந்தீங்களே... கிடைச்சிடிச்சா?' மெல்லச் செருமியபடி கேட்டார்.

"இல்ல சாமி..."

"காலை நேரம் அதுகளை பிடிக்க தோதான நேரம். இங்க இருந்து வடக்க போங்க. ஆளுக்குத்தி பாறைக்கு பக்கமா நெட்டிலிங்க மரங்கள் தெரியும். அங்கு பூனைகளை பார்க்கலாம்."

"ரொம்ப சந்தோஷம் சாமி. பாம்போட விஷத்தை தனியாளா எடுத்துக்கிட்டிருக்கீங்களே. நாங்க உதவவா?"

"அவசியமில்ல... உங்க வேலையை நீங்க போய் கவனியுங்க. வெட்டி விடும் வேகத்தோடு பேசியவரை தேவராஜ் சோகமாய் ஏறிட்டார்.

"ஏன் சாமி, எங்களைப் பார்த்தாலே பட்டும் படாம பேசறீங்க?" தேவராஜின் கேள்விக்கு சித்தரிடம் இளக்காரமான புன்னகை மட்டுமே பதிலாய் தேங்கிய சமயம் அவர் புருவ நெருக்கத்தில் ஏதோ குறுகுறுப்பு...

அதற்கு காரணமாய் காமிராவின் ஃப்ளாஷ் லைட் வெளிச்சம் ஒரு செடியின் பின்னாலிருந்து பாய்ந்து அடங்கியிருந்தது.

திடீரென்று பாய்ந்த வெளிச்சத்தை பார்த்து நடக்கக் கூடாதுது ஏதோ நடந்த மாதிரி ஒரு பதைப்பு அவருக்குள் பெருகியது.

சட்டென்று பாம்புப் புற்றுக்குள் கையைவிட்டு ஒரு கருநாகத்தை பிடித்த அவர், பிடித்த பாம்பை வெளிச்சம் வந்த செடியின் மேல் வேகமாய் சுழற்றி எறிந்தார்.

சீறிக்கொண்டு அந்தரத்தில் சுழன்ற அந்த நாகம், இமைக்கும் நேரத்துக்குள் செடியின் மேல் விழுந்து சரசரவென்று உள்ளோடியது.

யாரோ கடிபட்டு அலறும் அலறும் சப்தமும், உடனேயே கேட்கத் தொடங்கியது.

11

சித்தர் வீசி எறிந்த பாம்பைத் தொடர்ந்து புதருக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்ட அலறல் சப்தம் தேவராஜை, கணேஷை, ருத்ராவை அப்படியே நிலைகுலைய வைத்தது.

மெல்ல புதர் அருகில் சென்று எட்டிப் பார்த்தார் ருத்ரா.

புதருக்குப் பின்னே காமிராவும் கையுமாக ஒருவன் பாம்புக் கடிபட்டு துடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சித்தரின் பாதங்களும் அவனை நோக்கி நடந்தன. விழிகள் அவனை நோக்கின. அவன் உடலில் நீலம்பாரிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. கடித்த அந்த சர்ப்பம் சுதந்திரம் பெற்ற உணர்வோடு எங்கோ ஒடிப் போகத் தொடங்கியிருந்தது.

சித்தர் அவனை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து நடக்கத் தொடங்கினார். எதிர்பாராமல் நடந்த சம்பவத்தால் வாயடைத்துப்போன மூவரும், இப்பொழுதும் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவித்தனர்.

சாகத் தவித்துக் கொண்டிருந்தவனை பார்த்ததுமே புரிந்துவிட்டது ருத்ராவுக்கு. அவன் விக்டர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது.

'இப்ப போட்டோ எடுத்து என்னத்தடா சாதிக்கப் போங்க. அவசரக் குடுக்கைங்களா...'- மெலிதாக முணு முணுத்தபடி குனிந்து காமிராவை கையிலெடுத்துக் கொண்டார்.

சித்தரை தன்வசப்படுத்திக் கொண்டுவிட்ட அதைப் பார்க்க ருத்ராவுக்குள் சற்று உற்சாகப் பூவாணம்.

தேவராஜோ கத்தத் தொடங்கியிருந்தார்.

"சாமி... சாமி! எங்க போங்க சாமி?"-அந்த அழைப்பால்

பாதிக்கப்பட்ட சித்தரின் முகம் மிகக் கடுமையாக தேவராஜ் பக்கம் திரும்பியது. எதுவும் பேசாமல் வெறித்தது.

"சாமி! எங்களைக் கண்டாலே நீங்கள் வெறுக்கிற மாதிரி தெரியுது. அண்டவே விடமாட்டேங்கறீங்க. உங்க பேச்சு, செயல் எல்லாம் புதிரா இருக்கு. நாங்க என்ன தப்பு சாமி செஞ்சோம்...?"

-கணேஷ் அடக்கமாட்டாமல் கேட்டுவிட்டான். ருத்ரா அவ்வளவையும் ஏறிட்டார். சித்தரிடம் மெல்லிய-இறுக்கம் தளர்ந்த புன்னகை. பின்னர் உதடுகள் பிரிந்தன.

"நீங்க முதல்ல உங்க உடைகளை அணிஞ்சுகிட்டு பிறகு பேசலாம்" என்றார். தேவராஜுக்குத் துக்கிவாரிப் போட்டது. சித்தர் மெல்ல தேவராஜை நெருங்கினார்.

காலைச் சூரிய வெளிச்சத்தில் அவர் நிழல் இலேசாய் பின்பக்கம் விழும் இடத்தில் அதன்மேல் நினுறுகொண்டு திரும்ப வாய் திறந்தார்.

"உன் பேர் தேவராஜ்தானே?"

-தேவராஜிடம் பயம் படர்ந்த அங்கீகாரம் மௌனம்.

"நீ உலோகங்களைக் கொண்டு உபகரணங்களைத் தயாரிக்கிற ஒரு பெரிய நிறுவனத்துல அதிகாரம் பண்ண உத்தியோகிதானே?"

-அடுத்த கேள்வி தேவராஜின் பிடரியை யாரோ பிடித்த மாதிரி இருந்தது.

"அம்மா அப்பாவுக்கு ஒரே பிள்ளை. இன்னும் கல்யாணமாகலை. கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி மனசு கொஞ்சம் தங்க ஆசை. நிறைய எதிர்பார்ப்பு. இவைகளோட நீ இந்த மலைக்கு வந்துருக்கே. இன்னும் சொல்லவா? இல்லை. போதுமா?"

-சித்தரின் அடுக்கடுக்கான கேள்விகளில் தேவராஜ் அப்படியே உலுங்கிப் போனார். கணேஷும், ருத்ராவும் கூட அப்படியே உலுங்கிப் போய்விட்டார்கள். உள்ளதை போட்டு

உடைக்கும் அப்பட்டமான அந்தப் பேச்சில் அவர்கள் தயங்கி விம்மிய சமயம்...

"இன்னும் கூட சொல்றேன்... இப்ப என்னைப் படம் பிடிச்சவன் ஒரு மோசமான கூட்டத்து ஆள். அவங்க மலைல எனக்காக நாயா அலையறாங்க. ரசவாத வித்தைக்காக பொன்னியம்மாங்கற பேர்ல ஒரு பெண்ணை அனுப்பி என்னை நெருங்கிட்டதா நினைச்சுக்கிட்டிருக்காங்க. அது எப்ப கைகூடும்னு தெரியாம தவிச்சுக்கிட்டு இருக்காங்க. விதிப்படி என்னைப் பார்க்க வந்த நீங்க அவங்க பார்வைல பட்டு ஒரு பெரிய திட்டத்தோட இந்தக் காட்டுக்குள்ள அலைஞ்சு இப்ப என்னைப் பார்த்திருக்கீங்க. பாவம் நீங்க?"

-சித்தரின் அந்தப் பூர்வாங்க விளக்கத்தில் தேவராஜ் உட்பட மூவரும் பொட்டில் வியர்வை தெறிக்க அப்படியே மண்டியிட்டார்கள்.

நெடுநேரம் மௌனம் நீடித்தது.

12

சூரிய கிரணங்களால் சற்றே உஷ்ணப்பட்ட மலைக்காற்று கழுத்தை வளைத்து குளிர்ச்சியாக அதில் கலந்து வந்தது, ஒரு குயிலின் குக்கூ சப்தம்.

இதமான சூழ்நிலை. ஆனால், கைதிகளின் மனநிலை.

"உம்... போய் உடைகளை மாட்டிக்கிட்டு வாங்க. உட்கார்ந்து பேசுவோம். கொஞ்ச தொலைவுல ஒரு புது நபர் உங்களை வேவு பார்க்க அலைஞ்சுகிட்டிருக்காரு! அவர் உங்களைப் பார்த்துடப் போறாரு."

சூழ்நிலையின் இறுக்கத்தை வெட்டிய அந்த யோகியின் பேச்சு அவர்களை உடனே துரிதப்படுத்தியது.

விஷம் எடுத்த குவளையைக் கையில் பிடித்தபடி நின்று கொண்டிருந்த சித்தர், மூவரும் பரபரப்பாகப் பேசியபடி தங்கள் இயல்பான உடையுடன் வருவதைப் பார்த்து சற்று

இளக்காரமாகச் சிரித்தார்.

"என்னைப் பற்றின சந்தேகம் உன்கிட்ட நிறைய இருக்கு ருத்ரமூர்த்தி! நீ எப்பவும் அறிவை மட்டுமே நம்பற ஆள். ஆனா, அதை முழுமையா பயன்படுத்திக்கிற உன் சாமர்த்தியம் பாராட்டுக்குரியது."

நெருங்கிவிட்ட ருத்ராவைப் பார்த்து அவரின் முழுப் பெயரைச் சொல்லி சித்தர் பேசத் தொடங்கிய விதம் ருத்ராவுக்குக் குளிர்ச்சியாகவும், மேலும் ஆச்சரியமாகவும் ஆனது.

"சாமி. இதெல்லாம் எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும். அடுத்தவங்க நினைக்கறதை படம்பிடிக்கறது அசாதாரண விஷயம். இது எப்படி ஒரு மனுஷனால சாத்தியம்?"

ருத்ரா படபடப்பாகக் கேட்டார்.

"நடந்துகிட்டே பேசுவோம். உங்ககிட்ட நான் நிறைய பேசணும். உங்க மூலமா எனக்கு நிறைய காரியம் ஆகவேண்டியிருக்கு."

அவரின் பூடகமாக பேச்சின் பொருள் யாருக்கும் புரியவில்லை. ஆனால், தங்களாலும் அவருக்கு காரியம் ஆகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருப்பது தேவராஜுக்கு சந்தோஷத்தை தந்தது.

"சாதாரண மனுஷங்களான எங்களுக்கு உங்களால் ஆகவேண்டிய காரியங்கள் நிறைய உண்டு. ஆனா, எங்களால் உங்களுக்கு...?"

நடந்து கொண்டே நினைத்ததைக் கேட்டார் தேவராஜ்.

"வினைகளை வினைகளாலதான் முறிக்கணும்." ஒற்றை வரியில் சித்தரிடம் பதில்!

அந்தப் பதில் பாதி புரிந்தும் புரியாத பாவனை காட்டியது. மலைப்பாதை இசகுபிசகாக நெளிந்து கொண்டிருந்தது. நிறைய குரங்குகள் குதியாட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. நான்கு மலைசாதிப் பெண்கள் சுள்ளி பொறுக்கி விறகுக்

கட்டாய் கட்டி தலையில் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
சும்மாட்டுத் துணியை அவர்கள் தலைமேல் சுருட்டி வைத்த
சமயம் சித்தர் வருவதைப் பார்த்து ஓடிவந்தார்கள்.
சாஷ்டாங்கமாய் காலில் விழுந்தார்கள்.

"சாமியைப் பார்த்து பல காலமாச்சு!! எப்படியிருக்கீங்க
சாமி?" என்று குசலம் விசாரித்தார்கள்.

ஒருத்தி தன் புருஷனுக்கு கண்வலி என்றாள்.

நந்தியாவட்டை பூவின் சாற்றினை புருவத்தில் பூசச்
சொன்னார் சித்தர்.

இன்னொருத்தி தனக்குப் பிறக்கும் குழந்தை மூன்று
மாதங்களுக்கு மேல் உயிர் வாழ்வதில்லை என்று
புலம்பினாள்.

இது புருஷன் ஜீவ அணுவில் உள்ள கோளாறு.
நாகலிங்கப்பூவின் மகரந்தங்களை தேனில் குழைத்துச்
சாப்பிடவும். எருமைப்பாலைத் தவிர்க்கும்படியும்
சொன்னார்! பத்தியமாக பாக்கினை உபயோகிக்கக் கூடாது
என்றார்.

ருத்ராவுக்கு வியப்பாக இருந்தது. மிகச் சிறிய
வியாதியிலிருந்து பெரிய வியாதி வரைக்கும் காரண
காரியங்களோடும் இயற்கையோடும் கலந்து அவர்
மருந்துகளைக் கூறின விதம் அசத்தியது.

அவர்கள் கும்பிடுதலோடு அகன்று கொண்டார்கள்.

"கள்ளம் கபடமில்லாத மக்கள்!" என்று சித்தரின் உதடுகள்
முணுமுணுத்தன. தேவராஜ் அதை கவனிப்பாக கேட்டுக்
கொண்டார்.

"வாஸ்தவம்தான் சாமி!" என்றார்.

"இவ்வளவு விஷய ஞானம் உள்ள நீங்க சமூகத்தோட
கலந்து வாழாம இப்படி நிர்வாணமா காட்டுக்குள்ள
அலைஞ்சு வாழறது எந்த வகைல சரி?"

கணேஷ்தான் கேட்டான்.

"எந்த வகையில் தப்பு?" எதிர்க்கேள்வி சித்தரிடம்,

"மனுஷ நோக்கம் அடுத்தவங்களுக்கு உதவற நோக்கமா இருந்துட்டா அதைவிட உன்னதம் உண்டா? உங்க அறிவும் தவமும் இந்தச் சமூகத்துக்குப் பயன்பட்டா எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்?"-தேவராஜின் அடுத்த கேள்வியில் மெல்ல நிமிர்ந்தார்.

"கொஞ்சம்கூட நல்லாயிருக்காது. நான் என் வசம் உள்ள சகல ஞானத்தையும் தொலைச்சிட்டு சராசரி மனுஷனா மாறவேண்டி வந்துவிடும். நேரில் வராத வரைக்கும் தான் தெய்வத்துக்கு மதிப்பு. எதிலும் கலக்காதவரைதான் தியான தவங்களுக்கு மதிப்பு. நான் சொல்றது வேத ரகசியம். ஏன் சிதம்பர ரகசியம்னு கூடச் சொல்லலாம். இதை உரிச்சுப் பார்த்து புரிஞ்சுக்க நிறைய அறிவு வேணும்."

-அவர் அப்படிச் சொன்ன சமயம் ஒரு சிற்றோடை குறுக்கிட்டது. கன்னிப்பெண் ஒருத்தி உடம்பில் ஒரு சுற்று ஆடையோடும், மிச்சத்தையும் காற்றாட மரத்தில் கட்டி பிடித்து நிற்கும் தோற்றத்தில் பொடிப் பொடி இலைகளில் ஒன்று ஒரு மரத்திலிருந்து மறு மரத்தை வளைத்துக் கவ்வியிருந்தது. சுற்றிலும் மிக அடர்த்தியான மரங்கள்.

வனாந்திரத்தின் கடுமையான பகுதி அது என்பது பார்த்த உடனேயே புரிந்துபோனது. ஒரு மரத்தை ஒட்டி அறிவிப்பு வேறு.

'புதைகுழிகளும், மிருகங்களும் நிரம்பிய பகுதி. எச்சரிக்கை!' என்று அது மிரட்டிக்கொண்டு நிற்க, அதை அலட்சியம் செய்யாமல் சித்தர் அந்த வனத்தின் புதர் ஒன்றில் உடம்பை நுழைத்தபடி மற்றவர்களைத் தொடரச் சொன்னார்.

கணேஷ் மிடறு விழுங்கியபடி அந்தப் புதருக்குள் உடம்பை நுழைத்தான்.

அடர்ந்த அந்த மலைப்புதருக்குள் சித்தரைத் தொடர்ந்து உள்ளே நுழைந்த கணேஷிற்கு எதிரே கூடுகட்டி நிற்கும் அடர்ந்த இருட்டு கண்ணைக் கரித்தது.

கணேஷைப் பின்தொடர்ந்து நுழைந்த ருத்ராவும், தேவராஜம்கூட இருட்டைப் பார்த்து சற்று செருமி நிற்க, சித்தர் அதைப் பொருட்படுத்தாத மாதிரி அந்த இருட்டுக்குள் கணேஷின் கையைப் பிடித்தபடி நடக்கத் தொடங்கினார்.

இரும்புக்கரம் ஒன்று சிலுசிலுவென்று தன் கரத்தை இறுகப் பற்றிய மாதிரி இருந்தது கணேஷிற்கு. கணேஷ் தன் இடக்கரத்தை ருத்ராவை நோக்கி நீட்ட, ருத்ரா அதை தன் வலக்கரத்தால் பிடித்தபடி தேவராஜுக்குத் தனது இடக்கரத்தை நீட்ட-சங்கிலித்தொடர் போல் நாலவரும் ஒருவரை ஒருவர் பிடித்தபடி அந்தப் புதர் இருட்டுக்குள் ஊர்ந்து செல்லத் தொடங்கினர்.

"சாமி. உங்களுக்கு கண்ணு தெரியுதா? எப்படி இந்த அடர்ந்த புதர் இருட்டுல வழி தெரியுது?"-கணேஷ் கேட்டான்.

"எல்லாம் பழக்கம்தான்!"-அவரிடமிருந்து இணக்கமான பதில்.

"இப்ப நாம எங்க போறோம்?"

"என் இருப்பிடத்துக்கு!"

"ரொம்ப சந்தோஷம் சாமி!"

-கணேஷின் பதிலைத் தொடர்ந்து சித்தர் பதில் பேசாமல் நடந்தார். உறுதியான அவரது கரத்தின் சிலுசிலுப்பான நிலை அவனை ஆச்சரியப்படுத்தவே கேட்டான்!

"ஏன் சாமி உங்க கை பனிக்கட்டி மாதிரி சில்லுன்னு இருக்கு...?"

"உஷ்ணம் என் போன்ற யோகிகளுக்கு எதிர்ப்பு! அதனால்தான் உடம்போ மனசோ களைப்படையக் கூடாது. உறுப்புகளும் அதிகம் தேவையில்லாம இயங்கக் கூடாது. தூக்கம் குறைவாகவும், தியானம் நிறையவும் இருக்கணும்.

அப்பத்தான் குண்டலினி சக்தி வயப்படும். இல்லேன்னா இந்திரியம் வெளியேறிடும்."

-கணேஷிற்கு அந்தப் பதில் அவ்வளவாக புரியவில்லை. ஆனால், தேவராஜுக்கு புரிந்தது. ருத்ராவும்கூட அந்தப் பதிலால் பரவசப்பட்டு போனார்.

"தேவராஜ்... இவர் பெரிய ஆள்தான்! நான் சந்தேகப்பட்ட மாதிரியான சராசரி மனுஷனில்லை. இவர் சொல்றதெல்லாம் விஞ்ஞானப்பூர்வ உண்மைப்பா!" என்றார்.

இப்பொழுது இருட்டு மெல்ல விலகி வெளிச்சம் இலை, தழை ஊடே நுழைந்து செல்லும் வழியை அவர்களுக்குத் துல்லியமாகக் காட்டிற்று. இன்ன ஜாதி என்று கண்டறிய இயலாத செடி கொடிகள் இளம் பசுமையில், பொசு பொசுவென்று சூரிய உஷ்ணத்தில் கண்ணுக்கு இணக்கமாய் நிறம் காட்ட, அதன் மேனிமேல், மஞ்சள் மஞ்சளாய் பூக்கள், அந்தப் பூக்களை நாடி கொத்துக் கொத்தாய் வண்ணத்துப்பூச்சிப் பட்டாளம். பார்க்க ரம்யமாக இருந்தது. ஒருவகை கும்மென்ற வாசம் மூக்கை நெருடியது. இரண்டு ஆள் சேர்ந்தாலும் கட்டிப்பிடிக்க முடியாத பருமனில் மருது மரங்கள் வானில் முடிந்த உயரத்துக்கு வளர்ந்திருந்தன. அதன் அடர்த்தியான கிளைகளின் நெருக்கத்தில் மிக உற்றுப்பார்த்தபோதுதான் தெரிந்தது, ஒரு மூங்கில் குடிசை. கீழே இருந்து அதன் மேல் ஏறிச் செல்ல தோதாக விழுது ஏணி!

"வாவ்...!"

வாய் பிளந்தான் கணேஷ்.

"சாமி! அதுதான் உங்க அரண்மனையா?"-உற்சாகமாகக் கேட்டான்... மௌனமான அங்கீகாரம் சித்தரிடம்.

"இது எப்படி அந்த விக்டர் கோஷ்டி கண்ணுல படாம போச்சு? ஆசசரியமாயிருக்கே! காடு முழுக்க சல்லடை போட்டுட்டதா சொன்னீங்களே...?" கேள்வியோடு ஆயாசித்தான்.

சித்தர் அதைக் கேட்டு மர்மமாகச் சிரித்தார்.

"நான் விரும்பினாதான் இங்க யாரும் வரமுடியும். இது யார் கண்ணிலயும் படவும் முடியும்."

"இல்லேன்னா..?"

"நீங்க ரொம்பப் பெரியவர். பூடகமா சொன்னா புரிஞ்சுக்கற அளவுக்கு எங்களுக்கு சக்தி கிடையாது. விளக்கமா சொல்லணும்" என்றார்.

"அதெல்லாம் சாதாரண கண்கட்டு வித்தை. இப்ப அதுவல்ல பெரிசு. இந்த மலையோட மகத்துவம். அழிஞ்சிடக்கூடாது. அதான் பெரிசு."

அவர் சொல்லும்போதே அவருக்குள்ளும் ஒரு கவலை நுழைந்துவிட்ட மாதிரி ஒரு தொனிப்பு அதில் புலப்பட்டது.

"சகலத்தையும் ஜெயிச்சுட்டு நிற்கற உங்களுக்குக்கூட கவலையா சாமி...?" தேவராஜ் கேட்டார்.

"அது கவலையில்லை. சலனம்! சலனப்படுத்திட்டாங்க!"

"யார் சாமி?"

"உன்னைப் போன்ற நகரத்து மனுஷங்க."

"புரியலை..."

"வாங்க. இப்படி உட்காருங்க. பசியா இருக்கும். முதல்ல எதையாவது சாப்பிடுங்க..."

"எங்களுக்கு இப்ப உடல் பசியில்ல சாமி மனப்பசிதான் பெரிசா இருக்கு. நீங்க உங்க சலனத்தைச் சொல்லுங்க..."

மூங்கில் குடிசைக்கு கீழான நிலப்பரப்பில் பிசுபிசுத்த புல்கூட்டத்தின் மேல் ஒவ்வொருவராக அமர்ந்தார்கள்.

சித்தர் மட்டும் அமரவில்லை. மாறாக தாடியை நீவியபடி வானத்தை அண்ணாந்தார். பேசத் தொடங்கினார்.

"கள்ளம் கபடம் இல்லாத இந்த மலை ஜனங்களை எனக்கு நூறு வருஷத்துக்கு மேல் தெரியும். ஒருத்தரும் எனக்காகத் தவிச்ச அலைஞ்சதில்லை. பொன் கொடு, பொருள் கொடுன்னு கேட்டு அழுததில்லை. ஆனால், நகரத்து வாசிகளான நீங்கள் ரொம்ப மோசம்.

பொன்னுக்காக வாழ்க்கையையே பணயம் வெச்சி இங்க வந்திருக்கீங்க.

நீங்க பரவாயில்லை. இந்த மலையில் ஒரு கூட்டம் ரசவாத ஆராய்ச்சிங்கற பேர்ல நல்ல நல்ல ஆபூர்வ மூலிகைச் செடிகளை நாசப்படுத்தி, அதோட இனத்தையே அழுச்சுக்கிட்டு வர்றாங்க. எனக்காக அலை அலைன்னு அலையறாங்க. ஆரம்பத்தில் அவங்களை விட்டு ஒதுங்கினேன். நான் பிடி கொடுக்கலேன்னா தானா ஒதுங்கிடுவாங்கன்னு நெனைச்சேன். ஆனா, அவங்க கூட்டம் பெருகிக்கிட்டே வருது. மலைநாட்டு ஜனங்களைக்கூட கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கிடுவாங்க போல தெரியுது. போதைப் பொருட்களுக்கு அவங்களை அடிமையாக்கி, தங்கள் விருப்பத்துக்கு இயக்கறாங்க..."

-அவர் பேசப் பேச ருத்ரா மிகக் கூர்மையடைந்தார்.

"அப்ப அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ள இருக்கறவங்க எல்லாம் மலையோட மனிதர்களா?"-கேட்டார்.

"ஆமா!"

"உங்களால இதைத் தடுக்க முடியாதா? உங்க சக்தியால அது சாத்தியமில்லையா?"

"சாத்தியம்தான்... ஆனால், நான் அதைச் செய்ய அம்பலத்துக்கு வந்தாகணும்."

"வாங்களேன். அதுல என்ன தப்பு?"

"இப்படிப்பட்ட பிரச்னை வலைகள் என்னை சமூகத்துக்குள்ள கட்டி இழுத்து என் வாழ்க்கைப் போக்கை மாற்ற நான் ஒரு நாளும் இடம் தரமாட்டேன். நான் இப்போ அமைதி மயமானவன். இந்த மாதிரி விஷயங்கள்ல

இறங்கிட்டா அந்த அமைதி போயிடும்."

"நல்லது செய்தா அமைதி போகுமா? ஆச்சரியமாயிருக்கே!"
தேவராஜின் எதிர்க்கேள்வி சமுத்திர சித்தரை சற்று
கோப்பப்படுத்தியது.

"முட்டாள்... நான் சொல்றது மன அமைதிய இல்ல... என்
தவ அமைதியச் சொன்னேன்."

"உங்க அமைதி போயிடும்னே வெச்சுப்போம். உங்க
ஒருத்தருக்கு மட்டும் நன்மை தர்ற தவ அமைதி பெரிசா,
இல்லை, நூற்றுக்கணக்கான பேரை திருத்தி
நல்வழிப்படுத்தி அவங்க வாழ்க்கையை அமைதிப்படுத்தற
அந்த அமைதி பெரிசா?"

-நன்றாகத்தான் அடுத்த கேள்வி கேட்டார். சித்தர் முகம்
இந்த முறை கடுமையாகவே சிவந்துவிட்டது.

"உன்கிட்டே உபதேசம் கேட்க நான் இங்கே உங்களைக்
கூட்டி வரலை. சுவர் இருந்தாதான் சித்திரம் தீட்ட முடியும்.
தியானமும் தவமும் இருந்தாதான் நான் நானாக இருக்க
முடியும். அதுக்கு வழியில்லாத சமூக சம்பந்தங்கள்
என்னைச் சாதாரண கிழவனாக்கிவிடும்.

நான் நேர்ல போய்தான் அதைச் சாதிக்கணும்னு
அவசியமில்ல. அதை எப்படியும் செய்யலாம். அதுக்குதான்
உங்களை அழைச்சு வந்துருக்கேன்!"

-ரௌத்ரவயப்பட்டு அவர் சொன்ன கருத்திலும் நியாயம்
பலமாகத்தான் தென்பட்டது.

வாஸ்தவம்தான் என்று தலையை ஆட்டிய ருத்ரா,

"தப்பா பேசியிருந்தா மன்னிச்சிடுங்க. உங்க விருப்பப்படியே
நாங்க செயல்பட தயாரா இருக்கோம். நாங்க என்ன
செய்யணும்?"

ருத்ராவின் இந்த அடக்கமான கேள்வி அவருக்கு மிக
பிடித்துப் போனது. கண்களில் வெளிச்சம் பளிசு ருத்ராவை
ஏறிட்டார்.

"இதுதான் சிஷ்ய லட்சணம்" என்றார். ருத்ராவுக்கு புல்லரித்தது.

"சாமி, எங்களை சிஷ்யர்களா ஏத்துக்க உங்களுக்கு உடன்பாடா?" - சந்தோஷப் பரவசத்தோடு கேட்டார்.

கண்களை சிமிட்டி ஆமோதித்தது அவர் சிரம்.

"இனி நான் தனியா சில விஷயங்கள் ஈடுபடறது சாத்தியமில்ல. என் வாழ்க்கையில் சில பேர்மேல நான் சிந்தினை கருணையால வந்த சிக்கல்தான் இப்போ இந்த மலையோட அழிவுக்குக் காரணம்."

"எப்படி சாமி?"

"பாம்போட போராடற இருளர் கூட்டத்துக்கு தங்கம் தந்தேன். அதுக்கு பிறகு இந்த மலையில் எனக்கு ஆத்மார்த்தமா உதவின. சிலருக்கு தந்தேன். அவர்கள் மூலமா சமூகத்துக்குள்ள பரவின. தங்க விஷயம்தான் இப்போதைய பிரச்சனைகளுக்குக் காரணம். இந்த உலகம் இவ்வளவு மோசமானதா மாறும்னு நான் நினைக்கலே."

"ஆமாம் சாமி! பத்து ரூபா காசுக்காக மனைவியை தாசியாக்கிப் பார்க்கக்கூட இந்த நாட்டுல ஆட்கள் இருக்காங்க. தர்ம நியாயங்களை விளக்கு வெச்சுதான் தேடணும். மக்கள் தொகை பெருக்கமும் அதனால் நேரிட்ட விலைவாசி உயர்வும் கடுமையான பொருளாதார சிக்கலை உண்டாக்கி, மனிதர்கள் ஒருவேளை கஞ்சிக்கே போராட வேண்டிய நிலையை உண்டாக்கிடுச்சு உழைச்சா தான் சோறுங்கற நிலை. இந்த மலை அழகுல, இதன் திவ்ய அமைதியில உலகையே மறந்து உலவிக்கிட்டிருக்கிற உங்களுக்கு இது தெரிய வாய்ப்பு இல்லேதான்!"

"பிரச்சனைகள் வரும்போதுதான் மனிதன் மனிதத் தன்மையோட இருக்கணும். நாலு பேர் பார்க்கும்போது ஒழுக்கமாக இருக்கறது பெரிய விஷயமில்ல. யாருமில்லாதப்ப இருக்கணும். அதுதான் உத்தமம். பிரம்மச்சரியம்னு வேதம் சொல்ற மாதிரி பிரச்சனைகள் வரும்போதுதான் மனிதன் அதிகம் நேர்மையோட

நடக்கணும்."

"ஊஹூம்... சாத்தியமில்லை... அடிவயிற்றுல அடி விழுந்ததாலதான் கம்யூனிஸமே பிறந்தது. தட்டினால்தான் கதவு திறக்கும்கறது இப்போதைய உலக தத்துவம். உங்களை விட்டு இந்த உலகம் மிக ஒதுங்கிடிச்சு..."

"அதான் பார்த்தாலே தெரியுதே... தங்கம் தங்கம்னு அலையற அலைச்சல்ல..."

"ஆமாம் சாமி! தங்கமிருந்தா போதும். இந்த உலகத்தை விலைக்கு வாங்கிடலாம். சந்திரமண்டலத்துலகூட பிளாட் வாங்கி வீடு கட்டலாம். அரசாங்கமே தனது சொத்தை தங்க இருப்பு மூலமாகத்தான் கூட்டிக் குறைக்குது. இந்த தேசத்துல உலகத்தின் எந்த ஒரு மூலையிலயும் ஏகபோக விலைக்கு தள்ள முடிஞ்ச ஒரே விஷயம் தங்கம். இந்திய ரூபா நோட்டுகூட டெல்லி தாண்டிட்டா வெறும் காகிதம் தான். ஆனா, தங்கம் அப்படியில்ல..."

-ருத்ராவின் விளக்கம் சமுத்திர சித்தரை மிகமிக யோசிக்க வைத்தது.

"நிஜமாவா ருத்ரமூர்த்தி?" ஸ்பஷ்டமாக உச்சரித்துக் கேட்டார்.

"தங்கத்தால இந்த தேசத்துல எத்தனை பெண்கள் தூக்குல தொங்கியிருக்காங்க தெரியுமா? கல்யாணம்னா தங்கம்தான் முதல் நாயகன். மாப்பிள்ளை இரண்டாம் பட்சம்தான்!"

-இது தேவராஜ்.

"எங்க அக்காக்கள் கல்யாணம் கேள்விக்குறியில நிற்க காரணமே தங்கம்தான் சாமி. அதுக்காகதான் நான் உங்களை தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது." சித்தர் முகம் ஆச்சரியத்திலும் கவலையிலும் மூழ்கிக்கொண்டே போவது துல்லியமாகத் தெரிந்தது.

"இந்த உலகையே விலைக்கு வாங்க முடிஞ்ச அந்த விஷயத்துக்காக உங்களை மனிதர்கள் தேடி வந்ததோ,

அலைவதோ பெரிய விஷயமே இல்லை. இந்திய அரசாங்கத்துக்கே உங்களைப் பற்றி தெரிஞ்சா பிரதம மந்திரியே உங்களைப் பார்க்கக் கிளம்பி, வந்தாலும் வந்துடுவார். ஆனா, தெரியாது. தெரிஞ்சாலும் முதல்ல நம்பமாட்டாங்க. பைத்தியக்காரங்க உளர்றாங்கம்பாங்க. இந்தத் தேசத்துல எவ்வளவோ பொய்க்கதைகள். அதுல ஒண்ணா இதைச் சேர்த்துடுவாங்க. இந்த நிமிஷம் வரை நாங்ககூட அப்படித்தான் நினைக்க வேண்டிய நிலையில இருக்கோம்."

-எல்லாவற்றையும் கூட்டிக் குறைத்துச் சொல்லிவிட்டு இறுதியாக தங்களையும் அதற்குள் உட்படுத்திப் பிரதான விஷயத்தை எட்டிய தேவராஜை கையமர்த்தித் தடுத்த ருத்ரா, சற்றே நிதானித்து பின்னர் தீர்க்கமாகக் கேட்டார்...

"சாமி! தப்பா எடுத்துக்காதீங்க. ரசவாதம் சாத்தியமா? அது எப்படி உங்களுக்குத் தெரிஞ்சது?"

அதே சமயம் சற்று தள்ளி அடர்ந்த புதர்களின் இலை தழைகளில் யாரோ ஒளிந்திருப்பது போல் உக்கிரமான சலசலப்பு. அனைவர் கவனமும் அதிர்ச்சியோடு அந்தப் பக்கமாய் திரும்பியது.

14

'ரசவாதம் சாத்தியமா?' என்று கேட்ட மறுவினாடி பக்கத்து புதருக்குள் தோன்றிய சலசலப்பு அனைவர் நெற்றியில் புடைப்பை உண்டு பண்ண, சமுத்திர சித்தர் முகம் ஆச்சரியமாக உருமாறி அந்த சலசலத்த புதரையே வெறித்தது...

"இந்த விக்டர் ஆளுங்களுக்கு புத்தியே இல்லை. இப்பத்தான் ஒருத்தன் பாம்புக்கடி பட்டு செத்தான். இன்னொருத்தன் இப்ப புதர்ல ஒளிஞ்சிருந்து வேவு பார்க்கறான். இவன் எப்படிச் சாகப் போறானோ?" ருத்ரா வாய்விட்டு புலம்ப, சித்தர் கண்களை இடுங்குதலாக மூடினார். சில வினாடி கழித்து மந்தகாசமாக சிரித்தபடி இயல்பான நிலைக்குத் திரும்பினார்.

கணேஷைப் பார்த்து அந்தப் புதருக்கு அருகில் சென்று
எட்டிப் பார்க்கச் சொன்னார்.

"பயமா இருக்கு சாமி!"-இது கணேஷ். "பயப்படாதே! ஒரு
காட்டுப் பன்றிதான் கிழங்கு கிடைக்கும்னு அந்தப் புதர்கிட்ட
பூமியை குடைஞ்சிட்டிருக்கு."

கணேஷ் போய் எட்டிப் பார்த்தான். சித்தர் சொன்னது
போலவே ஒரு பன்றிதான், தனது உன்மத்த மூக்கால்
பூமியைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

கொடி தழைகளை ஒதுக்கிவிட்டு கணேஷைப் பார்த்து
பதட்டமில்லாமல் வெறித்தது. கணேஷின் நெற்றியில்
ஆச்சரியப் பூச்சிகளின் நெளிசல்... "ஆமா சாமி. பன்றிதான்!"
என்றபடி திரும்பினான்.

"பன்றிதான்னு எப்படி கண்டுபிடிச்சீங்க?"- தேவராஜ் கூவிக்
கொண்டு கேட்டார்.

"விக்டரோட ஆட்களோன்னு பயந்துட்டேன். நல்லவேளை...
-பெருமூச்சு விட்டார் ருத்ரா.

"சாமி! உங்க சக்தி எங்களுக்கு மட்டுமில்ல, உலகுக்கே ஒரு
ஆச்சரியமான விஷயம். எப்படி இதெல்லாம் சாத்தியம்?"-
தேவராஜ் விடாது நெருக்கினார். கேள்விதடம் மாறுவதாக
உணர்ந்த ருத்ரா இடையில் நுழைந்தார்.

"எல்லாத்தையும் விட முக்கியம் ரசவாதம்தான். அது
சாத்தியமா? உங்ககிட்ட இருக்கற தங்கம் ரசவாதத் தங்கமா?
ரசவாதத்துக்கு என்னென்ன தேவை?" வரிசையாக
கேள்விகளை அடுக்கிவிட்டு வெறித்தவனை சற்று
கோபத்தோடு பார்த்தார் சித்தர்.

"ஏம்ப்பா.. அதைப் பற்றி தெரிஞ்சுகிட்டு உலகத்துக்கே ஒரே
நாள்ல ராஜாவாயிடலாம்னு பார்க்கிறியா?"

"இல்ல சாமி. இதெல்லாம் சாத்தியமில்லைன்னு என் அறிவு
சொல்லிக்கிட்டேயிருக்கு. என் அறிவு மேல உள்ள
நம்பிக்கைதான் நான் இப்படி கேட்கக் காரணம். நீங்க
சொல்ற உண்மைல இருக்கு, என் கணிப்பு சரியா

பொய்யாங்கறது..."

"உன் கணிப்பு பொய்யாயிட்டா என்ன பண்ணுவே...?"

"ஒண்ணும் பண்ண மாட்டேன். உங்களைத் தெய்வமா நினைச்சு உங்க சீடனாயிடுவேன்."

"நீ சீடனாகறதுனால உனக்குதான் என்ன லாபம், எனக்குத்தான் என்ன லாபம்?"

"அப்படிச் சொல்லாதீங்க... உங்களை மாதிரி அபூர்வ மனிதர்கள் பல விஷயங்களை மர்மமாகவே வெச்சுட்டு இறந்துட்டதனாலதான் இந்த உலகத்துல பல விஷயங்கள் புதிர் போல இருக்கு. அது உண்டுன்னும் இல்லைன்னும் விவாதங்கள் தினம் மனுஷனோட நேரத்தை எடுத்து விழுங்கிட்டிருக்கு. அபூர்வ விஷயங்கள் மனுஷ சமூகத்துக்குப் பயன்படனும்."

"எது பயன்படும், எது பயன்படாதுங்கறதைத் தீர்மானிக்கறது மனிதன் இல்லை. இயற்கை."

சித்தரின் பூடகமான பதில் மூவரையும் பச்சு என்று உதடு சுழிக்க வைத்து விட்டது. முகத்தில் விரக்தி தேங்கியது. 'அந்த உண்மை தெரியாமலே போய் விடுமோ?'

வினா விளைந்து மனதை நைத்தது.

"ரசவாதம் சாத்தியமா சாத்தியமில்லியாங்கறது முக்கியமில்லை. இப்போ என்னை வளைக்க நினைக்கற கூட்டத்துக்கிட்ட இருந்து இந்த மலையையும் மலை ஜனங்களையும் நீங்க காப்பாத்துங்க. கடைசியா அந்தக் கேள்வியை கேளுங்க பதில் சொல்றேன். அது மட்டுமில்ல, போதும் போதும்கற அளவுக்கு தங்கத்தையும் தர்றேன்!"

சித்தரின் பதில் அவர்களைத் திருப்திபடுத்தின மாதிரி தெரியவில்லை. இருப்பினும் பிரச்சனையில் பாதி தூரத்தை இலகுவாக கடந்து அவர் மனதில் இடம்பிடிக்க முடிந்த அளவுக்கு வந்துவிட்டதே தற்போதைக்கு பெரிய விஷயம் என்கிற மாதிரி மனதைத் தேற்றிக் கொண்டார்கள்.

"நாங்க இப்ப என்ன செய்யணும்?" ருத்ரா கேட்டார்.

"நான் சில வித்தைகளை சொல்லித் தர்றேன். நாடி வர்மம் அதுல ஒண்ணு. உங்களை தற்காத்துக்க அது பயன்படும். இதை கொண்டு அந்த எதிரிகளை நீங்க இந்த மலையை விட்டே விரட்டணும்.."

"சாத்தியமே இல்லை!"

"அவங்க ஒரு பெரிய கூட்டம். அந்த கூட்டத்துல எத்தனை பேருன்னே எங்களுக்குத் தெரியாது! அவங்களுக்கு தலைவன் யார்? எங்க இருந்து அவங்க செயல்படறாங்க? எல்லாமே மர்மமா இருக்கு..."

"மர்மத்தை நான் உடைக்கவா?"

"இதை எங்கிட்ட கேட்டுதான் நீங்க செய்யணுமா?"

"நல்லது! இந்த மலையில இங்க இருந்து அரை காத தொலைவுல ஒரு சமவெளி வரும். அந்தச் சமவெளிக் கரையில் உள்ள குடிசையில் இருக்கு ரகசியம். போய் பாருங்க, அந்தச் சமவெளியைச் சுற்றி கிரந்திச் செடிகளைப் பார்க்கலாம். கஞ்சாங்கற பேர்ல மனித நரம்பு மண்டலத்தையே துவளவைக்கிறது. அதனால என் போன்ற எவ்வளவோ சித்தர்கள் பாதை மாறிப் போவதுண்டு. தங்களுடைய சித்த விலாசத்தை தொலைச்சிட்டு மயக்கத்துல சிற்றின்பப் பிரியர்களா மாறினதுண்டு, அவைகளை அழிக்கறதுல இருக்கு அவங்களோட அழிவு."

சித்தர் பேசப் பேச் ருத்ராவின் மூளை வேகமாக செயல்படத் தொடங்கியது. சட்ட விரோதமாக கஞ்சர் பயிர் செய்பவர்களுக்கு சட்டம் தரும் கொடுமையான தண்டனை குறித்தும், அதன் இபிகோ செக்ஷன் குறித்தெல்லாம் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

"என்ன ருத்ரா பேசமாட்டேங்கறே... சாமி சொல்றதைப் பார்த்தா ஒரு பெரிய போதை மருந்து கூட்டம் மாதிரில்ல தெரியுது." தேவராஜ் கேட்டார்.

"ஆமா தேவராஜ்! போலீஸ் உதவியோட சாதிக்க வேண்டிய

விஷயம் இது. முதல்ல அந்தக் குடிசைப் பக்கம் போய்ப் பார்ப்போம். கஞ்சா வயல் எப்படியிருக்கும்னே எனக்குத் தெரியாது."

கணேஷ் வெறித்தான். சிலுசிலுவென்ற சூழ்நிலையில் அனைவரும் சில வினாடி பேச்சை தவிர்த்த மாதிரி மௌனித்து நின்றனர்.

15

தே வராஜின் சிரம் மரத்தை நோக்கி உயர்ந்தது. மூங்கில் குடிசை கம்பீரமாக தென்பட்டது. உள்ளே ஏறிப் பார்க்க ஆசை ஏற்பட்டது.

"கொஞ்சம் பொறுங்க." சித்தரின் கரம் அவர்களைத் தடுத்தது. விடுவிடுவென்று விழுதைப் பிடித்து மரம் ஏறி குடிசைக்குள் நுழைந்தார். கீழே திரும்ப இறங்கின சமயம் அவர் கழுத்தில் கிடந்த மாணிக்க நாகம். அவர் கைகளில் ஒரு மண் குவளை. உள்ளே ஏதோ மூலிகைச் சாறு.

"இந்த சாற்றை கை கால்ல பூசிக்குங்க. இதோட வாடைக்கு ஒரு விஷ ஜந்துகூட உங்ககிட்ட வராது. அதோட நாடிவர்மத்தையும் தெரிஞ்சுக்குங்க" என்றபடி... கணேஷின் காதுமடலின் பின்பக்கமாய் புடைப்பாய் தெரியும் நரம்புப்பக்கம் கையின் நடுவிரலை இரும்பு போலாக்கி ஒண்ணரைத் தூக்கு அளவான கனத்தோடும் புலிக்காலின் வேக வீச்சோடும் ஒரு லேசான மோதலை நிகழ்த்தினார் அவர்.

கணேஷ் உடனேயே கண்ணிரண்டும் செருக அப்படியே பணியால் உறைந்தவன் போல் கீழே விழுந்தான். உடனேயே தேவராஜின் கையைப் பிடித்து கீழே விழுந்த கணேஷின் காதுமடலின் பின்புறம் கொண்டு சென்று அடித்த இடத்தை துல்லியமாக வருடிக்காட்டி இலேசாகச் சிரித்தார்.

தேவராஜுக்கும், ருத்ராவுக்கும் இடம் புரிந்தது.

கையை எப்படி விறைப்பாக வைத்து வீசவேண்டும் என்று

அடுத்த கட்டத்துக்கு அவர் வர, தேவராஜ் கவலையோடு கணைஷைப் பார்த்தார்.

"கவலைப்படாதே. அவனை வர்மத்துல இருந்து விடுவிக்க எனக்குத் தெரியும். நீ இதைக் கவனி" என்று கைகளை விறைப்பாக்கி வீசக் கற்றுத் தந்தார்.

அவர்கள் உடனேயே கிளம்ப ஆயத்தமானார்கள்.

கண்களை மூடி தியானித்த நிலையில் இரண்டையும் வானுக்கு உயர்த்த, எங்கிருந்தோ அதில் வந்து விழுந்தது இரண்டு ரசமணிகள். கோலிகுண்டு பருமனில் ஜொலித்த அவற்றை ஆளுக்கு ஒன்றாய் தந்தார்.

"ரசமணிதான் ஜீவனுக்கு வேலி. இது இருக்கறவரை மரணபயமில்லாம இருக்கும் உங்களுக்கு" என்றார்.

பயபக்தியோடு வாங்கிக் கொண்டவர்கள், அந்த சித்து வேலைக்காக ஆச்சரியப்படவும் தவறவில்லை.

ருத்ரா நேரத்தை அதிகம் வீணாக்கிவிட்ட பதைப்போடு உடனேயே நடக்க ஆரம்பித்தார். தேவராஜ் பின்தொடர, செடி கொடிகளில் நுழைந்து மறைந்தது அவர்கள் தேகம்.

சித்தரின் முகம் உடனேயே கணைஷ் பக்கம் திரும்பியது.

மண்டியிட்டு அவன் எதிரே அமர்ந்தவர், இரண்டு கைகளாலும் அவன் கழுத்தைப் பிடித்து கபாலத்துக்குக் கீழே முடிச்சுபோல் விழுந்துவிட்ட நரம்புப்பாதையை நான்கு விரல்களால் வீணைத்தந்தியை மீட்டியது போல் மீட்டிவிட கணைஷ் உறைந்த நிலையிலும் முகத்தில் உணர்வலைகளைப் பாய்ச்சி அதனால் ஏற்பட்ட வலிச் சலனத்தைக் காட்டினான். திரும்பத் திரும்ப அதேபோல் செய்யவும் அவன் விழிகள் ஒரு கட்டத்தில் திறந்து கொள்ள, மலங்க மலங்க விழித்தான்.

சித்தரிடம் இளநகை.

"சாமி! எனக்கு என்னாச்சு? எங்க அவங்க...?" வேகமாகக் கேட்டான்.

"அவங்க கடமையைச் செய்ய கிளம்பியாச்சு. இப்ப நீ என்கூட வா!"

"அவங்க என்னை விட்டுட்டு எங்க போனாங்க?"

"இந்த மலைக்குப் பெரிய நன்மையைச் செய்ய அவங்க கிளம்பிட்டாங்க. நீ பேசாம என் கூட வா..."

"என்னை விட்டுட்டு எப்படிப் போகலாம்?"

"அதுதான் விதி. நீ சின்னவன். பெரிய போராட்டத்துல ஈடுபடறது உனக்கு நல்லதில்லை. உன் அம்மாவுக்கு நீ ஒரே பிள்ளை இல்லையா?"

"அதுக்காக ஆபத்து சமயம் ஒதுங்கிக்கிறதா? என்னால முடியாது!"

"முட்டாள் பெரிய மனுஷனாட்டம் பேசினது போதும் வா. என் கூட..."

எழுந்திருந்து அவர் முன்னே நடக்க, அவன் பின்னே தொடர்ந்தான்.

நல்ல சூரிய வெளிச்சத்தில் பாதை பளிட்டது. பட்சி ஜாலங்கள் குறைந்துபோக, அருவி ஒன்றின் சலசலப்பு கேட்டது,

'இந்த மலைக்குள் இத்தனை அழகான அடர்த்தியான மர்ம இடங்களா?' மனக்கேள்வியோடு அவரைப் பின்தொடர்ந்தான்.

அருவி சலசலத்து ஓடும் ஒரிடத்தில் சுனை போல் பெரிய நீர்த்தேக்கம். கண்ணாடி போல் நீர் அதில் தேங்கி ஒடிக்கொண்டிருந்தது. சுற்றிலும் வழுவழப்பான பாறைகளின் சூழல். ஒரு பாறையில் புரியாத பாறையில் ஏதோ கல்வெட்டுச் செய்தி! நடுநடுவே சில தமிழ் எழுத்துகள்!

"இது என்னன்னு பார்க்கறியா? 'வல்வில் ஒரி' ராஜா காலத்துல இந்த அருவிச்சுனைதான் அரண்மனை

பெண்களுக்கான குளிக்குமிடம். மகாராணியே இங்கு குளிக்க வருவாளாம். இதுக்குச் சரித்திர பிரசித்தி இருக்கிறது. ஆச்சரியமா இருக்கா?"

கணேஷ் விழிகள் வியப்பில் விரிய, திடும்மென்று சுனைக்குள் குதித்தார் சித்தர். சில வினாடிகளில் கண்களை விட்டே மறைந்து போனார்.

அவர் நீருக்குள் போன தடங்களாய் நீர்க்குமிழ்கள் தோன்றி அவையும் கூட நீங்கி சுனையின் மேல்பக்கம் வழக்கம் போல் சலனமின்றித் தெரிந்தது ஏறத்தாழ மூன்று நிமிட அவகாசங்களுக்குப் பிறகு திடீரென்று அவர் உடல் நீர்பரப்பை கிழித்தபடி மேலே வந்தது. மேலே வந்த அவர் கைகளில் பாசி படிந்த பெரிய மண்பானை.

16

தே வராஜும், ருத்ராவும் ஒரு சமவெளிக்கரையில் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி நடக்க ஆரம்பித்திருந்தார்கள். அந்தச் சமவெளிக்கரை முழுக்க முழங்கால் உயரத்திற்கு கஞ்சா செடிகள். காலை வெளிச்சத்தில் திளைப்பாக கதிர்களை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தன.

அந்தச் சமவெளிக்கரையைச் சுற்றிய மரங்களின்மேல் துப்பாக்கியும் கையுமாக சிலர் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

பின்தொடர்ந்தபடி வந்த ருத்ரா, சூள்கொட்டிக் கொண்டார்.

"விக்டர் கோஷ்டியோட மர்மஸ்தலத்துக்கு வந்தாச்சு தேவராஜ். நூத்துக் கணக்கான ஏக்கர்ல எவ்வளவு கஞ்சா செடிங்க பார்த்தியா?" பைனாகுலரை தேவராஜ் வசம் தந்து சிலாகித்தார்.

தேவராஜ்! அதற்குள் ஊடுருவியபடி, "எல்லாம் பல கோடி மதிப்பு பெறும். சமீபமாதான் போடிநாயக்கனார். வத்தல்மலை பக்கம் கஞ்சா செடிகளை நாசம் செய்ததா பேப்பர்ல படிச்சேன். அடுத்தக் கட்டம் இங்கதானோ?" என்று கேட்க, ருத்ரா முகம் உடனே பிரகாசப்பட்டது.

"தேவராஜ்! நாம உடனே டி.எஸ்.பி-க்கு தகவல் தந்தாகணும். எப்படியாவது டாக்டர் இக்பாலுக்கு போன் பண்ணி விஷயத்தைச் சொல்லி போலீஸ் பட்டாளத்தை இங்க வரவழைச்சாகணும். அதை நாம செய்ததா காட்டாம இயல்பா ரெய்ட் நடந்த மாதிரி காட்டணும்."

"ஏன் நாம செஞ்சதா காட்டக்கூடாது?"

"காரணமாதான்! எப்பேர்ப்பட்ட போலீஸ் படை வந்தாலும் இந்த மாதிரி கூட்டங்கள்ல பெரிய தலைகள் தப்பிடுவாங்க. அப்படி தப்பிச்சவன் நம்மளை நெருங்கி சித்தர் விஷயம் என்னாச்சுன்னு தெரிஞ்சுக்க வருவான். அதுதான் அவர்களை நாம வளைக்க சரியான சமயம். பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு சும்மா போக அவங்க என்ன இளிச்சவாயங்களா?"

ருத்ராவின் பேச்சில் தென்பட்ட நுணுக்கமான உண்மை தேவராஜுக்கு ஆச்சரியத்தை தந்தது.

"அப்படி நெருங்கறவங்களை நம்ம இரண்டு பேரால பிடிக்க முடியுமா?"

"பிடிச்சுத்தான் தீரணும். அதுக்கும் வழி இருக்கு!"

"எப்படி ருத்ரா...?"

"முதல்ல இங்க இருந்து கிளம்பி போன் பன்ற வழிய பார்ப்போம்."

"விக்டர் குரூப் நம்மளை ஃபாலோ பண்ணினா?"

"பண்ணட்டும். பண்ணித்தான் தீரும். அவங்க விஷயம் க்ளைமாக்கைஸ் நெருங்கிடுச்சு. இதைத் தவிர வேற வழியில்லை. கமான், க்விக்!"

"உன் போனுக்கு பலன் இருக்கும்னு நம்பறியா? போலீஸுக்கு இதெல்லாம் தெரியாம இருக்குமா என்ன?"

"நியாயமான சந்தேகம்தான். விஷயத்தை டாக்டர் இக்பால்கிட்ட சொல்றதோட தினமுரசு

ரிப்போர்ட்டர்கிட்டயும் சொல்லுவோம். விஷயம் பெரிய இஷ்யுவானா, பத்திரிகை வரைக்கும் போயிடிச்சுன்னு தெரிஞ்சா போலீஸால வேகப்படாம இருக்க முடியாது. எவ்வளவோ போலீஸ் அதிகாரிகள் தங்களோட பிரமோஷனுக்காக இந்த மாதிரி பெரிய விஷயங்களுக்கு காத்திருக்கறது எனக்குத் தெரியும் தேவராஜ்!" என்ற ருத்ரா, அங்கிருந்து வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார். உற்சாகமாகப் பின்தொடர்ந்தார் தேவராஜ்.

"பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வழி தெரியுமா உனக்கு? காட்டுல பாதையே தெரியலை" என்றார் நடக்கும் சமயம்.

"இனி ஒரு நிமிஷம்கூட வேஸ்ட் பண்ணக்கூடாது. நல்ல வேளை... ரிஸ்க்கான இந்த கட்டத்துல கணேஷ் நம்ம கூட இல்லை. சின்ன வயசு. இதையெல்லாம் பார்த்தா..." ரொம்ப மிரண்டிருப்பான்.

"நம்மளோட இந்தச் செயல்களுக்கு காரணகர்த்தாவே அவன்தானே ருத்ரா? சாதாரண ஒரு டைரி மூலமா வெளிப்பட்ட விஷயம் இப்ப நம்மளை எப்படி எல்லாம் இயக்கிவிட்டு இருக்கு பார்த்தியா?"

"இவ்வளவு நடந்தும் அந்த ரசவாதம் பெரிய மர்மமாவே இருக்கு. எவ்வளவோ விஷயங்களைச் சொன்ன சித்தர், அதை பற்றி மட்டும் வாயைத் திறக்கவேயில்லை, பார்த்தியா? வந்ததுல இருந்து நம்ம நேரம் பிரச்சனைகளை சமாளிக்கறதுலதான் செலவாகிக்கிட்டு இருக்கு. அந்த ரசவாத :பாரமுலா பற்றி துளிகூட தெரிஞ்சுக்க முடியலை. இந்தப் பிரச்சனையில் இருந்து விடுபட்ட மறு நிமிஷமே நம்ம நோக்கம் அதைப் பற்றி தெரிஞ்சுக்கறதாதான் இருக்கணும் என்ன சொல்றே?"

"சொல்ல என்ன இருக்கு... அதுதானே நம்ம பிரதான நோக்கம்?" தேவராஜ் நடந்தபடியே கேள்வி கேட்டு பெருமூச்சு விட்ட சமயம், ஒரு வாழைத் தோட்டம் குறுக்கிட்டது. ஏராளமான சீப்புகளோடு குலுங்க குலுங்க குலை தள்ளி சாய்ந்திருந்தன. சில மரங்கள். வரப்பு போன்ற அதன் பாதையை மனதுக்குள் படியவைத்தபடி நடந்த

ருத்ராவும் தேவராஜும் வாழைத் தோப்பைப் பார்த்து மலையின் பிரதான பகுதியை எட்டிவிட்டதாக கணக்கிட்ட சமயம், "அண்ணே!" என்று ஒரு பெண் குரலின் அழைப்பு காதில் விழுந்தது.

ஆச்சரியத்தோடு திரும்பியவர்கள் அப்படியே விதிர்த்துப் போனார்கள். ஒரு வாழைமரம் அருகே கணேசின் அக்கா மைதிலி நின்று கொண்டிருக்க, அவளுக்கு மிக சமீபமாக துப்பாக்கியும் கையுமாக விக்டர்!

17

விக்டரோடு மைதிலியைப் பார்த்த தேவராஜுக்குத் துரக்கிவாரிப் போட்டது. 'இவள் இங்கே எப்படி?' வினாப் பந்தின் துள்ளலில் விழிகளில் நமைச்சல் எடுத்தது. ருத்ராவும் லேசாகத் திடுக்கிட்டார்.

"யாருப்பா இந்த பொண்ணு! அண்ணேன்னு தெரிஞ்ச மாதிரி கூப்பிடறா?" ருத்ராவின் கேள்வி முன்னாலும், ரௌத்ரமாகத் தென்படும் விக்டர் முன்னாலும் தேவராஜின் மூளைச் செல்கள் சில விநாடி சிதைந்து போய் மௌனம் சாதித்தான்.

குளுகுளு காற்றை மீறி காதோரமாய் கிருதாவுக்குள் இருந்து வியர்வை பாம்பின் தலையைப் போல் எட்டிப் பார்த்து பின்னர் நெளிந்து வளைந்து கன்னத்தில் இறங்கத் தொடங்கியது.

"ஹலோ ஜென்டில்மேன்ஸ்... எப்படி இருக்கீங்க?"

நக்கலாக விக்டர் பேசத் தொடங்கியிருந்தான்.

"கணேசு... கணேசுன்னு இந்தப் பொண்ணு பஸ் ஸ்டாண்டுல அலை மோதிக்கிட்டிருந்துச்சு. எங்க ஆளுங்க என்கிட்ட இழுத்துக்கிட்டு வந்தாங்க. செத்துப்போன ஃபாரஸ்டர் சிவகுருநாதன் பொண்ணுன்னு தெரிஞ்சுச்சு. நம்ம பங்காளி செங்கோட்டையன் சேட்டையில் பரலோகம் போனவர் சிவகுருநாதன்.

ஆமா... சாமியார் எப்படி இருக்காரு? ஏதாவது விஷயத்தைக் கக்குவாரா? இல்லை, எங்களைப் பற்றி விஷயத்தைக் கக்குனாரா?"

விக்டரின் பேச்சில் எதுகை மோனை வேறு... ருத்ரா அவனை வெறித்தார். தேவராஜுக்கு சகலமும் திணறியது.

"ருத்ரா. இப்ப என்ன பன்றது? வசமா இவன்கிட்ட சிக்கிக்கிட்டோம்!" ருத்ராவின் காதோரம் குசுகுசுத்தார் தேவராஜ்.

"ஏய்... அங்க என்ன குசுகுசுப்பு? உங்களைப் பத்தி எல்லாம் தெரிஞ்சிடுச்சு. சாமியார் கூட புதர்க்குள்ள நுழைஞ்சு போனது வரை எல்லாம் தெரியும். அநியாயமா அந்தச் சாமியார் பய பாம்பை விட்டு எங்க ஆளுகள்ள ஒருத்தனைச் சாகடிச்சுட்டான். இனியும் அவனை விட்டு வைச்சா நான் ஒரு மாங்கா மடையன்தான்."

"நில்லு விக்டர்... அவசரப்படாதே! வெண்ணெய் திரண்டு வரும் போது பானை உடைஞ்சு மாதிரி ஆகிடக் கூடாது. உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்துகிட்டிருக்கோம். ஓரளவு விஷயத்தை அந்தச் சித்தர்கிட்ட கிரகிச்சிட்டோம். இன்னும் கொஞ்சம்தான் பாக்கி! ஏற்கெனவே அவர்கிட்ட நீ மோதி பட்ட பாடு மறந்து போச்சா உனக்கு?" ருத்ரா சமயோசிதமாக அவன் பேச்சை வெட்டியபடி இடையே புகுந்து நிமிர்ந்தார்.

மைதிலி புழுக்கமாய் நெளிந்தாள். அவர்கள் பேச்சில் அவளுக்கு தலையும் புரியவில்லை. காலும் புரியவில்லை. ஆனால், மிக மோசமான முரட்டு மனிதர்கள் என்பது மட்டும் புரிந்தது.

அதிலும் விக்டர் கையில் இருக்கும் துப்பாக்கி அவளை அதிகமாகவே மிரட்டியது. சினிமாவில் மட்டுமே பார்த்த துப்பாக்கியை இப்பொழுது நேரில் பார்க்கிறாள். கறுத்த குழலோடு குண்டு சீறிப்பாயத் தோதாக விக்டர் கையில் அது சுழன்று கொண்டிருந்தது. விக்டர் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். மிக இடக்கமான சிரிப்பு அது.

"கிரகிச்சவரை சொல்லேன் என்ன சொன்னான் அந்தக்

கிழவன்?-சிரித்தபடியே கேட்டான்.

"இப்படி நடுவழியில் நின்னு பேசற விஷயமா அது?"

"சரி, உக்காந்து பேசுவோம்."

"இங்கு இல்லை! சமவெளிக்கரையில் இருக்கற குடிசையில்.. அதாவது, உங்க கஞ்சாத் தோட்ட தலைமையிடத்துல..."

-விக்டருக்கு உடனேயே பொட்டில் பூச்சி பறந்தது.

"இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" வேகமாகக் கேட்டான்.

"எல்லாம் அந்தச் சாமியார்தான் சொன்னார்."

"அந்த ஆளுக்கு இதெல்லாம்கூடத் தெரியுமா?"

"உன் நிழல்ல நின்னுகிட்டே உன் சரித்திரத்தை உங்க அப்பா-அம்மா பேரோட சொல்ற பெரிய யோகி விக்டர் அவர்!"

"சித்து வேலைக்காரனை யோகிங்காதே"

"நீ எப்படி வேணும்னாலும் சொல்லிக்கோ. ஆனால், நாங்க சொல்றது நிஜம்"

"எனக்குக் குழப்புது. உங்களை நம்பவும் முடியலை. நம்பாம இருக்கவும் முடியலை."

"சீக்கிரமா ஒரு முடிவுக்கு வா!"-ருத்ரா அவனுக்கு சிறிது அவகாசத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, தேவராஜ் பக்கம் திரும்பினார். தேவராஜுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது.

"என்ன ருத்ரா நீ? இவனை ஒவர்டேக் பண்றது எப்படின்னு யோசிக்காம இவங்க இடத்துக்கே போய் பேசலாம்ங்கிறியே... கூட கணேஷ் அக்கா மைதிலி வேற இருக்கா. அபாயமான அந்த இடத்துக்கு எப்படிப் போறது? இதெல்லாம் நல்லா இல்லை. நாம உடனே போலீஸுக்கு போன் பண்ணணும்."

"பொறு தேவராஜ். வழி பண்ணேன்!" என்று ருத்ரா வாய் திறந்து மூடிய மறுவீனாடி விக்டர் தனது சிந்தனையில் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தான்.

"சரி... வாங்க போகலாம்" என்று அவர்களை அழைத்தான்.

"ஒரு நிமிஷம் விக்டர்..."-ருத்ரா பேச்சில் பிரேக் கடித்தார்.

"என்ன?"

"ரகசியமான அந்த இடத்துல இந்தப் பொண்ணு எதுக்கு? தம்பியைக் காணோம்னு தேடிக்கிட்டு வந்தவளை தம்பி கிட்ட விட்டுட்டு வந்துடறேன். அப்புறமா நாம சேர்ந்து போகலாம்."

விக்டர் உடனேயே மைதிலியைப் பார்த்தான். அவள் மருண்டு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளை ருத்ராவிடம் போகுமாறு சைகை காட்டினான்.

தேவராஜிடம் பெருமூச்சு. மைதிலி, தேவராஜை நெருங்கினாள். தேவராஜ் அவளை அழைத்துக் கொண்டு திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தார்.

"ஏய் நீ இரு... நீ போ!" என்று ருத்ராவை பார்த்தான் விக்டர். ருத்ரா எந்தச் சலனத்தையும் காட்டாமல் மைதிலியை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினார்.

"இங்கேயே இருங்க... சீக்கிரமாதிரும்பி வந்துடறேன்" என்றார் ருத்ரா. விக்டர் அர்த்த புஷ்டியோடு அதைக் கேட்டுச் சிரித்தான். "நாங்க சமவெளிக்கரை குடிசைல இருக்கோம், நீ அங்க வா! இவனை அவசூட அனுப்பினா தப்பி ஓடப் பார்ப்பான். எதுக்கு வீண் சிரமம்?"

ருத்ரா மைதிலியோடு நடக்கத் தொடங்கினார்.

"ஏம்மா. உனக்கு அறிவிருக்கா? இப்படி இந்த மலைக்கு தனியாவா கிளம்பி வருவே...?-நடக்கும் சமயம் மைதிலியைக் கடிந்து கொண்டார்.

"கணேஷ் :.பேக்டரிக்கே வர்றதில்லையே... எங்க

போயிருக்காணு கேட்டு, அவனோட ஃப்ரெண்ட்ஸ் வீட்டுக்கு வர்றாங்க. அம்மாவுக்கு ஒரே பயமாயிருச்சு. ஒரிஸாணு பொய் சொல்லிட்டு தம்பி கொல்லிமலைதான் போயிருக்கணும்னு நான்தான் கிளம்பி வந்தேன். வந்தா இப்படி ஆயிருச்சு."

-மலைப்பாதையின் கொடூர வளைவுகளில், குளிர்மிக்க காற்றுப் போக்கில் பறவை சப்தங்களோடு சலசலக்கும் மரக்கூட்டங்களுக்கு நடுவில் உடம்பை உரசும் செடி கொடிகளுக்கு மத்தியில் நடந்தபடியே இருவரும் பேசும் பேச்சு அவர்களைப் பின் தொடரும் ஒருவனை சிந்திக்க வைத்தது. விக்டர்தான் தன் பூனை புத்தியைக் காட்டி அவனை அனுப்பியிருந்தான். பின்தொடர்பவன் வசம் வாக்கிடாக்கியிலிருந்து வயர்லெஸ் டெலிபோன் வரை சகல சாதனங்களும் இருந்தன.

அவ்வப்போது செல்லும் வழியில் வழி அடையாளத்துக்குத் தென்படும் மரங்களில் சாக்ரீஸால் பெருக்கல் குறியிட்டுக் கொண்டே நடந்தான்.

ஒரு மரத்தில் பெருக்கல் குறி இட்ட சமயம் பின்பக்கமாய் நின்றுகொண்டிருந்த கரடி எதார்த்தமாய் அவனைப் பார்த்துவிட்டு, ஆவேசமாக அவன் மேல் பாயத் தொடங்கியது!

அவனிடம் உக்ரமான அலறல்! ருத்ரா திரும்பிப் பார்த்து விட்டு உறைந்து போனார். மைதிலி, ருத்ராவை நெருங்கி நின்று கொண்டாள். பயத்தில் முகத்தை வெளிற விட்டாள்.

"பயப்படாதே! எல்லாம் நல்லதுக்குதான். விக்டர் நம்மளை வேவு பார்க்கவும், அந்தச் சித்தர் இருப்பிடத்தை தெரிஞ்சுக்கவும் பார்த்திருக்கான். நரிப்பயல்! ஆனா, அது இந்தக் கரடியால கெட்டுப் போச்சு. நல்ல வேளை... நம்மளை அந்தக் கரடி பார்க்கலை" என்றபடி நன்றியோடு சட்டைப் பாக்கெட்டில் கிடந்த ரசமணியைத் தொட்டு பரவசப்பட்டுப் போனார் ருத்ரா.

கரடியோ அவனோடு கட்டி உருண்டு கொண்டிருந்தது.

அவனால் உயிர் பிழைக்க முடியும் என்று ருத்ராவால் நினைக்க முடியவில்லை.

"சீக்கிரம் வா!" என்றபடி நடந்தார்.

"ஆமா, கணேஷ் எங்கே?" மைதிலி கேட்டாள்.

"அந்தச் சித்தரோட குடிசைல இருக்கான். உன்னை அவன்கிட்ட விட்டுட்டு முதல் காரியமாநான் போலீஸுக்குத் தகவல் தரணும். தாமதிக்கிற ஒவ்வொரு நிமிஷமும் தேவராஜுக்குத்தான் ஆபத்து. வா, சீக்கிரம்."

இருவரும் வேகமாக நடந்தார்கள். புதர்கள் வரவேற்றன. இருளில் மூளை துல்லியமாகப் பாதையைக் கண்டறிந்து நடந்தது. அருவி குறுக்கிடும் சப்தம் ஆமோதித்தது. ஒரு வழியாக சமதளப்பரப்பை எட்டி கருமருது மரங்களைக் கடந்து, அந்த மரக்குடிசையை எட்டினார். சித்தரையும் கணேஷையும் காணாமல் இலேசாக விதிர்த்து, நூலேணி வழியாக மேலேறினார்.

மாணிக்க நாகம் மட்டும் அவரை வெறித்தது.

பின்புலத்து மூலிகை வாசம் மூக்கை நெருடியது.

"எங்கே போனார்கள்?" கேள்வியோடு கீழே இறங்கினார். மைதிலி தொடர்ந்து வெறித்தாள்.

"மைதிலி! எங்கேயும் போகாம இங்கேயே இரு. இதுதான் அந்த சித்தரோட குடிசை. ரொம்பப் பாதுகாப்பான இடம். எங்க போயிருந்தாலும் கணேஷும், அந்த சித்தரும் இங்க வந்துடுவாங்க. நான் போலீஸுக்குத் தகவல் தரணும்" என்ற ருத்ரா, திரும்பி நடந்தார். நடை ஒட்டமாகியது கைக்கடிகாரம் மதிய பொழுது என்று நேரம் காட்டியது. வினாடி முள் வட்டமடித்து நேரத்தைக் கரைக்க, கரைபடும் அந்தக் கால அவகாசத்தில் அவரது தேகம் பாதையில் சிட்டாகப் பறந்தது.

நடுவில் ஒரு மரத்தில் மேல் தாவி ஏறினார். சிரமப்பட்டு உச்சி வரை சென்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். எங்காவது தந்திக்கம்பி பாதை செல்கிறதா என்று விழி தேடிய

தேடலில் தொலை தூரத்தில் ஒரு வெள்ளைப் புள்ளியாய் கட்டடமும் தந்திக் கம்பிப் பாதை அந்தப்புறம் செல்வதும் தெரிந்தது.

ஆவேசம் வந்த மாதிரி குறுக்கும் நெடுக்குமாய் புகுந்து அந்தக் கட்டடத்தை எட்டினார். வெளியே ஒரு ஜீப் நின்று கொண்டிருந்தது. கட்டடத்துக்கு வெளியே கூர்கா போல் ஒருவன் தென்பட்டான்.

வியர்க்க விறுவிறுக்க ஓடிவரும் ருத்ராவைப் பார்த்து விட்டுப் பதறிப் போய் கேட்டான்.

"யார் சார் நீங்க? ஏன் இப்படி ஓடிவற்றிங்க?"

"அதெல்லாம் அப்புறம். இங்க போன் இருக்கா?"

"இல்லையே சார். இப்பத்தான் கனெக்டன் வந்துகிட்டிருக்கு. இனிதான் போன் வரும்."

"நான் அவசரமா போலீஸுக்குப் போன் பண்ணணும்."

"அதுக்கு நீங்க நேரா ஸ்டேஷனுக்குப் போறதுதான் நல்லது."

"உனக்கு வழி தெரியுமா?"-ருத்ரா அவனிடம் கேள்வி கேட்ட சமயம், "எனக்குத் தெரியும். வாங்க, நான் அந்தப் பக்கம்தான் போறேன்" என்றபடி ஜீப்பில் ஏறிக் கொண்டிருந்தார் மிடுக்கான ஒருவர்.

"தேங்க்யூ சார்!" என்றபடி ஜீப்பில் தாவி ஏறினார் ருத்ரா.

"என்ன சார் விஷயம்?" அவர் கேட்டார்.

"ஸாரி சார். வெரி சீக்ரெட்!" இது ருத்ரா.

ஜீப் மலைப்பாதையில் அசுர வேகமெடுத்தது.

"இந்த மலைக்கு இன்னும் எவ்வளவோ வசதிகள் வரவேண்டியிருக்கு. அந்த மனிதர் வாயைத் திறந்த சமயம் பக்கவாட்டில் ஒரு ஒற்றையடிப் பாதையில் சித்தரும் கணேஷம் நடந்து கொண்டிருந்தனர். கணேஷின் தோளில்

அந்த மண்பானை கனமாக அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

18

ஓ ற்றையடிப் பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்த சித்தரையும் கணைவையும் பார்த்துவிட்டு ருத்ராவின் விழிகள் விரிவடைய, அந்த ஜீப்பும் டக்கென்று நின்றது.

"ஏன் ஜீப்பை நிறுத்திட்டிங்க?" ருத்ரா ஜீப்பை ஒட்டிய அந்த பெரிய மனிதரைப் பார்த்துக் கேட்கவும், அவர் பதில் பேசாமல் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி சித்தரை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்.

நடக்கத் தொடங்கிய சமயம் ருத்ரா பக்கம் திரும்பி "நீங்களும் வர்றதுன்னா வாங்க. அந்த சாமியார் ரொம்ப அபார சக்தி படைச்சவர் என் வாழ்க்கைல பல பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காட்டினார் கண்ணுல தென்படறதே அபூர்வம்! அவரை தரிசிச்சிட்டு போவோம்" என்றார்.

"சார்! ரொம்ப அவசரம்!"-இது ருத்ரா,

"எவ்வளவு அவசரமானாலும் இவரை தரிசிச்சா சரியாயிடும். வாங்க நீங்க...' அழைத்தார். ருத்ராவுக்குள் தவிப்பெடுத்தது. அதே சமயம் மைதிலியை தன்னந்தனியாய் சித்தரது குடிசை இருக்குமிடம் விட்டுவிட்டு வந்தது மின்னல் வெட்டியது.

புதிதாக ஒரு முடிவோடு அவரோடு நடக்கத் தொடங்கினார். ஊஹூம்... ஓடத் தொடங்கினார்.

"சாமி... சாமி..." ஜீப்பை ஒட்டியவர் அலறினார்.

அந்தக் குரல் சித்தரை எட்டவும், சித்தரின் நடையில் சுணக்கம். திரும்பிப் பார்த்த சித்தர் முகம் மனிதர்களைக் கண்டால் வதங்கிச் சுருங்குவது போல் உருமாறாமல் மெர்க்குரி விளக்காய் உருமாறியது. இதற்குள் ருத்ராவும்

அவரும் அவரை எட்டிவிட்டனர்.

"வணக்கம் சாமி! யதார்த்தமாய் உங்களைப் பார்த்தேன் அதான் கும்புட்டு போகலாம்னு..." மூச்சிரைக்க அவர் பேசியதைக் கேட்க அவர் முகத்தில் புன்னகை. கணேஷ், ருத்ராவை அவருடன் பார்த்துவிட்டுப் புரியாமல் அவரை வெறித்தான். சித்தருக்குக் கூட ஆச்சரியம்.

"என்ன ருத்ரமூர்த்தி? இவர்கூட நீ எப்படிச் சேர்ந்தே?" சித்தரின் கேள்விக்கு ருத்ரா பதில் சொல்லி முடிக்கவும், அவர் முகத்தில் மௌனம் இறுகத் தொடங்கியது. ஜீப்பை ஒட்டிவந்த அந்த பெரிய மனிதர் அவ்வளவையும் கேட்டு வாய் பிளந்தார்.

"சார்! இவ்வளவு சீரியஸான விஷயமா... நீங்க சொல்லவேயில்லையே? இந்த மலையே கொஞ்சம் கொஞ்சமா மாறிக்கிட்டு வர்றதா நான்கூட பல சமயம் நினைச்சதுண்டு. இந்த மலையில் பல நல்ல மனிதர்கள் காசு பணத்துக்காக தப்பு வழி போனதை பார்த்து வருத்தப்பட்டதுண்டு. ஆனா, அது இவ்வளவு பெரிய விஷயமா இருக்கும்னு நினைக்கவேயில்லை" என்றார் அவர்.

"சார்! உங்க பேரை முதல்ல சொல்லுங்க?" என்றார் ருத்ரா.

"சேரன்மாதேவி சுந்தர்ராமன்னா எல்லாருக்கும் தெரியும். சந்துருன்னு செல்லமா கூப்பிடுவாங்க சார். உங்க முயற்சிக்கு என்னாலான உதவியையும் செய்ய நான் தயார்" என்றார் அந்த புதிய மனிதர்.

சித்தர் சகஜநிலைக்கு மீண்டிருந்தார். உடனேயே வேக வேகமாக, "சுந்தர்ராமா! நீ போய் போலீஸ் படையோட இந்த மலைக்குத் திரும்பி வா. கிளம்பு. தாமதிக்காதே! ருத்ரா, நீ எங்கேயும் போகாதே. இங்கேயே இரு. இந்த மலையில் மிக முக்கியமான வேலை உனக்கு இருக்கு" என்றார்.

"சாமி! எனக்குதான் போலீஸ் துறை அத்துப்படி. யாரை பார்த்து முடுக்கிவிட்டா காரியம் வேகமா நடுக்கும்னு எனக்குத்தான் தெரியும்" என்ற ருத்ராவை வெறித்தது

சித்தரின் முகம்.

"சுந்தர்ராமா! சீக்கிரம் கிளம்பு. உனக்கு நான் செய்த உதவிகளுக்கு இதுதான் நீ எனக்கு செய்யப் போற நன்றி! கிளம்பு. காற்றைவிட வேகமா செயல்படனும் நீ! போலீஸ் படை இன்னிக்கு இருட்டறதுக்குள்ள இந்த மலையில் இறங்கியாகணும். வடக்கு புறம்புலிப்பாறைக்கு முந்நூறு அடி அப்பால் நீரோட்ட பாதையில் வேங்கை மரக் கூட்டங்களைக் கடந்து வந்தா ஒரு சமவெளியும், குடிசையும் தெரியும். அதைச் சுத்தி வளைச்சா போதும். கிளம்பு!" என்றார்.

சுந்தர்ராமன் என்னும் அந்த மனிதர் சித்தரை விழுந்து கும்பிட்டுவிட்டு ஜீப்பில் ஏறி சீறத் தொடங்கினார்.

"சாமி! என்ன இது, இவர் யாரோ. இவரை நம்பி இவ்வளவு பெரிய பொறுப்பா?" ருத்ராவின் விசாரம் சித்தருக்குள் சிரிப்பை மூட்டியது.

"உன்னைவிட சுந்தர்ராமனை எனக்கு நல்லா தெரியும்? ஒரு முறைகூட பேராசையை வெளிக்காட்டாமல் ஒடின மார்க்கமாகவே பேசறவன் அவன். என் மூலமா பல வியாதிகள் நீக்கப் பெற்றவன். அவன் மனதுல சூதுவாது கிடையாது. அதே சமயம் நீ இந்த மலையில் முக்கியமான ஒரு காரியத்தை இருந்து சாதிக்கணும். அதான் உன்னை நிறுத்தினேன்" என்றார் சித்தர்.

"நாங்க இப்ப உங்களைப் பார்க்கலேன்னா என்ன பண்ணியிருப்பீங்க?"

"பார்த்தே தீரணும். அதுக்குத்தானே தந்தேன் ரசமணியை. நீ இந்த மலையைத் தாண்ட முடியாது. தாண்டக்கூடாது. ருத்ரமூர்த்தி உன் உயிருக்கு மலைப் பாதையில் ஒரிடத்தில் உலை வைக்கப்பட்டிருக்கு. நீ சந்திச்ச அந்த விக்டர் சாதாரண ஆள் கிடையாது. அவனுக்கு நீதான் ருத்ராங்கறதுல இருந்து தேவராஜ யார், இந்த கணேசன் யார் என்பது வரை துல்லியமா தெரிஞ்சுபோச்சு."

-ருத்ரா வாய் பிளந்தார்.

"நீங்க அவங்களை அழிக்கற முயற்சியில இறங்கிட்டதை அவன் புரிஞ்சுகிட்டான். உன்னைப் போகவிட்டு வேவு பார்த்துருக்கான். என் இருப்பிடத்தை இதுவரை அவனால நெருங்க முடியலை. இன்னிக்கு நெருங்கிட முடிவு பண்ணியிருக்கான். உன் ரசமணி ஒரு கரடி வடிவத்துல வந்து வேவு பார்த்தவனை மடக்கிடிச்சு.

எல்லாம் நல்லதுக்குதான். முதல்ல நம்ம இருப்பிடத்துக்குப் போவோம். வாங்க..." என்றபடி நடையிடத் தொடங்கினார் அவர். -

"சார். அக்கா எதுக்கு இங்க வந்தா? யார் அவளை அழைச்சுக்கிட்டு வந்தது..." பதட்டமாகக் கேட்டான் கணேஷ்.

"அவளாதான் வந்துருக்கா. உன்மேல் உள்ள பாசம்தான் கணேஷ் அவளை இழுத்து வந்துருக்கு."

"பைத்தியக்காரி. தனியா வர்ற இடமா சார் இது?"

"கவலைப்படறதுல பிரயோஜனமில்ல-பத்திரமா அவளோட நீ ஊர் திரும்பணும்."

"நாமன்னு சொல்லுங்க சார்..."

"எல்லோரும் தான்!" என்ற பதில் சித்தரிடமிருந்து வந்த அதே வினாடி, "ஆனால்..." என்ற மறுவார்த்தை மட்டும் ஆயிரம் மர்மம் தேக்கி ருத்ராவை இடித்தது.

"என்ன சாமி ஆனால்...?"

"தேவராஜ் திரும்புவானாங்கறது சந்தேகம் ருத்ரமூர்த்தி..."

"ஏன் சாமி?"

"இந்த நேரம் அவன் சித்ரவதையில் இருக்கான். நீ அவனை விக்டரோட விட்டுட்டு வந்தது மகா தப்பு..." அதைக் கேட்டு கணேஷ் அடிவயிற்றில் குத்துப்பட்ட மாதிரி நிமிர்ந்தான். தலையை அழுத்தும் பாணையை புகுபுகுத்த புல் கூட்டத்தின்மேல் வைத்துவிட்டு சித்தரை கலங்கலாகப் பார்த்தான்.

"உன்னை அவன் போகவிட்டதே என் இருப்பிடத்தை கடைசி முறையாக கண்டுபிடிக்க... அது மட்டுமல்ல, நீ இந்த மலையைவிட்டு நீங்க விஞ்ஞான சாதனைகளை நெருங்கி போலீஸை தொடர்பு கொள்வேன்னும் அவன் முடிவு செய்து இந்த மலை அந்த சாதனம் உள்ள இடத்துல எல்லாம் உன்னை வேவுபார்க்க ஆளை நியமிச்சிருக்கான். அவங்க மூலம்தான் உனக்கும் மரணம் நிகழ வழி ஏற்படுத்தியிருக்கான்..."

-ருத்ரா வாய்பிளந்தபடி பக்கத்து சொற்புத்தி மரத்தின் மேல் சாய்ந்தார். அவர் சாய்ந்த அதிர்வில் அதன் இலைகளில் சில உதிர்ந்து தரையில் விழ, அதன்மேல் அமர்ந்திருந்த பறவைகளில் சில சிலீர் என்று எகிறி வானம் ஏறியது.

"கவலைப்படாதே... அவன் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்கப்போறதில்லை. அதான் சுந்தர்ராமன்கற புதிய நபர் நமக்கு உதவ முன் வந்துவிட்டாரே... நடங்க... அங்க மைதிலி தனியா இருக்கா."

"சாமி. இப்ப தேவராஜ் ஆபத்துல இருக்கறதா சொன்னிங்களே. அதைப்பத்தி கொஞ்சம் விளக்கமா சொல்லுங்க..."

-ருத்ரா நிமிண்டலை தொடர்ந்து சித்தரிடம் ஓர் அசமந்தமான புன்னகை.

"வா! ருத்ரமூர்த்தி, சொல்றேன். முதல்ல நம்ம இருப்பிடத்திற்கு போவோம்."

-பதிலோடு அவர் நடையிடத் தொடங்க, கணேஷ் திரும்பவும் அந்த பாசி படிந்த பாணையைத் தூக்கி தலையில் வைத்துக் கொண்டான்.

"கணேஷ்! இது என்ன பாணை?"

சோர்வோடு ருத்ரா கேட்ட கேள்விக்கு உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

"அது என்ன ஏதுங்கறதை நீங்க சீக்கிரமா தெரிஞ்சிப் பீங்க. கணேஷ்! இதை நீ மைதிலிகிட்ட கொடுத்துடு. அவளுக்கும

உங்களுக்கும் நான் தரும் பரிசு இது."

பூடகமாகப் பதில் வந்தது சித்தரிடம்.

பரிகாசமாய் குரங்கு ஒன்று அவரைப் பார்த்து பழித்தபடி கடந்து போனது. முயல் ஒன்றை சில காட்டு நாய்கள் கடித்து இழுத்துக் கொண்டிருந்தன.

சித்தரைப் பார்த்துவிட்டு எந்த ஆணைக்கோ கட்டுப் பட்ட மாதிரி மௌனமாய் நின்று வெறித்தன.

சிரித்துக் கொண்டே நடந்தார் சித்தர். ருத்ராவாலும் கணேஷாலும் அதுபோல் இருக்க முடியவில்லை.

ஒரு வழியாக இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

நல்ல வேளையாக மைதிலி பழுதின்றி தென்பட்டாள். ஓடி வந்து கணேஷைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

"அறிவிருக்கா உனக்கு?" கணேஷ் கோபமாக சீறினான், உடனேயே மௌனமானான் கணேஷ்.

ஏணியில் ஏறினார் சித்தர். திரும்பும்போது தோளில் மாணிக்க நாகம்!

விடைத்துக் கொண்டு படமெடுத்தபடி தன் சிமிட்டு விழிகளால் அனைவரையும் அது வெறித்தது.

"கணேஷ்! நீ இங்கேயே இரு. ருத்ரா, நீ என் கூட வா."

மாணிக்க நாகத்தை கழுத்தில் விட்டபடியே நடக்கத் தொடங்கினார்.

"எங்க சாமி?"

"தேவராஜை காப்பாத்த!" ருத்ராவிடம் மறுபேச்சில்லை.

சுந்தர்ராமனின் ஜீப் மலை வளைவுகளில் மேலேறிக் கொண்டிருக்க, பின்னால் இரண்டு டுரிஸ்ட் பஸ்கள் அவர் ஜீப்பை பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. அதனுள் சிவில் டிரைஸ்டில் போலீஸார். முதல் பஸஸின் மூன்றாவது

ஸ்டீடின் மையத்தில் மதுவிலக்குப் பிரிவு துணை
தூபரின்டெண்டெண்ட் துளசி மூர்த்தி சீரியஸாகத்
தென்பட்டார். ஒவ்வொரு ஸ்டீட்டுக்கடியிலும் ஏகமாய்
துப்பாக்கிகள். தன் கேரியரில் நிகழப்போகும் சம்பவத்தை
ஒரு மிகப் பெரிய திருப்பு முனையாக நினைத்து செருமிக்
கொண்டிருந்தது மனது. சுந்தர்ராமனின் துரண்டுதலையும்
வழிகாட்டுதலையும்விட டி.ஜி. லெவலில் ஒரு
மேலதிகாரி இம்மட்டில் சொன்ன சொல் காதோரம் அலை
பாய்ந்தது.

"மிஸ்டர் துளசிமூர்த்தி... அந்த மலை கஞ்சா பயிர்
பண்ணைதா ருமர் வந்ததுண்டு. ஆனா, இதுவரை யாரும்
புகார் பண்ணினதில்லை. சந்தனக் கடத்தலுக்கும் பேர்
போன மலை அது. நம்ம டிபார்ட்மெண்டல் ரொம்ப பேர்
அந்த மலை உயிர்த் தியாகம் செய்திருக்காங்க. கேடி
செங்கோட்டையனோட கோட்டை அது. அவன் உயிரோட
இருக்கானா, செத்துட்டானாங்கறதே புரியாத புதிரா இருக்கு.
அவன் செத்துருக்க மாட்டாங்கறது என் யுகம். அவன்
மட்டும் இன்னிக்கு உங்க வசம் அகப்பட்டா நாளைய டாக்
ஆஃப் தி டவுன் நீங்கதான். ஆல் தி பெஸ்ட்!"

மேலதிகாரியின் கருத்து காதோரம் இழையோட, ஜன்னல்
வழியே மலைப்புரத்தைப் பார்த்தார். புசுபுசுத்த அந்த பச்சை
மலை ஜீவராசிகள், எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று
விண்ணப்பிக்கின்ற மாதிரி தோன்றியது.

கடிகாரத்தைப் பார்த்தார்.

மணி நான்கு!

"இப்போ மணி என்ன ருத்ரமூர்த்தி?" சித்தரின் கேள்விக்கு
ருத்ராவின டிஜிடல் மணி நான்கு என்றது.

இருவரும் ஒரு கருமருது மரத்தின் மேல் இருந்தார்கள்.
சித்தரின் தோளை விட்டு அந்த நாகம் அகலாமல் ஒட்டிக்
கொண்டிருந்தது.

"சாமி. நம்ம போராட்டத்துக்கு நடுவில் இதை எதுக்கு
கொண்டுகிட்டு வந்தீங்க. எனக்கு இதைப் பார்த்தாலே

உடம்பு நடுங்குது!" என்றார் ருத்ரா,

"உன்னாலயும் என்னாலயும் முடியாததை இதுதான் செய்யப்போகுது. அதோ பார் ஒரு குடிசை." சமுத்திர சித்தர் கைகாட்டிய திக்கில் ஒரு குடிசை தென்பட்டது.

அதுக்குள்ளறதான் தேவராஜ் இருக்கான். அவனைக் கடடிவெச்ச சூடு போட்டுக்கிட்டு இருக்காங்க. கொடிய மூலிகைகளால் உபத்திரவப் படுத்தறாங்க... ரசவாதம் பற்றி நான் என்ன சொன்னேன்னும் கேட்டுக்கிட்டு இருக்காங்க. இந்த நாகத்தை இப்ப நான் அங்க அனுப்பப் போறேன். இது உள்ள நுழைஞ்சு இரண்டு பேரையாவது பரலோகம் அனுப்பிடும். தேவராஜை ஒண்ணும் பண்ணாது. இது உள்ள நுழைஞ்சு அட்டகாசம் பண்ணச்சே, நீயும் உள்ள நுழைஞ்சிடு. நான் சொல்லித் தந்த வர்மவித்தை ஞாபகத்துல இருக்குள்ள..."

-ருத்ரா சொச்சத்தைப் புரிந்துகொண்டு விறுவிறுவென்று கீழே இறங்க, அந்த மாணிக்க நாகம் சரசர என்று தரையில் விரையத் தொடங்கியது.

இடைப்பட்ட நீர்ப்பாதையில் உற்சாகமாய் நீத்தி மறுகரையைத் தொட்டது. மெல்ல திரும்பிப் பார்த்தது. ருத்ரா தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

பதினைந்தடி நீளத்துக்கு குறைவில்லாத அதன் பிரமாண்ட சரீர வளைவுகளில் ருத்ரா பிரமித்துப் போயிருந்தார்.

குடிசை தென்பட்டது. முன்புறமாய் இரண்டு பேர் - தலையில் உருமா கட்டி எதிரே வெறித்துக் கொண்டிருக்க, பின்புறமாய் உள் நுழைந்தது அந்த மாணிக்க நாகம்.

ஒரு மூங்கில் நாற்காலியில் மூக்கில் ரத்தம் ஒழுக தேவராஜ் அமர்ந்திருந்தார். கொடி வேலிச் செடியை கைகளில் பிடித்தபடி ஒருவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அடிக்கடி அதைப் பிழிந்து தேவராஜனின் கண்களிலும் மூக்கு துவாரங்களிலும் விட்டு எரிச்சல் மூட்டி உயிரைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தான்.

கால்மாட்டில் விக்டர்!

"சொல்லு தேவராஜ், சொல்லு. அந்தச் சாமியார் என்ன சொன்னார்? எந்த மூலிகையைக் கலந்தா இரும்பு தங்கமாகும்? எங்களைப் பத்தி ஏதாவது சொன்னானா? அந்த ருத்ரா இந்த மலையைவிட்டு ஒரு அங்குலம் நகர முடியாது. ஒரு இடத்துலகூட போன் பண்ண முடியாது. காக்கிச்சட்டை போட்டுக்கிட்டு ஒரு சாதாரண கூர்கா கூட இந்த மலைப்பிராந்தியத்துல நடமாட முடியாது. துப்பாக்கிகூட பழகிக்கிட்டு இருக்கற எங்க ஆளுங்களுக்கு அவங்கதான் டார்டெட்.

நீ ஒழுங்கா விஷயத்தைச் சொல். ஆமா, உன் கூட வந்த அந்தப் பொடிப்பய எங்கே? அதான் என் பங்காளி செங்கோட்டையனால் பரலோகம் போனானே... அந்த சிவகுருநாதன். அவன் மகனைத்தான் கேட்டேன்..." விக்டரின் பேச்சில் விபரீதமும் கிண்டலும் கலந்து கிடந்தன. அவனைச் சுற்றி எண்ணி மூன்று பேர்.

சற்று தள்ளி கட்டிலில் கறுப்பு நிற போர்வைக்குள் ஒருவன். அவன் கால்மாட்டில் ஒரு மோடா. அதன்மேல் வயர்லெஸ்ஸிலிருந்து, விஸ்கி பாட்டில்வரை சகலமும் இருந்தன. ஒரு சில ரூபாய் நோட்டுக் கட்டுகளும் கிடந்தன.

அடிக் கொரு தடவை விக்டர் அங்கு போய் நின்று தனித்து காதோரமாய் எதையோ சொல்லிவிட்டுத் திரும்ப வந்து தேவராஜை குடைய ஆரம்பித்த அந்த பரபரப்பான வினாடியின் ஒரு வினாடி அளவில் விக்டரின் காலருகே ஓங்கி படமெடுத்து உடம்பை ஐந்தடிக்கும் குறைவில்லாத உயரத்திற்குத் தூக்கி, விக்டரின் வலது பாதத்தில் பல்லை பதித்துவிட்டு நிமிர்ந்தது, அந்த மாணிக்க நாகம். அதன் கண்களில் கர்ண கடுர வெறி.

விக்டர் அப்படியே அலறியபடி கீழே சாய்ந்தான்.

"ஹே பாம்பு?" என்று அலறினான். மற்றவர்கள் சுதாரிப்பதற்குள் அது கட்டிலுக்கு அடியில் நுழைந்து பதுங்கியது. எல்லோர் முகத்திலும் வியர்வை வந்து பந்தல் போட்டு அடிவயிற்றில் பயப்பந்தைச் சுருள விட்டது.

கட்டிலில் போர்வைக்குள் சுருண்டு கிடந்த மனிதன்கூட
புரண்டு படுத்த நிலை தடுமாறத் தொடங்கி விட, விக்டரின்
வாயில் குபுகுபுவென்று நுரை.

ஒரு நூற்றி ஐம்பது வயதுக் கிழட்டு நாகத்தின்
திடமாகிவிட்ட வீஷம், அவன் ரத்தத் திவலைகளில்
பயணித்து உயிர்ச் செல்களைக் கொல்லத்
தொடங்கியிருந்தது.

உள்ளுக்குள் எல்லோரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் விழுந்து
ஓட, இன்னொருவன் பதுங்கிய நாகத்தால் கடிபட்டு அலறத்
தொடங்கியிருந்தான். வாசலில் காத்துக்கிடந்தவர்கள்
சப்தம் கேட்டு உள்ளே நுழைய, ருத்ராவும் இதுதான்
சந்தர்ப்பம் என்று உள்ளே நுழைந்தார்.

கைகளை சிமிண்டுக் கரண்டிபோல் உறுதியாக்கியபடி
எதிர்ப்படுவோர் காதோரமாய் கையை வீசிச் செலுத்த, அந்த
வர்மத் தாக்குதலில் இரண்டொருவர் சாய, அனைத்தையும்
அரைகுறை மயக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்
தேவராஜ்.

ருத்ராவின் குறி தேவராஜை மீட்பதில் சென்றது.
நாற்காலியில் அவரது கட்டுகளை அவிழ்ப்பதில் அவர்
குறியாக இருந்த அந்த வினாடிகளில் கட்டில் உருவம்
மெல்ல நிமிர்ந்தது கைவசம் உள்ள துப்பாக்கியால்
இருவரையும் குறிபார்க்கத் தொடங்கியது.

அதேசமயம் வெளியே வனப்பரப்பில் ஏகமாய்
துப்பாக்கிகளின் குண்டுச் சப்தம்!

"போலீஸ் வந்தாச்சு!" உற்சாகமாய் குரலெடுத்த ருத்ராவின்
காதோரமாய் ஒரு குண்டு குறி தவறியபடி பாய்ந்து
சென்றது-கட்டில் உருவத்தின் துப்பாக்கிச் சூட்டில்.

ருத்ரா தாமதிக்காமல் அந்த உருவத்தின்மேல் பாய்ந்து
போர்வையோடு போர்வையாகக் கூடி உருள, இப்பொழுது
துப்பாக்கி வேட்டுச் சப்தம் குடிசைக்கு மிக சமீபமாகவே
கேட்டது.

மெகாபோனில் ஒரு அறிவிப்பு வேறு!

"யார் உள்ளே... உள்ளே யார் இருந்தாலும்
சரணடைஞ்சாகணும். வெளியே உள்ள எல்லோரும்
சரணடைஞ்சாச்சு. சுத்தி போலீஸ் விங் இருக்கு. வெளியே
வாங்க..."

மெகாபோன் ஒரு பக்கம் அறிவிப்பு கொடுக்க, மறுபக்கம்
கஞ்சா வயலில் ஒரு புகைப்படக்காரர் இறங்கி அதைத்
தனித்தனியாக கூட்டம் கூட்டமாகப் படம் எடுத்துத் தள்ளிக்
கொண்டிருந்தார்.

இன்னொருவர் டீசலை ஸ்பிரே செய்து தீ வைப்பதில்
குறியாக இருந்தார்.

குடிசைக்கு வெளியே தள்ளாடியபடி வந்தார் தேவராஜ்!
அவருக்குப் பின்னே கறுப்பு போர்வைக்குள் சுருண்டு கிடந்த
மனிதனை இறுக்கிப் பிடித்தபடி வெளியே வந்தார் ருத்ரா.

மெகாபோனும் கையுமாக இருந்த துளசிமூர்த்தி,
ருத்ராவைப் பார்த்து, "ஹே ருத்ரா" என்று உற்சாகமாக
கத்த... சுற்றி வளைத்த போலீஸின் பிடியில் போர்வையை
விலக்கமாட்டாமல் அடம்பிடித்தான் அவன்.

துளசிமூர்த்தி உறுதியான தனது கரத்தால் போர்வையைப்
பிடித்து இழுக்கவும், ஒற்றைக் காலோடும் முகத்தில் ஒரு
பகுதி சதையே இல்லாமலும் விகாரமாகத் தென்பட்டான்
செங்கோட்டையன்.

தனது போராட்ட வாழ்வில் எங்கேயோ எப்படியோ
ஊனப்பட்டு இன்று போலீஸ் வசம் இறுதியாக மாட்டிக்
கொண்டதில் வெட்கப்படுபவன் போல உடனேயே தலை
குனிந்தான். துளசிமூர்த்தி குதூகலித்தார், "ருத்ரா நீ எங்க
இப்படி?" என்று ருத்ரா பக்கம் திரும்ப, சுந்தர்ராமன் அதற்குப்
பதில் சொன்னார். "இவரால்தான் சார் நானே உங்களைத்
தேடி வந்தேன்."

தேவராஜோ துவண்டு வீழ்ந்து விட்டிருந்தார். ஒரு கடுர
மூலிகை முகம் முழுக்க எரிந்து விளையாடியிருந்தது.

ஆனாலும் அவன் மனதுக்குள் இனம் புரியாத உற்சாகம்.

"ருத்ரா. சித்தரும் கணேஷும் இப்ப எங்கே? மைதிலி பத்திரமா இருக்காளா?" தேவராஜின் கேள்வி ருத்ராவை உத்வேகப்படுத்தியது. அதை கேட்டுவிட்டுத் தாங்கள் ஏறி நின்றனுகொண்டிருந்த கருமருது மரத்தை நோக்கி ஓடி உயேரே அண்ணாந்தார்.

சித்தரைக் காணோம்!

"எங்கே போனார் இவர்?" கேள்வியோடும் காரியத்தை கச்சிதமாகச் சாதித்த குதுகலத்தோடும் வனப்பரப்பில் ஓடத் தொடங்கினார். வழிநெடுக சில போலீஸார் துப்பாக்கியோடு தென்பட்டார்கள்.

பரிச்சயம் மிகுந்த டிடெக்டிவ் ஏஜெண்டான அவரைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

ருத்ராவின் ஓட்டத்தில் காற்று தோற்கும் போல் தோன்றியது. சித்தரின் இருப்பிடம் வரை தொய்வில்லாமல் ஓடி வந்தார். அங்கே அந்த வினாடியே ஸ்தம்பித்து நின்றார். மைதிலி உடல் முழுக்க தங்க ஆபரணங்களோடு ஸ்வர்ண அலங்கார சிற்பம் போல் தென்பட்டாள். பக்கத்தில் பரவசமான பரவசத்தோடு கணேஷ்.

"கணேஷ்! என்ன இதெல்லாம்? சித்தர் எங்கே...?"

"ருத்ரா சார்! சித்தர் கொஞ்சம் முந்திதான் இங்க வந்தார். இந்தப் பானையில் இருக்கற நகையெல்லாம் உனக்குத்தான். எடுத்து இப்பவே போட்டுக்கோன்னு மைதிலியைப் பார்த்துச் சொன்னார். பானைக்குள்ள கையை விட்டா. இந்த நகைங்க எல்லாம் வல்வில் ஒரி ராஜா காலத்து நகைங்க. இந்த மலையில நான் கண்டெடுத்த, எனக்குத் தேவைப்படாத செல்வங்கள்னு சொல்லி சிரிச்சார்."

"சரி, இப்ப அவர் எங்கே? விக்டர் கூட்டம் ஒழிஞ்சிடுச்சு. ஒருவர் பாக்கியில்லாம எல்லாரும் மாட்டிக்கிட்டாங்க. அந்தக் கூட்டத்துக்கு தலைவன் யார் தெரியுமா?"

கணேஷ் ஆச்சரியக் குமுறலோடு கேட்டான்.

"யார் சார் அந்தப் புண்ணியவான்?" -

"உங்க அப்பாவைக் கொன்ன அந்த செங்கோட்டையன் தான். நடமாட முடியாத நிலையில் விக்டரை கைக்குள்ளே போட்டுக்கிட்டு இவ்வளவு வேலைகளையும் பார்த்துருக்கான். சரி, சித்தர் எங்கே?"

கணேஷ் உடனேயே சோகமாக முகம் துக்கினான்.

"என்ன கணேஷ். அவர் எங்கே?"

"என்னை இனி தேடாதீங்கன்னார். நான் கொடுத்த தங்கத்துக்கு அடிப்படையே இந்த நகைகள்தான். இவைகளை உருக்கியும், தூளாக்கியும் நான் சில சோதனைகள் செய்தேன். சில பஸ்பங்கள் தயாரிச்சேன். மிச்சமானதை இருளர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் கொடுத்தேன். மீதமுள்ள இந்த நகைகளை நான் உன் அக்காவுக்குப் பரிசாக தந்துட்டேன். இனி என்னை எந்தக் காரணம் கொண்டும் தேடவேண்டாம்'னு சொல்லிட்டு வேகமா இந்த பக்கமா போனார்.. நான் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கும் போதே கண்ணை விட்டு மறைஞ்சிட்டார் சார்."

மைதிலி அலங்கார சொருபியாக வந்து அதை ஆமோதித்தாள்.

"ஆமாங்க... என் கண்ணாலேயே நம்ப முடியலை. நாங்க பார்த்துக்கிட்டு இருக்கும்போதே மறைஞ்சிட்டார்."

"அந்த மாணிக்க நாகம்?"

அது அவர் கழுத்துலதான் கிடந்தது.

-ருத்ராவால் அதற்கு மேல் எதையும் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை. கையைப் பிசைந்துகொண்டு இருவரோடும் நடக்கத் தொடங்கினார். இழக்கக் கூடாததை இழந்துவிட்ட மாதிரி கனத்தது. துளசிமூர்த்தி காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

கணேஷோடும் மைதிலியோடும் ருத்ரா திரும்பி
வருவதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்.

"என்ன ருத்ரா? எங்க போய்ட்டு வரே... யார் இவங்கல்லாம்?"

"போகும்போது சொல்றேன் சார். அது ஒரு வித்தியாசமான
கதை...!"

-சுற்றுச் சூழ்நிலையில் கஞ்சாச் செடிகள் கருகிக்
கொண்டிருந்தன. புகை வானமேறிக் கொண்டிருந்தது.
தொலைவில் சில மலைக்குடிகள் வானம் ஏறும் புகையை
ஆச்சரியமாகப் பார்த்து மோவாயைத் துக்கிக்
கொண்டிருந்தன.

"சார், ஏறத்தாழ நூறு ஏக்கர் நிலத்துல பயிர்
செய்துருக்காங்க" என்று ஒருவர் வந்து அழித்த நிலப்
பரப்பை கணிதப்படுத்தினார்.

துளசிமூர்த்தி முகம் உற்சாகம் மிகுந்த களை கட்டி நின்றது.
ஐ. ஜி-யாகவே தான் ஆகிவிட்ட மாதிரி ஒரு தெம்பு காலை
வந்து பின்னியது. விக்டர் உட்பட பலர் சடலங்கள்
வரிசையாக கிடத்தப்பட்டன.

ஏகப்பட்ட பேர் கைதிகளாய் கைகட்டி மண்டியிட்டு
இருந்தனர். அவர்கள் அவ்வளவு பேரையும் ஏற்றிக்
கொண்டு பேருந்துகள் விரைய ஆரம்பித்தன.

மைதிலியும் கணேசனும் தேவராஜும் ருத்ராவும் கூட
ஜீப்பில் ஏறிக்கொள்ள, துளசிமூர்த்தியும் அவர்களோடு
ஏறிக்கொண்டார்.

"மிஸ்டர் சுந்தர்ராமன். சேலம் வரை நீங்க வந்தா நல்லா
இருக்கும். உங்களுக்கு ஏதாவது ஆட்சேபணை உண்டா?"

"ஊஹும்!" என்றபடி ஜீப்பை இயக்கினார் சந்துரு என்கிற
சேரன்மாதேவி சுந்தர்ராமன்.

வளைவுகளில் பிரவேசிக்கத் தொடங்கியது அந்த வாகனம்.

"உம்... இப்ப சொல்லுங்க, அந்த கதையை" என்று ருத்ரா

பக்கம் திரும்பியது அவர் சிரம்;

"நடந்த சம்பவங்களை கேள்விப்பட்டா முதல்ல நீங்க நம்பப்போறதில்லை. எதுக்கு சார்...?" இழுத்தார் ருத்ரா.

"அதை நீங்க சொன்னபிறகுதான் நான் முடிவு செய்யணும்!" என்ற துளசிமூர்த்தியிடம் நிகழ்ந்தவைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்திருந்தார் ருத்ரா.

மறுபுறம் விரையும் ஜீப்புக்குள் மைதிலியை ஒரு பார்வையும், தேவராஜை மறுபார்வையுமாகப் பார்த்தான் கணேஷ். வெளியே வெள்ளி நிலா வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

உள்ளேயே ஒரு பொன் நிலா நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டது. இன்னொரு அக்காவின் கல்யாணக் கனவுகள் ஒருவழியாக கை கூடிவரும் சந்தோஷத்தில் கணேஷின் கண்களில் ஈரம் பெருகியிருந்தது. நன்றியோடும், பரவசத்தோடும் சித்தரை நினைத்துக் கைகளைக் கூப்பினான். மைதிலி அந்த கைகளை வாஞ்சையோடு முத்தமிட்டாள்.

"என் கைக்கு எதுக்கு முத்தமிடறே மைதிலி?" கணேஷின் கேள்விக்கு மலைத்தலத்தை பார்த்தபடியே சிரித்தாள் அவள். ருத்ரா நடந்தவைகளை சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். துளசிமூர்த்தி முகத்தில் நம்ப முடியாதபடி ஆச்சரிய ரேகைகள். ஜீப் கிட்டத்தட்ட அடிவாரம் வரும் வரை ருத்ராவின் விவரிப்பும் துளசி மூர்த்தியின் ஆச்சரிய மாச்சரியமும் தொடர்ந்தன.

"என்ன துளசிமூர்த்தி சார்! பதிலையே காணோம்" ருத்ரா உசுப்ப, துளசிமூர்த்தி முன்பு மைதிலி சிரித்த மாதிரி சிரித்தார்.

"இப்படி சிரிச்சா?"

"நம்பமுடியலை... நம்பாம இருக்கவும் முடியல ருத்ரா"

"அதுதான் எங்க நிலையும்..."

"ஒரு தடவை அந்த சித்தரை பார்த்துட்டா தேவலை. ஈஸ்

இட் பாசிபிள்..."

"அது நாங்க எப்படிச் சொல்ல முடியும்... அருவிக்கு போங்க. காத்திருங்க. அவர் வரக்கூடும்..."

"நிச்சயமா?"

"நாங்க அங்கதான் முதல்ல அவரைப் பார்த்தோம். அதை வெச்சு சொல்றோம்..."

-ருத்ராவின் விளக்கம் துளசிமூர்த்தியைக் கட்டிப் போடுகிறது.

அதன் பிறகு அவர்கள் சொன்னபடியே ஒரு பெளர்ணமியன்று சித்தரை காணச் சென்றார் துளசிமூர்த்தி.

ஆனால், சித்தர் வரவில்லை. மாறாக ஒரு இளைஞன் வந்து குளித்துவிட்டு. போனான் நிர்வாணத்தில்!

அவனை அழைத்து துளசிமூர்த்தி கேட்கிறார்... "தம்பி! இங்க சமுத்திர சித்தர் வருவாரா? அவரைப் பார்க்கணும்?"

"எதுக்கு?"

"நான் சில விஷயங்கள் கேள்விப்பட்டேன். அதை நம்ப முடியல. அதனால்தான்."

"ஓ... போலீஸ் ஆபிஸருக்கும் சந்தேகமா?"

"போலீஸ்... அது உனக்கெப்படி தெரியும்?"

அர்த்தபுஷ்டியுடன் சிரிக்கிறான் அந்த சித்த இளைஞன்.

"முக்காலமும் உணர்ந்த மூன்றாவது கண் சித்தருக்குண்டு. இதை சொல்லலியா அந்த தேவராஜும் ருத்ரமூர்த்தியும்."

"நம்ப முடியல. அதான் நேரில வந்திருக்கேன். ஆமாம். இதென்ன நிர்வாணக் கோலம்."

"சித்தர் கோலம் இதானே?"

"ஓ! நீயும்... மன்னிக்கணும், நீங்களும் சித்தரா?"

"ஆமாம்..."

"பேர்..."

"சமுத்திர சித்தன்."

-அடுத்த நொடி துளசிமூர்த்திக்கு தூக்கியடித்தது. ஆச்சரியம் கொத்திப் பிடுங்கியது. ஆனால், அந்த இளம் சித்தனோ நடக்கிறான். மறைகிறான்.

ருத்ரா சொன்ன விஷயங்கள்... இப்பொழுது இந்த சந்நியாசி சொல்வது. இதில் எது நிஜம்?

முற்றும்